

Mărturii din Țara Făgărașului
despre Părintele Arsenie Boca

EGATON

Mărturii din Țara Făgărașului

despre

Părintele Arsenie Boca

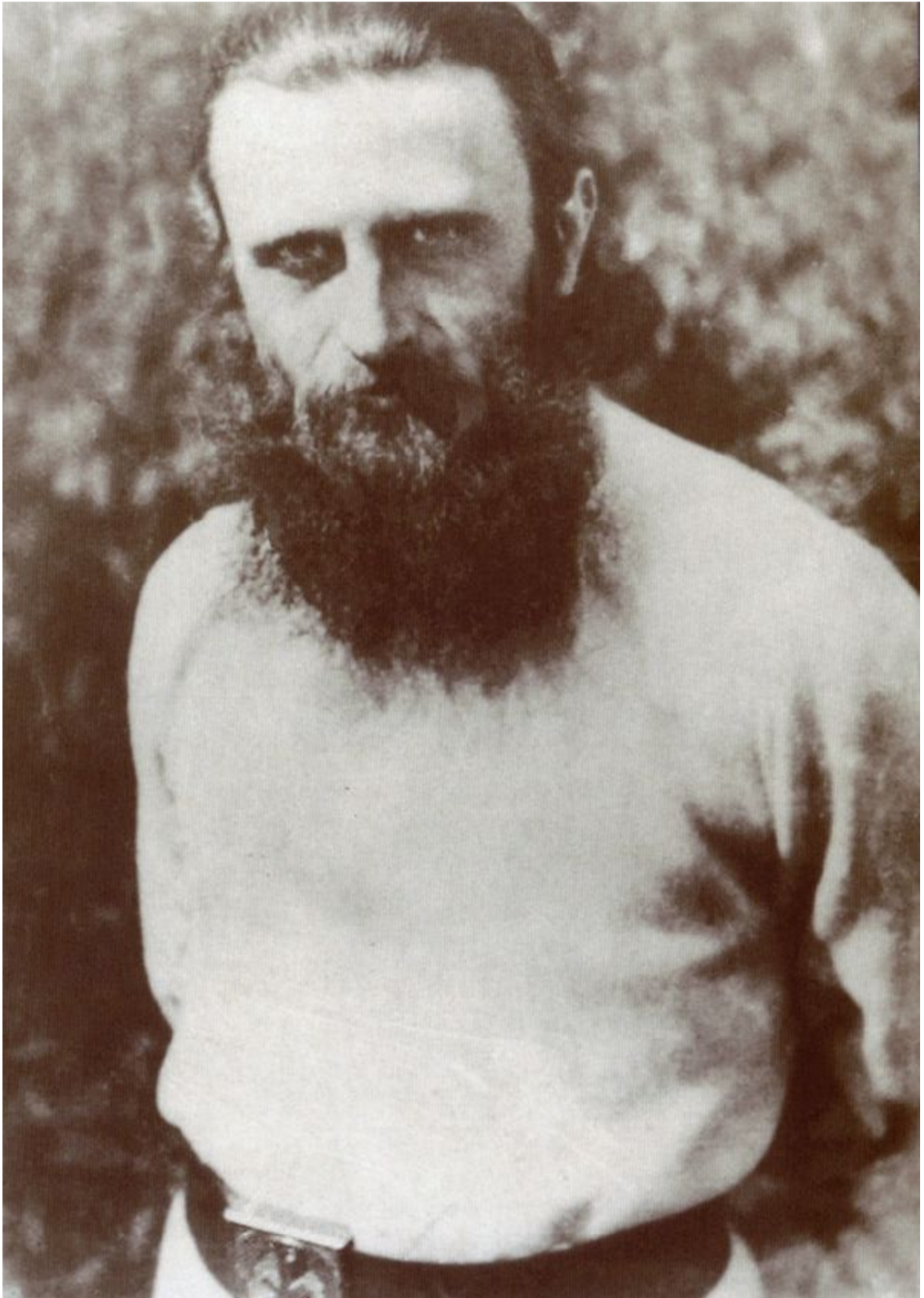
“...Două inginere, prietene foarte bune, s-au dus la Părinte la biserica Drăgănescu să vorbească cu dânsul. Una dintre ele vorbea cu Părintele Arsenie, când cealaltă era în spatele Părintelui, privindu-i picturile din biserică. La un moment dat, inginera M.G. din spatele Părintelui, uitându-se la picturi, a zis în gândul ei: „A, nu există Dumnezeu”. Chiar atunci, Părintele Arsenie o lasă pe prietena acesteia vorbind, se întoarce cu fața spre aceasta și îi spune: „Și totuși mă, să știi că este Dumnezeu.”

(Bogdan Juncu, Făgăraș)

“Când era arestat la Canal, a cerut permisiunea gardianului de a-i acorda trei ore de odihnă (până la ora 17). După un timp gardianul trecând în control a sesizat absența Părintelui, după care a dat alarmă generală. Nu l-au găsit, dar la ora 17 Părintele a apărut unde îl lăsase gardianul. A fost întrebat unde a fost, la care Părintele le răspunde că a fost la înmormântarea mamei sale. S-a dat telefon la primarul din satul Părintelui (Vața), confirmându-se înmormântarea și prezența Părintelui acolo.”

(Prof. C.F.)

Capitolul 1

Mama Părintelui Arsenie

„Eu am fost pictat din pânțele maicii mele”

• Ne spunea Părintele: *„Când eram copil, în casa mamei mele era o icoană a Maicii Domnului care-mi plăcea, foarte mult. Odată am întrebat-o pe mama:*

- De ce îmi place așa de mult acea icoană? Iar ea mi-a spus:

- Ei, dragul meu, cât te-am purtat în pânțele, foarte mult m-am uitat și m-am rugat la această icoană.”

Altădată ne-a spus: *„Mama mea când a rămas însărcinată cu mine, s-a uitat la icoana Maicii Domnului și a pictat-o în inima ei. A pictat-o rugându-se la Maica Domnului, cum se rugau Sfinții Ioachim și Ana: «Maica Domnului, îți cer un copil, fie parte bărbătească, fie parte femeiască, care să îți slujească ție, Maicii Domnului și Domnului Iisus Hristos. Nu pentru mine îl cer.»* Eu deja am fost pictat din pânțele maicii mele. Când mama mea mergea să lucreze la câmp, înaintea ei apărea icoana Maicii Domnului datorită rugăciunilor ei. După ce-am terminat studiile, mama credea că-mă stabilesc ca orice om la casa lui. Când a aflat ce intenții am (să se călugăresc), mi-a luat capul în mâini, m-a sărutat și m-a binecuvântat zicându-mi: *„O, dragul meu și scumpul meu, de când mă rog eu pentru asta!”*

De aceea a fost Părintele Arsenie omul lui Dumnezeu, pentru că a fost cerut prin rugăciune, crescut cu rugăciune. Și spunea Părintele. *„De ce nu faceți și voi la fel?! Dar care din voi se roagă când sunteți însărcinate: Doamne, dă-mi un copil bun, cuminte, care să-ți slujească Ție; pentru Tine Doamne? Care din voi ați citit în timpul sarcinii Acatistul Maicii Domnului și alte cărți bisericesti? Voi ziceți că n-aveți timp să vă rugați. Cereți la Maica Domnului și la Domnul Iisus Hristos și vă vor da. Dacă nu faceți rele, vă iese și copilul așa cum îl doriți .“*

Apoi, unei femei căreia îi murise copilul atins de un tren i-a spus: *„Știi de ce l-a atins trenul? Pentru că l-ai iubit mai mult decât pe Dumnezeu. Întâi trebuie să-L iubești pe Dumnezeu și apoi pe copil.”* [notă: Cei care opresc copiii de la credință vor fi asemenea celor care și-au pus capăt zilelor de unii singuri. Când iubești pe copil mai mult ca pe Dumnezeu, îi îngădui în timp lucruri care sunt împotriva credinței (când îl pui pe el și doririle lui înaintea lui Dumnezeu și a ceea ce e bine). Dacă copilul a fost luat înainte de aceasta, atunci nici el, nici mama sa nu vor avea așa pedeapsă de ispășit după moarte. Plecarea

timpurie a copilului nu a fost așadar o pedeapsă, ci Milă pentru viața veșnică.] Altei femei i-a spus: „*Tu vii și te plângi că copilul tău e bețiv, dar atunci când ați zămislit copilul, soțul tău era beat*”, iar alteia, care se plângea că are un băiat hoț, i-a spus că și ea a furat când a fost însărcinată cu el.

(Miloșan Vionela, 71 de ani, Recea)

- Mama sa, Cristina, s-a căsătorit și bărbatul ei a plecat și ea a rămas gravidă, având în pânțece pe viitorul Părinte Arsenie. Bărbatul ei nu s-a mai întors și ea a trebuit să-l crească singură. Ea păzea oile satului și Părintele îi desena (că era pictor de mic) flori pe mâneci și pe cot la haine, și apoi ea cosea.

„*În viață am dansat și eu odată - a spus mama Părintelui - am rotit un dans, atât a fost jocul meu în viață.*” Maică-sa l-a crescut și el a învățat, și-a dat silință.

Părintele învăța lumea cum să trăiască, să nu curvească bărbatul cu femeia, ca în sărbători și duminica să nu aibă împreunare și să aibă copii curați, căci Părintele așa a fost conceput.

(Mailat Elena, 87 de ani, Dejani)

- Bunicul soțului meu se cunoștea foarte bine cu Părintele și povestea că, la un moment dat, Părintele i-a cerut să aducă de acasă o anumită poză, pe care o făcuse cândva cu un bărbat. Aducând poza la Părintele, acesta i-a spus: „*Ăsta e tatăl meu.*” Tatăl Părintelui plecase în America pe când el nici nu se născuse.

(Mariana P., Făgăraș)

- Mama sfinției sale spunea că, atunci când era însărcinată cu Părintele, simțea că avea ceva luminos în pânțece și avea o mare bucurie. Iar Părintele spunea că tatăl său, plecând în America, l-a „*lăsat curat în pânțece*”.

(Pr. Petru Vănvulescu)

- Mama Părintelui, care nu mai știa nimic de dânsul, auzind că la Mănăstirea Sâmbăta este un părinte care este de loc din localitatea Brad - Hunedoara, și-a zis: „*Sigur, acesta e băiatul meu*” și a luat trenul să vină la Sâmbăta. Părintele, cu darul înaintevederii ce-l avea, a simțit că vine și a trimis un credincios cu căruța la gară spunându-i acestuia ora când sosește și locul unde să stea pe peron când va veni trenul. Când a sosit trenul, ușa vagonului în care se afla mama Părintelui a oprit exact în fața omului. Coborând, mama Părintelui l-a întrebat pe acest om, cum poate ajunge la mănăstire? Iar omul i-a zis: „*Vino cu mine, că după dumneata m-a trimis Părintele!*”

(Ierod. Domeție, Sf. Mănăstire Brâncoveanu)

- Părintele Arsenie era la Sâmbăta și a trimis pe cineva care avea căruță cu cai, să o aștepte în gara din Voila pe mama sa, care vroia să-l viziteze. I-a spus omului: „*Du-te să o aștepți pe mama că vine cu trenul*”; zice omul: „*Părinte, dar nu o cunosc!*”; „*Nu trebuie, du-te că vine ea la tine; se oprește trenul și în dreptul ușii de unde ești tu coboară o femeie și te întreabă de mănăstire.*” Și așa a fost. Omul a luat-o în căruță și a dus-o la Sâmbăta.

(Gheorghe Silea, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)

- Mama Părintelui, era o femeie micuță și semăna cu Părintele foarte mult. Odată a venit la mănăstire. Îi era dor de Părintele. Și Părintele a lăsat-o în biserică, nu a ieșit din altar. Și ea a stat, a tot stat, și dacă a văzut că Părintele nu mai iese, a început să plângă. A ieșit Părintele bucuros și a zis: „*Am vrut să te vedem cum plângi.*” A sărutat-o și a mângâiat-o și i-a zis: „*Nu mai plânge, că uite am venit.*”

(Mailat Elena, 87 de ani, Dejani)

- Întâlnindu-se cu Părintele, mama i-a reproșat: „*Ți-a fost rușine cu mine de n-ai vrut să spui la lume că eu sunt mama ta?*” și i-a zis Părintele: „*Nu mamă, dar dacă spuneam, lumea îți rupea hainele de pe matală când veneai încoace.*”

A spus mama Părintelui, cu ocazia acestei vizite la mănăstire că atunci când era însărcinată cu Părintele, a văzut soarele și luna în pântecul ei și nu știa ce va fi. Și a văzut și

un peisaj. Când a venit la Sâmbăta a spus că a văzut exact peisajul de aici, cu munții și mănăstirea.

(Gheorghe Silea, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)

- Mult s-a zbatut Părintele. Toată viața și scrierea lui a fost spre sfințirea familiei. Câte femei au fost la el, s-au hotărât să nu mai avorteze. Câți copii au rămas în pântecul mamelor lor! **Nu e nimeni mai competent să ne strige în acest moment revenirea mamelor la Sfințenia Maicii Domnului decât Părintele Arsenie.**

(Pr. Ioan Sabău)

Capitolul 2

Părintele Arsenie...

un Moise care ne-a despărțit Marea Roșie

- Părintele Arsenie a fost un om extraordinar, un om al lui Dumnezeu, un mare părinte al Bisericii noastre. Pentru mine personal, cel mai mare din veacul nostru... Despre Părintele Arsenie trebuie să vină vremea, cât mai curând posibil, să se scrie mai mult, să se vorbească mai mult; și eu sunt absolut sigur, și mărturisesc cu toată responsabilitatea mea de episcop că va veni timpul rânduit de Dumnezeu, când Părintele Arsenie Boca va fi canonizat... Despre Părintele Arsenie încă se vorbește în termeni prea lumești. Dar se va vedea mai târziu. Eu îndrăznesc să spun că Părintele Arsenie Boca a fost pentru România asemeni Sfântului Serafim de Sarov pentru marea Rusie.

...Aflându-te în prezența și în apropierea Părintelui Arsenie, simțea prezența lui Dumnezeu, Îl simțea pe Hristos trăind și vorbind în Părintele Arsenie. Era și este un lucru extraordinar – cum spunea cineva - în viața noastră, în viața oamenilor, să întâlnim un sfânt. Eu pot să spun că acest lucru l-am simțit și l-am trăit și sunt absolut convins și responsabil de ceea ce spun acum. Părintele Arsenie știa că la tinerețe se pune temelia vieții omului, a dezvoltării omului pentru mai târziu și pentru totdeauna și de aceea era înconjurat de tineri.

(PS. Daniil Partoșanul)

- Un complex de factori, din harul lui Dumnezeu, pe deplin favorabili, m-au ajutat să cunosc pe tânărul diacon celib Zian Boca (viitorul Părinte Arsenie), după venirea sa de la Muntele Athos și pe părintele Dumitru Popescu, viitorul arhimandrit Serafim Popescu, stareț la Mănăstirea Sâmbăta între anii 1949 - 1955.

Părintele Dr. Dumitru Stăniloae, fiind numit rector al Academiei Teologice „Andrei Șaguna” din Sibiu (de către mitropolitul Nicolae Bălan, în 1936), a primit locuință pentru familia sa, în clădirea Academiei, la parter. Părintelui Zian Boca și părintelui Dumitru Popescu li s-a dat o locuință tot în curtea Academiei. Cu ei mai stătea și tânărul profesor de teologie Dr. Nicolae Mladin, viitorul mitropolit, formând împreună o triadă de oameni ai lui Dumnezeu, cu totul deosebiți. Camera din dreapta mi s-a acordat mie, după terminarea

Teologiei, de către părintele rector Dr. Dumitru Stăniloae, care m-a angajat ca secretar și dactilograf al său, respectiv al Academiei Teologice "Andreiene", începând cu 1 ianuarie 1940. Lucram amândoi în același birou.

Seara, după ce se linișteau studenții teologi, cei trei călugări ieșeau în holul locuinței unde împreună, înfrățiți în același ideal de preamărire a lui Dumnezeu, cântau imnuri religioase, încheind cu „Apărătoare Doamnă”. Îmi era imposibil să rămân izolat în camera mea de vis a vis și să nu apar și eu între dâșii, frământat de același dor de preamărire a Lui, a Ziditorului a toate, Dumnezeu.

Firește că, peste zi, când Părintele Arsenie mai scăpa de la Părintele Stăniloae, unde împreună lucrau la traducerea manuscriselor Filocaliei, pe care Părintele Arsenie le adusese de la Muntele Athos, mai profitam și stăteam de vorbă cu el.

În astfel de momente de fericită ocazie de a sta de vorbă cu tânărul diacon celib, Arsenie Boca, am prins, între altele, un moment - unic - cu totul remarcabil: mi-a arătat, centura monahală de piele, pe care a realizat-o singur, cu monogramul metalic: IS HS NI KA (Iisus Hristos biruie), pe care urma să o poarte după tunderea în monahism (pe data de 3 mai 1940, la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, primind numele de Arsenie). După centură, îmi destăinuia din tainele monahismului, cum trebuia să fie un adevărat călugăr, ca un adevărat ostaș al lui Hristos, îmbrăcat în toate armele lui Dumnezeu (Cf. Ef. 6, 11-17). Cu acel prilej mi-a arătat o intimitate a îmbrăcămintei călugărești (pe care o aștepta și pentru care se pregătea): pe o coală de hârtie a desenat schima călugărească pe care o poartă un călugăr până la moarte. Am pus mâna pe ea și îndată m-a atenționat: „*Mă, ai grijă, asta nu-i jucărie!*”... zâmbind foarte discret, căci nimeni nu-l văzuse (până atunci) râzând, ci plângând adeseori pentru păcatele oamenilor.

În sfârșit, l-am văzut și în bucătăria cantinei studențești, unde singur își pregătea mâncarea de post (predominau morcovii rași pe răzătoare, cruzi), dar fără a face caz de aceasta.

Când îl ajuta pe Părintele Stăniloae la traducerea Filocaliei, Părintele Arsenie scria cu mâna tot textul filocalic tradus. Mai târziu a creat în cadrul Mănăstirii Brâncoveanu o adevărată mișcare filocalică împreună cu credincioșii din ținuturile făgărășene, care s-a extins apoi în aproape toată țara, cum remarca Nichifor Crainic. La această mișcare participa inclusiv studențimea universitară, ca într-o „bulboană spirituală uriașă”, pentru a-l vedea și asculta pe călugărul care răscolea sufletele credincioșilor ce-l ascultau, Părintele Arsenie.

Duhul filocalic străbătea în mintea și în sufletul ascultătorilor prin cuvintele de foc ale

Părintelui. Așa a reușit să devină primul ctitor al Filocaliei românești de la Sibiu, nu numai prin colaborarea cu Părintele Stăniloae, la îmbrăcarea textului original în haina cuvântului românesc, ci, acum, și prin câștigarea de abonați din rândul țărănimii românești (în criza groaznică din anii 1946 și anii următori, țărani, după colectarea cerealelor și valorificarea lor, au făcut un mare număr de abonamente pentru tipărirea primelor volume), la Sibiu. Toți aceștia, în frunte cu Părintele Arsenie, sunt ctitori ai Filocaliei românești, cum avea să evidențieze Părintele Stăniloae în prefața primelor volume ale Filocaliei. Este un moment istoric pentru cultura românească, când oameni simpli din popor au făcut cauză comună cu oameni de cultură, pentru promovarea acestor valori și dăinuirea lor.

Fiind contemporan cu aceste evenimente unice, m-am trudit să ajung în posesia tuturor celor 12 volume ale Filocaliei, inclusiv cele tipărite la București, după transferul Părintelui Stăniloae la universitatea bucureșteană. Nu știu prin ce întâmplare nu am prins volumul II, care-mi lipsea astfel din colecție. Fără să fac publicitate din aceasta, prin 1964, aflându-mă la parohia „ Sf. Arhangheli ” de pe strada Ștefan cel Mare din Sibiu, m-am pomenit cu o credincioasă, fiică duhovnicească de-a Mănăstirii Sâmbăta, că, fără să o cunosc, vine la mine cu volumul al II-lea al Filocaliei semnat pe pagina titlului „ Arsenie ” și mai jos scris numele ei, Miclea Paraschiva, cu cerneală. Îmi spune: „*Părinte, vă dau dumneavoastră această carte.*” I-am mulțumit din inimă și am zis: „*Mari și minunate sunt lucrurile tale Doamne!*”

Revin la intrarea mea în preoție. După ce m-am căsătorit și am fost hirotonit preot și duhovnic, cu data de 1 ianuarie 1941 am plecat cu soția, renunțând la confortul orașului, într-o parohie, la peste 40 de km. de Sibiu, pe Valea Hârtibaciului, unde am întâlnit o sărăcie lucie între oameni bogați, oameni ruși de credință, care nu știau ce-i postul de miercuri și vineri, nespovediți de 25 - 45 de ani, cu biserica în paragină. Aici a trebuit să fac o pastorație de zi și noapte pentru a sparge carapacea indiferentismului.

Într-o zi, pe neașteptate, m-am pomenit cu Părintele Arsenie, care mă cercetează acasă, la parohia respectivă, foarte scurt la vorbă, serios ca un mare și adevărat călugăr, privind mai mult în pământ decât în fața persoanei (eram și cu soția) și spunându-mi că dorește să mergem împreună peste deal, în satul vecin, unde avea mulți credincioși care-l cercetau la Mănăstirea Sâmbăta, mergând pe jos sau cu căruțele. Ajunși acolo, într-o sală de la școală, le-am rostit amândoi câte o predică cu sfaturi duhovnicești. De acolo, după ce a înnoptat, Părintele a trecut prin alte sate, ca o recunoștință a bunului păstor pentru cei ce l-au căutat.

După ce m-am mutat în parohia Turnișor-Sibiu, la câțiva ani, desființându-se mănăstirile de maici, Părintele Arsenie a îndemnat un grup de măicuțe pripășite prin Rășinari, fără

duhovnic, să mă caute la parohie și să le fiu duhovnic. Și am rămas așa până când ele s-au readunat la Mănăstirea Prislop în jurul Părintelui Arsenie.

Spre anul 1980, fiind în căutare de pictor, m-am dus la Drăgănescu, să-l caut pe Părintele Arsenie, să-l rog să-mi picteze noua biserică. Am stat amândoi de vorbă, i-am admirat pictura și l-am rugat să vină la Sibiu, dar m-a refuzat pe motiv că aici nu ar putea lucra. Știa dânsul de ce! M-am mâhnit ori de câte ori Părintele era acuzat pe nedrept. Este greu să te transpuși în situația unui călugăr urmărit de Securitate și cu domiciliu aproape forțat, a unui călugăr care a trăit călugăria ca puțini alții, știind prea bine ce a scris Sf. Antonie cel Mare, că „*un călugăr care iese din mănăstire e ca peștele pe uscat*”. De aceea nu se aventura, avea evlavie, nu sta la taifas - scurt la vorbă, fără grija de a se lansa și face cunoscut. Dialogul său era cu sufletul și inima credincioșilor.

Cu toate acestea, într-o zi a venit la Sibiu să-mi vadă noua biserică. A fost pentru mine o surpriză și adevărată bucurie. La plecare l-am rugat să scrie ceva în cartea de aur a parohiei și a scris scurt: „*Aici credința și faptele sunt una și aceeași evidență. 18.12.1986 Arsenie.*”

Un fost cântăreț de la Mănăstirea Sâmbăta își amintește că, atunci când Părintele Arsenie era starețul mănăstirii, într-o dimineață, ieșind cu Părintele Arsenie din vechea mănăstire spre Altarul din pădure pentru a săvârși Sf. Liturghie, el uitându-se în urmă ca să vadă dacă vine Părintele, s-a cutremurat și a zis: „*Vai Părinte, sunteți tot foc!*”; „*Am simțit eu că mă arde ceva.*” Și atât; s-a ferit să comenteze sau să comunice și altora stările de har a milei lui Dumnezeu, care nu l-a părăsit niciodată.

Ne spunea Părintele că *ne știe toate păcatele noastre și ale neamului nostru; că a vorbit cu sfinții care-i pictează*. Cei care mergeau la el îi simțeau puterea și ajutorul și pe mulți îi vindeca pe loc.

Prima întrebare pe care o puneă Părintele la fiecare era: „*Cați copii aveți ?*” și „*De ce nu vă faceți copii? Vedeți voi, mă - spunea Părintele - toți cei care vă, ferți de copii, o să suferiți.*”

(Pr. Todor Nichifor, Sibiu)

- Prima predică pe care am auzit-o - prima și ultima - ținută de Părintele Arsenie Boca, mi-o aduc aminte foarte bine, am ținut-o minte poate pentru că știam că o ține un om deosebit. Mai întâi Părintele a vorbit despre «haina de nuntă» și a spus că pentru el cuvântul din Sfânta Evanghelie despre cel care a intrat fără haină de nuntă a fost un cuvânt de care s-a

poticnit el de multă vreme, în înțelesul că la un moment dat și-a văzut haina cu care era îmbrăcat, ca rezultat al vieții pe care a dus-o probabil Părintele Arsenie, și zicea Părintele că și-a văzut haina, expresia este a lui, « ca o spălătoare », murdară ca o spălătoare. Și atuncea, după ce și-a văzut haina murdară ca o spălătoare, a fost preocupat de curățirea hainei, ca să ajungă să aibă “haină de nuntă”. Și spunea el că ar fi făcut orice numai să-și vadă haina curată, orice lucru de jos, din lumea aceasta, din cate se pot face 1-ar fi făcut; a zis atunci: „*Aș fi mutat și ceea ce nu se poate spune aici.*” După o vreme, nu a spus câtă vreme a trecut de atunci, fiind la Mânăstire la Sâmbăta, n-a spus unde a avut intuiția hainei de nuntă, adică a hainei pe care o purta, dar la Sâmbăta fiind, după ce s-a încadrat în Mânăstire, a avut o vedenie. Se făcea că e în biserica Mânăstirii, în locul acela unde se trece din pronaos în naos, în locul acela mai strâmt, a văzut un copil care plutea în aer. Nu se sprijinea de pereți, zicea Părintele, plutea în aer și copilul a arătat cu mâna spre Părintele. El, atunci, s-a uitat la el însuși și și-a văzut haina cu care era îmbrăcat, de „data aceasta curată, cu o pată pe ea cam de o jumătate de metru”, și asta reprezenta un păcat. Nu a spus ce păcat, doar că copilul i-a atras atenția că el mai are un păcat pe lângă cel care se arăta în pata de pe haină și păcatul acela, și-a dat Părintele seama că e din pricină că a întâmpinat vedenia cu „Doamne”, și atunci a spus el despre cuvântul „Doamne” că se adresează numai lui Dumnezeu și Domnului Hristos, nici măcar Maicii Domnului, și și-a dat seama că el a făcut acest păcat, păcat care atunci când și-a dat seama că 1-a făcut, copilul a zâmbit, ceea ce însemna că a nimerit...

...A doua zi a ținut un cuvânt de îndrumare pentru credincioșii care erau de față, era vorba despre necazurile care le vin părinților prin copii. Le-a zis despre cazuri când părinții sunt responsabili pentru copiii lor, care vin în lumea aceasta cu defecte. A atras atenția asupra faptului de a fi oamenii cununați la biserică, de a avea slujba cununiei, a pus în atenție faptul că soții nu trebuie să consume băuturi alcoolice, deoarece și un pahar de vin pe care îl bea cineva, care după aceea se angajează la conceperea unui copil, este dăunător pentru copilul care urmează să se nască. A atras atenția că atâta vreme cât cineva care a fost în război și se întoarce acasă și încă mai are visuri cu groaza pe care a trăit-o pe front în timpul războiului, câtă vreme mai are astfel de traume să zicem, nu are voie să se angajeze la conceperea copiilor, deoarece copiii pot să aibă neputințe de pe urma faptului că părinții nu sunt destul de liniștiți. Așa că Părintele era de atunci, din 1942, preocupat de chestiuni de felul acesta, de responsabilitatea părinților pentru copiii lor.

...Părintele, având și cunoștințe de artă, putea să-și dea seama și de pe figura omului despre starea lui sufletească. Chiar și de pe fotografiile. Veneau oamenii la el cu fotografia

cuiva și ziceau: „*Uite, asta este fata cu care vreau să mă căsătoresc*”, și Părintele zicea: „*Nu-i bună*”, sau „*Îi bună*”, contând, cred, și pe ceea ce îi spunea figura.

...Un bărbat a vrut să se căsătorească cu o fată. Fata avea ceva la un ochi. Părintele și-a dat seama că ceva nu e în regulă și i-a spus băiatului: „*O iubești?*”. Și el a zis: „*Da.*” Și atunci Părintele a zis: „*Ia-o!*” Și a luat-o. Și, după ce s-au căsătorit ei, s-au dus la Cluj, la o clinică și s-a constatat că femeia e bolnavă, are sângele contaminat. Și omul nu a mai vrut să stea cu ea. Și aceasta s-a socotit un eșec al Părintelui Arsenie. În realitate, nu a fost un eșec al Părintelui, de vreme ce i-a spus că, dacă o iubește, să o ia. Că el, dacă ar fi iubit-o, ar fi susținut-o și în suferință și nu ar mai fi făcut nici un caz. Or, el s-a despărțit de ea, s-a recăsătorit, el trăiește și acum, are vreo 80 de ani. Însă acum a ajuns și el în declin. Nu mai recunoaște oamenii, nu mai are ținere de minte. Copiii îi sunt sănătoși. (*Amintiri despre duhovnici pe care i-am cunoscut*, Teognost - 2003)

(*Arhim. Teofil Părăian, Mănăstirea Brâncoveanu*)

- Prin anul 1943 s-a organizat o capelă pentru elevii de liceu și fetele de la gimnaziu (numai 4 clase) în cetatea Făgărașului, tocmai în sala tronului lui Mihai Viteazul, care atunci nu era folosită...Când m-am dus la mănăstire, i-am spus Părintelui Arsenie despre capela din cetate pentru elevi și s-a bucurat mult și mi-a zis să ajutăm din toate puterile cântarea la strană, dar să înțelegem și mai bine **valoarea Sfintei Liturghii**.

...Mai târziu, explicând citirea Evangheliei, a spus: „*Nu preotul citește Evanghelia, ci Însuși Domnul nostru Iisus, Cel contemporan cu noi. Cel viu, ne-o propovăduiește și nouă, ca oarecând în timpul vieții Sale pământești*”, prin gura preotului liturghisitor.

...Ca studenți la teologie am învățat despre misterul liturgic și despre mistica liturgică, lucruri pe care Părintele Arsenie le cunoștea, dar le și trăia, cu un simțământ pe care nu l-am înțeles și descifrat la nici un preot liturghisitor, mai apoi, fie că era vorba de preoți de mir sau de monahi și chiar ierarhi. Trecând de imnele mari de la Anafora liturgică, Părintele ajungea la momentul când se rosteau Cuvintele Domnului, de instituirea Sfintei Euharistii, spuse de Domnul Hristos la Cina de Taină din Joia cea mare: „*Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu, Care se frânge pentru voi, spre iertarea păcatelor*” și „*Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu, al Legii celei nouă* (așa rostea Părintele Arsenie), *care pentru voi și pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor*” și apoi „*Ale Tale dintru ale Tale, Ție Ți-aducem de toate și pentru toate*”, momente sublime ale Sfintei Liturghii la Epicleză. Cum au

fost rostite de Părintele Arsenie nu auzisem niciodată la vreun preot și nici după aceea. Rostirea cuvintelor era amestecată cu plânsul Părintelui Arsenie, era plânsul mistic, de care am auzit mai târziu. Era plânsul omului ce se afla în fața celui mai mare mister, al nimicniciei omului în fața lui Dumnezeu, al omului ce se socotea nevrednic să facă acest lucru dumnezeiesc, să aducă aminte credincioșilor momentul instaurării Sfintei Euharistii, la Cina cea de Taină... Era plânsul amestecat cu lacrimi al Părintelui Arsenie, moment de o trăire și încărcătură spirituală cum nu mai auzisem. În același timp, credincioșii, îngenunchiați, trăiau și ei momentul: se auzeau în surdina oftaturi sau chiar plânsete. Credincioșii fiind și ei luminați, de mai înainte, despre sublimitatea momentului liturgic respectiv.

...Este aici, la Epicleză, momentul de trăire maximă duhovnicească a conștiinței umane a credincioșilor și preoților, luminată de Harul Sfântului Duh, momentul sublim și dumnezeiesc al **Sfintei Liturghii Ortodoxe**. (*Mărturii despre Părintele Arsenie*, Ed. Imago, 2003, 29 -34)

(Pr. Nicolae Streza)

- Un om atât de mic cum sunt, îndrăznesc cu greu să scriu despre un om atât de mare, cum a fost și rămâne Sfântul Părinte Arsenie Boca. Am spus mare, dar este puțin spus; a fost un uriaș, un gigant al vieții spirituale, în trăire și-n învățătură. Nu trebuia să mergi la dânsul de zeci de ori ca să-ți dai seama ce mare binecuvântare ți-a dat bunul Dumnezeu: să întâlnești în viața ta un sfânt! Înfățișarea sa, cuvintele sale, felul său de a fi, îți impuneau imediat respect și dragoste, dar îți mai impunea ceva..., ceva tainic din adâncul sufletului, vedeai în dânsul un înger întrupat, un sfânt al lui Dumnezeu; și pentru aceasta nu-ți trebuia teologie sau altfel de învățătură, pentru că era o trăire a ființei tale de om, în prezența sa.

Dar, oricât aș căuta să descriu persoana dânsului, n-aș putea s-o fac cum trebuie. Și știți de ce, oameni buni? Pentru că pe sfinți nu poți să-i descrii; ca să-i descrii trebuie să fii tu însuți sfânt – să-i înțelegi viața și trăirea lui. Sfinții trăiesc în tăcere, este o îndrăzneală să încerci să scrii despre ei. Dacă sfinții nu se descriu unul pe altul decât prea puțin, atunci cum aș putea eu să îndrăznesc a scrie mai mult la adresa Părintelui Arsenie Boca, care a fost și rămâne un mare sfânt pentru sufletul meu și sunt sigur că nu numai pentru al meu.

Desigur că fiecare sfânt a avut în viața lui, ca și după mutarea lui la cele veșnice, oameni care l-au iubit și prețuit, dar și dușmani. De aceste categorii de oameni a avut parte și mai are încă Părintele. Sunt oameni mulți care l-au iubit și-l mai iubesc încă, și-l vor iubi mereu, dar sunt și oameni care-l vorbesc de rău pe Părintele.

Dumnezeu să vă ierte pe toți care l-ați vorbit de rău și-l mai vorbiți încă, că nu știți ce ziceți. Dacă Părintele Arsenie le-a vorbit unor oameni mai aspru, mai „dur” cum spun alții, a făcut-o pentru că dânsul știa plămada fiecăruia dintre noi. Sigur, a fost și aspru, dar cu aceia dintre noi cu care trebuia să fie așa, ca aceștia să ia aminte la viața lor și ca să se smerească. A fost deci, o asprime sfântă, nu ca să dărâme omul, ci ca să-l zidească.

Dacă unele afirmații pe care le-a făcut Părintele, puține la număr, nu s-au adevărit, apoi oameni buni, aduceți-vă aminte că nici profețiile Sfântului Nifon și ale Sfântului Calinic legate de sfârșitul lumii nu s-au adevărit, precum și profețiile altor mari sfinți nu s-au adevărit, dar toate aceste „neîmpliniri” ale spuselor acestor sfinți nu diminuează cu nimic sfințenia lor. [n. edit. : Pe când era la Muntele Athos, Maica Domnului l-a dat pe Părintele Arsenie, timp de 40 de zile, în grija unui sfânt care trăise pe pământ cu vreo două sute de ani înainte: Sfântul Serafim de Sarov (icoana acestui mare sfânt a fost pictată de Părintele Arsenie la biserica Drăgănescu). Sf. Serafim vedea ce e în inima fiecărui om și avea darul proorociei. Odată un om l-a întrebat: „Părinte, cum știi așa de bine toată viața mea?” I-a răspuns Sf. Serafim: „Eu nu știu nimic, eu mă rog, și primul gând care îmi vine în inima mea îl știu cuvânt de la Dumnezeu. Dumnezeu este cel care știe taina inimii tale, eu sunt doar un duhovnic.” Dar Sf. Serafim mai și greșea și anume atunci când nu se ruga („Când răspundeam cu mintea mea, făceam greșeli.”). Am amintit acest lucru pentru că, din mulțimea (miile) de proorociri pe care Părintele Arsenie le-a făcut, unii le-au reținut și le povestesc și la alții numai pe cele câteva care nu s-au adevărit. Dumnezeu lucrează cum știe El. Omul rămâne om. Oricât de înțelept ar fi și de sfânt, el tot om rămâne. Numai Bunul Dumnezeu este și rămâne Adevărul absolut, numai El rămâne infailibil în veci.

Excurs

Scopul vieții creștine

Dobândirea Duhului Sfânt

Conversația lui N. A. Motovilov cu Sf. Serafim de Sarov

- „Era joi”, scrie Motovilov. „Ziua era posomorâta. Stratul de zăpada măsoara 20 de centimetri; fulgi uscați și tari cădeau abundant din cer, atunci când Sfântul Serafim și-a început conversația cu mine, pe un câmp din apropierea chiliei sale, de cealaltă parte a râului Sarovului, la poalele dealului ce se coboară spre mal. Mi-a spus s-a șed pe buturuga unui copac pe care tocmai îl tăiasse și s-a așezat înainte-mi.

„Domnul mi-a arătat”, spuse marele Stareț (bătrân), „că în copilărie ați avut o puternică dorința de a cunoaște scopul vieții creștine, și că ați întreat, mereu, multe persoane duhovnicești despre acesta.”

Trebuie să recunosc că de la vârsta de 12 ani acest gând m-a măcinat continuu. De fapt, am întreat mulți preoți despre el, dar răspunsurile lor nu m-au satisfăcut. Acest lucru nu avea de unde să fie știut de bătrân.

„Dar nimeni”, continua Sfântul Serafim, „nu v-a dat un răspuns potrivit. Vi s-a spus: „Mergi la biserică, roagă-te lui Dumnezeu, păzește poruncile Domnului, fă fapte bune – acesta este scopul vieții creștine.” Unii au fost chiar indignați de faptul că vă macină o asemenea curiozitate profană și v-au spus: „Nu cerceta lucruri care te depășesc.” Dar nu v-au explicat așa cum ar fi trebuit. Acum umilul Serafim vă va explica care este cu adevărat acest scop.”

„Rugăciunea, postul, privegherea și toate celelalte practici creștine, nu constituie scopul vieții noastre creștine. Deși este adevărat că ele slujesc ca mijloace indispensabile în atingerea acestui țel, adevăratul scop al vieții creștine constă în dobândirea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu. Cât despre rugăciune, post, priveghere, pomeni și toate faptele bune săvârșite de dragul lui Hristos, sunt doar mijloace spre a dobândi Duhul Sfânt.

(N.A. Motovilov)

- Pot spune, fără să exagerez cu nimic, că acest Părinte Arsenie a fost omul lui Dumnezeu, un trimis special al lui Dumnezeu. Și cum ar putea să fie numit altfel, când dânsul privind omul cu care vorbea îi spunea totul despre viața lui, toate păcatele pe care le-a săvârșit bietul om, tot știa despre fiecare, și gândurile oamenilor le știa! Cine vorbește altfel la adresa dânsului, o face ori din invidie, ori din neștiință, ori din rea credință. Dar trebuie să fie și din aceștia; căci spune Sfânta Scriptură: „*Vai de voi, când toți oamenii vă vor grăi de bine*”. Sfinții lui Dumnezeu, din toate timpurile, au avut necazuri, au fost batjocoriți, huliți, închiși în temnițe, bătuți și mulți dintre ei omorâți. Prin acestea a trecut și Părintele. Dar cine s-a legat de sfinți - făcându-le rău sau vorbindu-i de rău - s-au legat de fapt de Dumnezeu, pentru că sfinții sunt casnicii lui Dumnezeu. Cine îi batjocorește pe sfinți, Îl batjocorește pe

Dumnezeu. Și spune Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Galateni: „Nu vă înșelați: Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit”. Ce seamănă omul, aceea va și secera!

Părintele Arsenie m-a impresionat în mod deosebit, m-a fascinat chiar și aceasta pentru că vorbea cu fiecare în parte în auzul tuturor, ca să învățăm unul de la altul a ne feri de rău și ne învăța pe toți ce este bine. Cu fiecare în parte, Părintele Arsenie vorbea puțin, la subiect și concret, nu-și pierdea timpul. Biserica era plină de oameni și curtea bisericii la fel, era lume peste lume în acea zi, fiecare cu problemele vieții lui.

Mie nu-mi revine decât să-l port în inima și în sufletul meu pe un astfel de **om al lui Dumnezeu** și să-l rog din toată ființa mea, ca de acolo de unde este, să mă ajute cu sfintele și de Dumnezeu primitele sale rugăciuni, să-mi ajute să rămân credincios lui Dumnezeu și să rămân credincios Maicii Domnului, pentru că dânsul ne-a spus nouă că de acolo de sus ne poate ajuta mai mult.

Pace ție, Părinte al meu, și de acolo de unde ești tu, bucurie să ne dăruiești, pentru că nu există moarte pentru cei vii, tu viu ești, tu viu rămâi în veci.

Binecuvântată să-ți fie memoria ta, Părinte Arsenie! Amin.

(Bogdan Juncu, Făgăraș)

- Părintele Arsenie spunea că Domnul Iisus Hristos vine în viața noastră din vreme în vreme, ca persoană, ca să nu se uite adevărul absolut al existenței Sale reale. Și el L-a întâlnit de câteva ori, iar asta l-a și schimbat, ca om. A fost trimis în Basarabia la Chișinău, ca să învețe metaloplastia, să facă icoane din acelea acoperite cu metal. Atunci a avut loc și cedarea Basarabiei către Rusia (1940). Rușii au lăsat o singură zi în care cine voia putea să plece. Părintele a ajuns la ultimul tren. Oamenii se împingeau disperați să ajungă în tren, renunțau și la bagaje numai să nu rămână la ruși. Și el avea un mic bagaj și o franzelă care să-i țină de foame până ajunge la mănăstire. Se uita cu milă la oameni, când a văzut aproape de el pe Cineva îmbrăcat sărăcăcios și care se uita și el cu atâta milă la acei oameni cum nu mai văzuse în viața lui așa ceva. Atâta durere exprimau ochii lui încât primul gest al Părintelui a fost să se aplece să ia franzela și să i-o dea lui. Dar, în acele fracțiuni de secundă cât s-a aplecat să ia franzela acel om a dispărut pur și simplu. Când a întins mâna acela nu mai era! Atunci a avut un fior, un înțeles adânc: era Hristos! Era chipul de care vorbea Isaia, chipul durerilor, Mielul care ia păcatele noastre.

A spus Părintele Arsenie că atunci a înțeles multe lucruri, ceea ce într-o viață întreagă, chiar duhovnicească, n-ar fi putut înțelege. Când îl vezi pe Hristos viu și adevărat, atunci și credința devine vie, de nezdruncinat. Nu te clatini la orice vorbă a unora, nu te smintești la orice faptă, ci rămâi cu Hristos și în Hristos.

(Pr. Ciprian Negrean)

- Ne-a spus odată cum a văzut pe Domnul Hristos în gară la Ploiești. Plângea Părintele când își amintea și plângea și lumea din sală. Spunea că l-a văzut pe Domnul Hristos plin de bube, amărât și fără căciulă. S-a uitat la el și s-a gândit să-i dea căciula lui de călugăr. „*M-am întors să i-o dau, dar nu l-am mai văzut.*” Ne spunea cât de amărât a ajuns Domnul Hristos din cauza păcatelor noastre (atunci era și comunismul în floare) și ne sfătuia: „*Faceți milostenie, dați la săraci, dați la neputincioși, la orbi, la șchiopi. Cercetați bolnavii, dați-le de mâncare, dați-le apă...Dacă voi nu faceți bine, cum de așteptați binele!? La țișanii tineri să nu le dați că e păcat. Toți tinerii pot munci.*”

Studentzii de la Facultatea de Teologie din Sibiu îi făcuseră o cântare frumoasă Părintelui Arsenie:

Refren: Ne cheamă la sfințenie
Părintele Arsenie;
Veniți, veniți, veniți,
Veniți, veniți, veniți
Și crucea lui Hristos primiți!

Veniți acum să luăm darul
La Mănăstirea Brâncoveanu,
Veniți acum cât mai e vreme,
Ne cheamă Părintele Arsenie.
Veniți la Sâmbăta de Sus...

Erau 5 strofe, dar nu le țin minte. Părintele nu-i lăsa să cânte și spunea: „*N-o cântați, că mă leagă.*” Cum venea Părintele venea și securitatea cu IMS-ul (mașina) după el. L-au dus

la canal și în alte părți. Odată am auzit că e la biserica Drăgănescu și am fost de mai multe ori. Aveam și o rugăciune cu care mă rugam pentru Părintele Arsenie. Le-am zis-o multor femei:

„Doamne, ține fericit pe Părintele Arsenie iubit;
Îl apără, îl păzește și de rele îl ferește,
Dă-i bine, sănătate, dă-i iertare de păcate,
Viață lungă pământească și dă-i, Doamne,
Împărăția cea cerească.”

(Paraschiva Anghel, Dejani)

- Mie mi-a spus moșul Codrea că atunci când s-a dus în munte, l-a întâlnit pe Părintele Arsenie și atunci i-a spus cum a primit el un duhovnic.

Înainte de a ajunge la Mănăstirea Sâmbăta, după ce a terminat teologia, au vrut să îl căsătorească, să fie preot de mir. Și Părintele s-a rugat la Dumnezeu să-i descopere ce să facă: să se călugărească sau să se facă preot de mir. Și a avut un vis și i s-a spus: „*Mănăstirea* ". A plecat la Muntele Athos ca să primească învățături duhovnicești și s-a rugat mult la Mântuitorul și la Maica Domnului să-l îndrume la un duhovnic iscusit, care să-l călăuzească bine în viața călugărească. S-a rugat mai intens la Maica Domnului și a venit Maica Domnului, l-a luat de mână și l-a dus pe un munte înalt - prăpastie mare și în stânga și în dreapta - pe care nu puteai merge nicicum cu piciorul liber. L-a dus pe vârful muntelui și l-a încredințat unui sfânt care trăise cu 200 de ani înainte: Sfântul Serafim de Sarov. Acesta l-a învățat viața călugărească. Apoi, de câte ori avea nevoie de duhovnic mergea în locul acela singur, în vârful muntelui.

Când au venit securiștii să-l ia, să-l aresteze, Părintele nu era pregătit să plece. L-au luat cu forța și l-au urcat în mașină. Zicea Părintele: „*Lăsați-mă puțin, că mergem imediat.*” N-au vrut nicicum, dar nici mașina nu pornea. El a zis: „*V-am spus să mă lăsați puțin și mergem.*” Dacă au văzut că nu pornește, l-au lăsat pe Părintele să facă ce avea de făcut, după care a venit, s-au urcat în mașină și a zis Părintele: „*Să plecăm.*” Dacă nu era îngăduit de Dumnezeu să fie arestat, nu putea fi arestat de nicăieri.

Când era închis în celulă, cei care îl păzeau îl vedeau cu cartea, cu lumânarea aprinsă, citea și se ruga. Când deschideau celula nu mai era nimeni. Închideau celula și iar îl vedeau și

s-au înspăimântat. A ajuns până la mai marele închisorilor, care, stând mai mult de vorbă cu el a zis: „*Noi nu putem să ținem așa ceva aici. Cum de ținem un om nevinovat în pușcărie?*”

Când era la canal, Părintele muncea din greu și își depășea întotdeauna norma și era foarte apreciat de cei care îl păzeau. Odată a terminat mult mai devreme norma și a zis celui ce-l păzea: „*Îmi dai voie să mă odihnesc puțin?*” Acela l-a lăsat să se odihnească. A văzut apoi că trece o oră, trec două și au intrat în panică cei ce păzeau pe Părintele. L-au căutat și nu l-au găsit nicăieri, le era frică de faptul că, fiind pedepsiți pentru neatenție, o să intre în locul lui.

La un moment dat Părintele a apărut și i-a zis paznicului: „*Ți-am cerut voie să mă odihnesc, mi-ai dat voie, de ce m-ai mai căutat?*” Dar l-au chestionat paznicii mai în amănunt și până la urmă Părintele a spus că a fost la înmormântarea mamei sale! S-au interesat și într-adevăr la orele acelea Părintele fusese la înmormântare!

Când l-am văzut eu pe Părintele Arsenie la Drăgănescu, era mâhnit, și avea de ce să fie. I se luase dreptul de a sluji Sfânta Liturghie la Prislop și cea mai mare durere a Părintelui Arsenie a fost cred asta: că **ne-a descoperit nouă multe taine, la toți, la multă lume și n-am urmat nimic din ele.** Asta a fost cea mai mare mâhnire.

În 1946 când a fost seceta cea mare, aici la Sâmbăta, s-a urcat sus în munte să se roage și și-a găsit un loc prielnic (la chilia Părintelui Arsenie, cum îi spunem acum). S-a rugat cu lacrimi multe. Și i-a apărut un înger care i-a vorbit și i-a spus așa: „*Ți-am ascultat rugăciunea, du-te că voi da ploaie, și spune la lume să se întoarcă din căile rele*”, iar după ce a coborât, a început să plouă până s-a umflat pământul de apă. După care a spus Părintele Arsenie: „*Spre mâhnirea mea, nu s-a întors lumea la credință.*” Din momentul acela cum să mai fie bucuros când vezi că te zbați pentru îndreptarea omului și el tot rău este. Și totuși Părintele nu a fost supărat pe noi, pe nici unii, că ne-a ajutat și ne ajută mereu.

Cu rugăciunea, Părintele Arsenie i-a blocat pe sovietici de n-au putut să vină la noi în țară. Spunea părintele Daniil că în 1968 el era la Drăgănescu și a fost trimis să-l cheme din biserică. Tocmai se zvonise ca urmează un război (invadarea Cehoslovaciei). S-a dus acolo, a intrat în biserică, dar nu-l găsea; s-a dus în altar și l-a găsit în genunchi, plâns. S-a șters repede la ochi. Părintele Bunescu s-a dus în locul unde a fost Părintele și era umed locul de la plânsul Părintelui. La întrebare mai târziu de ce a plâns. Nu i-a răspuns, dar mai apoi i-a zis că rușii sunt la granițele țării. A plâns Părintele pentru neamul românesc.

(Gheorghe Silea, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)

- Când era arestat la Canal, a cerut permisiunea gardianului de a-i acorda trei ore de odihnă (până la ora 17). După un timp gardianul trecând în control a sesizat absența Părintelui, după care a dat alarmă generală. Nu l-au găsit, dar la ora 17 Părintele a apărut unde îl lăsase gardianul. A fost întrebat unde a fost, la care Părintele le răspunde că a fost la înmormântarea mamei sale. S-a dat telefon la primarul din satul Părintelui (Vața), confirmându-se înmormântarea și prezența Părintelui acolo.

(Prof. C.F.)

- Cătălina i-a arătat unui preot, în catedrala din Sibiu, un om cu o mână ce o ținea nemișcată și i-a spus acestuia: „*Omul acesta l-a bătut pe Părintele Arsenie în închisoare, la Brașov. Mi-a spus-o chiar el. Când l-a lovit foarte tare, Părintele a spus: « De acum, mâna aceasta a ta nu va mai bate pe nimeni. » Și imediat a zberlat acela căci mâna i s-a făcut moale. Și s-a întors către Dumnezeu, el și familia lui.*” Îl vedeam noi plângând în catedrală, dar nimeni nu știa taina lui.

(Pr. Petru Vănvulescu)

- Părintele a făcut câteva facultăți, era foarte învățat. A fost unic în felul lui. M-am pomenit cunoscându-l: de la părinți, de la rude, de la vecini, de la toți care l-au căutat și s-au folosit de Părintele Arsenie.

Știți că a fost o bună vreme la Mănăstirea Sâmbăta. Trăia foarte modest, în multă rugăciune și lucra aproape zi și noapte. Acolo s-au adunat toate amintirile despre Părintele, ale sătenilor noștri din țara Făgărașului, pentru că de multe ori, oamenii acolo se spovedeau, acolo se împărtășeau, acolo mergeau la mănăstire, de dragul Părintelui și de puterea sa dumnezeiască. Însă totuși, Părintele îi trimitea să se împărtășească la preotul parohiei, deci nu-i atrăgea așa ca un magnet ca să risipească parohia și lucrul acesta îl făcea și când era la Drăgănescu; zicea: „*Du-te mă și te spovedește la preotul satului, la preotul paroh și să-ți dea canon, eu ți-am spus cât ți-am spus...*”.

Bineînțeles că la Sâmbăta, în anii în care a stat, a făcut multe minuni. La Părintele au fost și părinții mei, și bunicii mei, au fost și rudele mele, și vecinii și am avut și o rudă la Pojorta, care a fost ca un ucenic al Părintelui.

Mitropolitului Antonie îi spusese la Prislop: „*Mă, tu o să ajungi mitropolit, tu ajungi un om mare*”, deși Înaltul era student sau seminarist pe vremea aceea. Când a fost aici Înaltul Antonie, la sfințirea unui monument al eroilor, m-a întrebat de Părintele Arsenie și am stat puțin de vorbă și l-am întrebat atunci dacă este adevărată această vorbă a Părintelui Arsenie, și a zis că da...

Nu mă îndoiesc că puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu o să lumineze mintea ierarhilor din Sinod, ca să facă pasul acesta, să-l canonizeze; plus că avem câțiva ierarhi deosebiți care l-au cunoscut pe Părintele, cum e preasfințitul Laurențiu. Apoi preasfințitul Daniil, care mi-a fost coleg de facultate. Eu i-am spus de Părintele Arsenie. Când a ajuns la București, la doctorat, l-am cunoscut pe Părintele și Părintele l-a sfătuit să ia drumul călugăriei; i-a ajutat Dumnezeu să ajungă arhieru.

(Pr. Ioan Ciungara, Copăcel)

- Când era copil, mitropolitul Ardealului (Nicolae Mladin) sărea peste căpițele de fân, iar Părintele Arsenie i-a spus: „*Mă, când vei fi cu toiagul în mână să-ți aduci aminte și de noi.*”

(Lucia Bârsan, Beclean)

- Când l-am cunoscut eu, el nu era niciodată supărat. Era tot timpul vesel, tot timpul zâmbea. Dacă vreodată se întâmpla de te certa, și atunci îți plăcea. Părintele era așa un om, de îți plăcea de el și când te certa. Pentru mine Părintele e un sfânt.

Părintele a suferit, a fost și pe la Canal. Dumnezeu i-a rânduit să ajungă acolo să îi mai încurajeze pe oameni. Unii se descurajau. Părintele săpa în locul celor care nu puteau să-și facă norma. Săpa așa de repede, că imediat făcea norma și ajuta și la altul.

(Ierod. Ieronim Coldea)

- Părintele Arsenie umbla vara cu șlapi de lemn cu curea. [Harul Duhului Sfânt, dobândit de Părintele Arsenie Boca, îi permitea să ducă duhurile necurate ale altora. Acestea intrau în pământ trecând prin picioarele dânsului.]

(Bârsan Elena, Sâmbăta de Sus)

- A amenajat și o grădină frumoasă lângă stăreție, s-a tras un fir de apă curgătoare prin grădină, s-au adus pietre mari, amenajându-se mese de piatră, lângă care s-au făcut bănci de mesteacăn, s-au plantat pomi, flori, s-a făcut un mic lac într-o parte a grădinii, lac în formă de inimă. La acel lac au lucrat studenții în 1946 și s-a numit Lacul studenților. Acolo am plantat și eu o salcie pletoasă, care este până în ziua de azi.

(Pr. Ioan Sofonea)

- Avem momente și prilejuri din zi în zi să sporim pașii noștri la mormântul Părintelui și să îl considerăm că a fost un sfânt în viața noastră și ne-a răscolit inima. Ceea ce ne-a răscolit atunci pe noi tinerii, răscolește acum marea masă. De ce? Pentru că îl socot că este cel mai dârz reprezentant al trăirii vieții pe pământ, al sfințeniei, mai cu seamă al sfințeniei familiei.

Se vorbește și despre viitoarea canonizare a Părintelui. Nu e treaba noastră, dar dacă împlinim porunca Părintelui, dacă dovedim în fața mai-marilor noștri, civili și bisericești, că Părintele ne-a convertit într-o viață creștină demnă, de sfințenie, suntem fără îndoială - și cu îndreptățire - cea mai bună mărturie că Părintele Arsenie a fost sfânt." (*cuvânt la mormântul Părintelui Arsenie, 28 Noi. 2002*)

(Pr. Ioan Sabău, 89 de ani)

- Părintele Arsenie este chivotul care ne-a despărțit Iordanul, este Moise care ne-a despărțit Marea Roșie. Dar este de trebuință ca o mână de preoți, o mână de oameni, să avem îndrăzneala și să ne asumăm destinul neamului, destinul poporului care este însetat de Dumnezeu. Dacă ne vom arăta netrebnici la ceasul acesta de răscruce, atunci destinul neamului nostru va fi doar o amintire. Destinul neamului nostru, care și așa e compromis, și așa este sub obroc, va fi spulberat pe toate „străzile” lumii care ne așteaptă și ne îmbie.

(Pr. Vasile Vlad - cuvânt rostit la mormântul Părintelui Arsenie, 28 Noi. 2003)

- Vin a 14-a oară, invitat de „Academia Duhovnicească ” de la Mănăstirea Prislop și am observat că turma Părintelui nu a scăzut. Dimpotrivă, după 14 ani, Părintele își mărește turma de ucenici, de credincioși. Când oare Sfântul Sinod al Bisericii noastre se va gândi să ia o hotărâre privind fenomenul acesta, al ucenicilor, al mișcării spirituale legate de persoana Părintelui?

El s-a sacrificat pentru semenii săi. Când a ieșit din închisoarea de la Canal, a adresat o scrisoare episcopului Andrei de la Arad, în care scria cam așa: „*Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a oferit această șansă, închisoarea. Am făcut lucrarea Lui. Am ieșit mai întărit ca niciodată.*” [N. ed.: După ce a fost eliberat, Părintele a mai rămas 2 zile în închisoare. Când un gardian l-a întrebat de ce nu pleacă, el i-a răspuns că cei din închisoare au mai multă nevoie de el, decât cei de afară.] (*cuvânt rostit la mormântul Părintelui Arsenie, 28 Noi. 2003*)

(Pr. Simion Todoran)

- Părintele Serafim Popescu spunea: „*Nouă ne dă Dumnezeu harul cu picătura, lui Arsenie i l-a dat cu găleata*”.

(Maica Adriana, Schitul Cornet)

- Păcat că poporul acesta nu a știut să-l fructifice pe Părintele la valoarea lui. [spunea Părintele un cuvânt al principesei Ileana: „*Romania e singura țară în care succesul nu are succes.*”] Ar fi trebuit să fie folosit la facultățile de teologie, la seminarii, la mănăstiri, în toată țara. Nu să fie ținut ascuns. Astăzi, poporul român ar fi fost altul. Dar Dumnezeu are răbdare.

(Pr. Nicolae Boboia, Porumbacul de Sus)

Capitolul 3

Pictor de icoane și de suflete

- L-am cunoscut ca fiind și pictor. Încă de când era la Sâmbăta de Sus, l-am rugat să-mi facă o icoană cu Mântuitorul. Mutându-se la Schitul Maicilor, m-am dus acolo și mi-a arătat un album cu mai multe tipuri de icoane. Nu am găsit nici una potrivită și atunci Părintele a spus: „... *O să ți-L pictez așa cum L-am văzut eu.*” Când am mers după icoană cu sora mea Maria Streza, Părintele mi-a spus: „*Cu timpul, această icoană o să fie un bun de valoare.*” La întoarcere, cu motocicleta, ne-a prins o ploaie torențială în Predeal. Dar, pe unde treceam noi (cu icoana) șoseaua era uscată, iar în stânga și dreapta ploua! S-a petrecut o minune!

În icoană, în partea de jos, apar și Munții Făgărașului (cu Fereastra Mare și Fereastra Mică). Așa L-a văzut Părintele Arsenie pe Mântuitorul, când se afla la Mănăstirea Sâmbăta de Sus.

(Streza Nicolae, 83 de ani)

- După ce ne-a dat binecuvântarea pentru cununie, Părintele Arsenie ne-a dat o icoană pictată de sfinția sa spunându-ne că va fi apărătoare casei noastre.

(Cismaș Eugenia, 78 de ani, Făgăraș)

- La înmormântare a vorbit Părintele Bunescu. Părintele a spus că s-a făcut o pictură la Drăgănescu nu după cărți, cum se pictează normal, ci după cum a văzut Părintele Arsenie. Așa a pictat. Pictura Părintelui Arsenie este un unicat pe glob, nicăieri nu există asemenea pictură. Pe toți, și pe sfinți și pe Maica Domnului, i-a pictat după cum i-a văzut! Și toate scenele de acolo sunt pictate după cum le-a văzut!

Părintele Arsenie a spus că putea să fie oriunde în lumea asta, dar l-a rânduit Dumnezeu la noi, la români, pentru rugăciunile martirilor Brâncoveni. Mântuitorul i-a spus să fie pictor de suflete, să picteze în inimile oamenilor credință, să facă din oameni icoane vii. Și a reușit!

(Gheorghe Silea, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)

- Referitor la pictura de la Drăgănescu, ne-a spus că oricât am căuta nu o să vedem culoarea neagră acolo [într-o scrisoare pe care Nichifor Crainic i-a trimis-o Părintelui Arsenie, acesta remarca opțiunea acestuia, în pictură, pentru culorile deschise și vii, culorile raiului.].

(Mariana P., Făgăraș)

- La Drăgănescu este singurul portret al Domnului nostru Iisus Hristos făcut din **puncte** - Hristos după înviere. Dacă stai departe, Îl vezi ca atunci când a intrat la ucenici și a zis „*Pace vouă!*”

Eu am pictat o biserică în Drăguș cu un mare pictor român, președintele pictorilor pe țară, iar Părintele Arsenie, fiind pictor, picta cu el și l-am întrebat pe acela: „*Ce ai observat la sfinția sa deosebit?*” Mi-a spus: „*Nu vorbea mult, se ruga mult, mânca puțin, dar niciodată nu l-am văzut să se urce sus pe scară. Pe frânghie se urca!*” Avea o putere fizică foarte mare.

(Pr. Dâmboiu Victor, Râușor)

- A spus un părinte când s-a dus acolo, la Drăgănescu: „ *Părinte, ce frumos ați pictat pe Mântuitorul!*” și i-a zis: „ *L-am pictat cum L-am văzut.*” Haina Mântuitorului era ca un abur, adică albă, dar și albul era un alb transparent.

(Ierod. Ieronim Coldea)

- La prima întâlnire cu Părintele Arsenie Boca, la Drăgănescu... m-a trimis în biserică să văd picturile făcute de sfinția sa. După un anumit timp, Părintele a venit în biserică și am purtat o discuție despre pictura, pe care a făcut-o inspirat din Biblie și Sfânta Tradiție. Părintele mi-a spus că i-a plăcut mult fizica și matematica, vrând să se facă aviator, dar nu s-a făcut, chiar dacă nu a renunțat încă la ideea de a zbura.

(Prof. C.F.)

Capitolul 4

Prima întâlnire cu Părintele și... următoarele!

- Eu m-am dus la Părintele Arsenie pentru tata. Era în război. Într-o sâmbătă după-masă, se făcea curățenie acolo, în altarul din pădure, și m-am dat pe lângă dânsul și l-am întrebat: „Părinte, când vine tătucul?” Și m-a întrebat: „Unde-i tătucul tău?” Tătucu era în război. M-a luat de după umăr și am mers cu el până unde e clopotnița unde se vindeau iconițe și lănțișoare, și acolo și mi-a dat o iconiță cu Maica Domnului și mi-a zis: „Vine, măi, și tătucul tău.” Și a venit.

(*Elisabeta Filip, Dejani*)

- Pe Părintele l-am cunoscut cu „ajutorul” unei țigări! M-a trimis mama prin 1933-1934 la mânăstire. Eram elev și aveam un frate care vroia să se căsătorească și, cum eram copii mulți la părinți, fetele din sat îl refuzau. Îmi dă într-o zi o prescură și niște bănuți și zice: „Du-te la mânăstire, la Sâmbăta, că e un călugăr acolo, dragu' mami, și roagă-l să, facă niște slujbe.” Pe atunci eram la Sibiu la o școală religioasă, care era patronată de mitropolie. M-am îmbrăcat, mi-am luat și mâncarea și am pornit.

Pe drum, prin Lisa m-am gândit să-mi iau niște țigări. Ajungând, m-am dus lângă Părintele Arsenie și am zis: „Săru' mâna Părinte!“; „Mă, de unde ești?“; „Sunt din Râușor“; „De ce ai venit aici?“; „Am adus o prescură și mi-a spus mama că dumneavoastră sunteți mare slujitor și să vă rugați pentru fratele meu, care vrea să se însoare.” A început să râdă și a zis: „Iei prescura asta și o duci acolo și tu te grăbești să te duci acasă?“; „Nu mă grăbesc“; „Bine. Hai că te țin trei zile aici; îți dă și de mâncare.” Când am văzut că sunt băgat în seamă, am început să mă încred în mine (mândria, primul păcat) și simțeam nevoia să-mi aprind o țigară. La Sâmbăta e o alee cu un gard viu de brazi și cu o cădere de apă. Nu era nimeni, era după masă. Mă dau într-un colț să-mi aprind o țigară. Deodată aud strigând pe cineva: „Băi, tu de acolo, aruncă țigara!“ Mai stau puțin și văd pe alee că vine un om: „Băi, ia aruncă pachetul și gata mă, cu ele!” Așa a fost întâlnirea mea cu Părintele. Apoi m-a dus

cu el la masă și le zice celor de la bucătărie: „*La băiat îi dați mâncare cât îi trebuie, ca acasă la mama*”, și apoi către mine: „*Mâine dimineață te ții de mine*”.

Acum, când mă gândesc, îmi dau seama că Părintele Arsenie a fost ceva rar pe pământul românesc. Iubiții mei, ne-am dus la biserică, a început utrenia, s-a făcut liturghie și deodată a intrat un cetățean de la sat în biserică și-i strigă Părintele: „*Băi Gheorghe, ce-ai avut cu vecinul tău azi dimineață?*”; „*Păi ne-am certat Părinte. Am făcut un pălan și el a zis ca m-am băgat la el, eu am zis că nu...*”; „*Și ce-ai vrut mă, ai luat securea să-i dai în cap?... Du securea aia acasă, că altfel să știi că e rău de tine.*” Și a ieșit omul și a început să plângă și ne spunea că el, într-adevăr, a vrut să facă o crimă.

Când a ieșit Părintele din biserică, era o femeie de vreo 50 de ani, paralizată de mâna dreaptă și zicea: „*Ajută-mă Părinte să fac cruce!*” și când a strigat Părintele odată la ea: „*Duh mut si surd, ieși... Hai, fă-ți cruce odată!*” și încet-încet și-a făcut cruce.

(Pr. Dâmboiu Victor, Râșor)

- L-am cunoscut pe Părintele în 1973-1974 și persoana care m-a trimis a zis să nu întreb nici un polițist când mă duc la Drăgănescu. Când m-am dus, tocmai pe un polițist am întrebat și mi-a arătat unde era Părintele. Am ajuns până la urmă acolo și când mi-a spus pe nume -, „*Ana*” - eu am încremenit și nici nu am mai zis nici un cuvânt. Am plecat înapoi acasă că îmi era frică - de unde mă cunoștea cu numele Ana?!

Apoi am revenit după un an-doi. Am fost cu un frate care-i bolnav de schizofrenie și i-a spus: „*Mă, tu de cancer la plămâni vei muri*”, că fuma foarte mult. Spunea că „*fărădelegile oamenilor aduc pustiirea pe pământ.*” Am zis că avem neazuri în familie și el zicea că asta înseamnă ca ne iubește Dumnezeu. De multe ori zicea să avem răbdare și mai zicea: „*Ce aveți, așa vă trebuie.*” Tot așa spunea ca să repetăm și noi „*Ce avem, așa ne trebuie.*” Să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru toate, că știe Dumnezeu pentru ce ne dă. Să avem răbdare. Să ne rugăm pentru vrăjmași.

(Ana Rîțivoiu, Sibiu)

- Eu l-am cunoscut când eram copil tata lucra cu Părintele Arsenie la chilia de sus din munte. La chilie, înainte să doarmă, mai povesteau și adesea venea Părintele la ei și le

spunea: „*Faceți liniște că eu trebuie să mă rog!*” Când se ruga și ceasul de buzunar îl ascundea ca să nu-l audă. Și în loc de perină avea o pietroaie la cap.

Tata cu cumnatul său (în total 12 inși) au lucrat acolo 2 săptămâni. Eu cu fratele meu plecam sâmbăta pe jos și dormeam acolo. Părintele servea masa acolo și zicea: „*Cam cum suntem noi aici?*” și tata a zis: „*Ca Domnul Hristos cu apostolii*”; „*Așa măi, așa.*” În ultima vineri a zis: „*Acum coborâm jos. Vă duceți să vă spălați și așteptați, că s-ar putea să nu mai urcăm. Înaltul Mitropolit Bălan nu prea e de acord cu ce facem noi. A zis că, facem cuib de partizani. Și vă spun eu duminică, după slujbă, dacă ne mai urcăm sau nu.*” Așa s-a întâmplat și nu s-au mai dus. Nu a mai durat mult și pe Părintele l-au arestat și l-au dus în cetate, aici la Făgăraș, prin 1948. L-au dus pe Părintele acolo, dar la 7 dimineața găseau toate ușile deschise. Și de aici, de frică, l-au dus la canal. O fată de colonel de securitate, îl simpatiza pe Părintele și s-a rugat de tatăl ei să-l scoată pe Părintele de acolo de la canal. L-a scos. Și Părintele a zis: „*Nu plec! Locul meu este aici. Să le dau la oameni curaj.*” Acolo, la canal, duceau profesori universitari, ingineri, colonei, generali. Dar și acolo le era frică de Părintele.

Când era Părintele Arsenie se aduna foarte multă lume la Sâmbăta. Părintele, când nu era slujbă, ne aduna pe toată lumea și îi spunea la fiecare câte ceva. Parcă-l citea, ca pe o carte. Am avut un fin și s-a gândit să meargă și el să se spovedească și să se cuminece la Părintele Arsenie, dar el nici nu postise și fuma mult. Și când s-a dus i-a spus: „*Tu să gați slănina din traistă și să gați țigările din scorbură de unde le-ai pus.*” Apoi a zis: „*Mai stăm puțin că trebuie să mai vină unul de pe drum că s-a băgat în capul Lisei într-o grădinuță și a luat câteva cepe.*” După ce a apărut și acela i-a spus: „*Ai întârziat. Te-ai băgat în capul Lisei într-o grădinuță de ai luat ceva ceapă.*” Era să cadă acela de rușine.

(Dobrin Ioan, 67 de ani, Săvăstreni)

- Eu am auzit multe lucruri despre Părintele Arsenie de la tatăl meu și-mi doream să-l cunosc, numai că în tinerețe nu am avut o viață tocmai plăcută lui Dumnezeu; am fost dansator și nu prea căutam biserica. Așa se face că l-am cunoscut mai târziu, după ce mi-a murit unul din copii, prin 1987. Nu aveam curaj să stau de vorbă cu un duhovnic bun pentru că știam cât sunt de păcătos. La Drăgănescu l-am văzut pe Părintele. Nu am vorbit cu el; ne-a spus la modul general multe lucruri, sfaturi duhovnicești foarte bune de care însă nu am ținut cont.

Am mai fost la Drăgănescu de câteva ori și nu l-am mai găsit pe Părintele, în schimb am fost găsit de Părintele... , am simțit prezența Părintelui, chiar dacă nu l-am văzut în realitate. Cu un an de zile înainte de a muri Părintele, am mers la Prislop. Părintele era acolo, n-am vorbit direct cu el, era cam bolnav. Când m-am dus la altar să mă închin, era părintele Daniil acolo și m-a întrebat ce neazuri am, de ce-l caut așa pe Părintele Arsenie. „*Părinte, nu am nici un neaz, neazurile pe care le am eu, mi le-a dat Dumnezeu pentru păcatele mele și le merit. Eu vreau să stau de vorbă cu Părintele așa, să primesc binecuvântare, să mă ia sub acoperământul lui.*“ Am fost atunci pentru 3 zile, dar am stat 5. Îmi amintesc că nu vroiam să plec. Simțeam duhul Părintelui acolo. M-a luat părintele Daniil a treia zi și mi-a zis: „*Frate, grijile tale sunt rezolvate.*“ N-am putut să mai spun ceva. Ce am avut eu de spus i s-a spus Părintelui! Am trăit momente deosebite.

Era acolo și o femeie care a plecat de acasă și nu a știut bărbatul ei nimic. S-a dus la Părintele și îi era frică de întoarcerea ei acasă. Și i-a spus Părintele: „*Te duci liniștită acasă că nu-ți face nimic. Ai să vezi cum te primește!*“, și când a ajuns acasă a primit-o bărbatul cu bucurie. S-a bucurat că a fost nevastă-sa la Părintele Arsenie.

(Gheorghe Silea, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)

- Când mama a mers la Părintele Arsenie, a luat cu ea o poză mare în care eram eu, tata, bunicul, sora mea, care plecase la Mănăstirea Cloociov încă din 1984, un unchi bolnav de scleroză în plăci, o fată bolnavă tot de scleroză în plăci și mulți alții. Curios, dintre toți, Părintele s-a oprit cu privirea asupra mea: „*Cine-i băiatul?*“; Mama i-a spus: „*Să știi că băiatul matală n-are ambiție.; Dacă mai dădea o dată la, facultate, reușea!*“, răspunse Părintele. De unde să fi știut că dădusem la Politehnică și nu reușisem? Într-adevăr, eram cu totul lipsit de ambiție, mă angajasem la o filatură de bumbac, eram preocupat mai degrabă de fotbal, de fete, nicidecum de cele bisericesti. Mama a încercat să-i arate și alte fotografii, dar Părintele a spus: „*Nu, pe mine ăsta mă interesează. Să-i spui să facă teologia! Neapărat să-i spui, m-auzi?*“ Când a venit acasă și mi-a spus, am pufnit în râs. După câteva luni, mama a fost iarăși la Părintele și, minune, de cum a văzut-o, el și-a amintit imediat: „*I-ai spus fiului tău să dea la Teologie?*“; „*I-am spus Părinte, dar nu vrea... .*“

Abia prin anul 1986, așa, deodată, am prins a mă gândi la Dumnezeu. Nu voiam însă facultatea și preoția de mir, voiam călugăria, singurătatea, lepădarea de lume. Aveam ispite și îndoieli mari. Într-o vară, am urcat în munții Neamțului, la Părintele Cleopa, după care, de la

Sihăstria, tot în acea zi, plecând m-am hotărât să fac un ocol pe la Drăgănescu, ca să-l cunosc, în sfârșit, pe Părintele Arsenie Boca. Iar întâlnirea aceasta avea cu adevărat să-mi schimbe viața. Stăteam față în față la o masă lungă din curtea casei parohiale, sub un nuc mare, bătrân, noduros, în stânga și-n dreapta noastră se așezau din când în când pe scaune oameni care-și povesteau necazurile, cereau sfat, unii veneau doar să-1 vadă, să-1 asculte, căci pe atunci Părintele apărea rar și nu avea voie să spovedească. Avea niște ochi mari, umezi, albaștri - cel puțin așa i-am văzut eu - și se uita fix la mine. Omul din dreapta îi spunea: „Părinte, am un băiat care s-o căsătorit și m-o lăsat singur și mă batjocorește...”, mie, în mintea mea, îmi venea să-i răspund: „Așa-ți trebuie, dacă ai făcut numai un copil.” Părintele zicea imediat, fără să se întoarcă spre omul acela, privind-mă tot pe mine: „Așa-ți trebuie dacă ai făcut numai un copil.” Apoi vorbea altul și altul și altul... și vă spun că toate sfaturile și gândurile care îmi treceau prin minte erau rostite de Părintele Arsenie Boca, cuvânt cu cuvânt, fără a mă scăpa din privire. M-am cutremurat! Cred că am început să tremur la propriu, uite așa mi s-a ridicat părul pe mână și mi-am zis: „Vai de mine, să vezi că Părintele ăsta îmi citește gândurile...”. Pur și simplu le spunea oamenilor ce gândeam eu! Și, tot privind-mă în ochi, deodată pe chipul lui a apărut așa, un zâmbet straniu, abia schițat, care ascundea cele mai adânci subînțelesuri. Un zâmbet ce voia parcă să-mi spună: „Ei, vezi că știi?!...” De atunci, l-am urmat mereu pe Părintele Arsenie. Eram flămând să mă spovedesc lui.

A doua oară când am mers la Părintele n-am putut zice decât atât: „Părinte, am 26 de ani și nu știu ce să fac. Să mă însor sau să mă călugăresc?” Părintele s-a uitat așa la mine și mi-a spus: „Măi, nu ești bun acuma nici de una, nici de alta...”. Târziu mi-am dat scama că a fost răspunsul cel mai potrivit, unul demn de un mare duhovnic.

Părintele Arsenie nu contenea să-mi poruncească să dau la Teologie. I-am spus că se intră greu la Sibiu. În plus, nici nu prea voiam să ajung preot de mir, căci ar fi trebuit să mă căsătoresc, ori eu râvneam călugăria. Era primăvara lui '89 - anul morții Părintelui Arsenie - și atunci marele duhovnic aproape mi-a poruncit: „Dă la Teologie, căci eu o să mă rog pentru tine și-o să reușești! Ultimul meu gând pentru tine este acesta: fă Teologia, căci prin Teologie vei ajunge la călugărie.”

(Părintele Dumitru, Mănăstirea Sf. Ilie, Albac)

- Era un moș, Ilie, care avea vedenii și care nu mânca decât o dată în zi (până la ora 7), pâine și zarzavat fiert, cu sare și oțet. El a avut poruncă de la Domnul să facă o mănăstire la Bucium. Într-o altă vedenie, Domnul Iisus Hristos i-a arătat la Bucium o încăpere la subsol, unde erau moaștele unui sfânt, fără cap, și i-a dat poruncă „să-i facă ceea ce trebuie”. Moș Ilie a înțeles că trebuie să-i facă o raclă din argint, iar din altă vedenie a înțeles că este vorba de Sfântul Ioan Botezătorul. Scenele de pe raclă (în legătură cu Sf. Ioan Botezătorul) au fost făcute de Părintele Arsenie (proiectul, schițele); pe atunci lucra la Atelierele Patriarhiei (de la Schitul Maicilor). Apoi Domnul Hristos i-a spus moșului Ilie că de Sfântul Nicolae trebuie sfințită racla. Moșul m-a trimis să aduc racla și a zis către fetele lui: „Să-mi căutați două rânduri de haine că pe mine mă arestează.” Când am venit cu racla, când m-am dat jos din tren, a zis un om: „Nelule, te așteaptă securitatea.” Moșul era deja arestat. Când am trecut prin fața poliției și securității, ceilalți care erau cu mine au fugit. Am venit cu racla, am trecut prin fața lor și nu mi s-a întâmplat nimic! Și s-a sfințit racla. [n. ed. : Menționăm că Elisabeta Șandru a fost numită de moșul Ilie să se ocupe atât de construirea Mănăstirii Bucium cât și a raclei. Și astăzi ea continuă să conducă lucrările ce se fac la Mănăstirea Bucium - „Casa Pelerinului”. Racla se află în biserica din Hurez, în custodie].

Pe moșul Ilie l-au dus la un spital de psihiatrie. După 5 zile moșul zicea: „Doamne nu mai pot împlini porunca Ta, că ăștia mă omoară.” Și atunci zice Domnul Hristos moșului: „Adu Biblia mică sau testamentul și citește la Apocalipsă Capitolul 2, versetul 10.” Acolo scrie: „Pe unii dintre voi va să-i arunce diavolul în temniță, ca să fiți puși la-ncercare și veți avea 10 zile la necazuri” și nu vi se va întâmpla nici un rău.”

Și când s-au împlinit 10 zile l-a chemat directorul spitalului psihiatric și a zis: „Moșule, dumneata pleci acasă. Aș vrea să am și eu mentalitatea dumitale la vârsta dumitale.” Moșul a murit la 91 de ani.

(Ioan Bica, 76 de ani)

- Am venit la mănăstire și când am ajuns s-a ținut o predică. Am rămas foarte impresionat de predica pe care o ținut-o Părintele. Când am ajuns acasă, aveam trei frați și săreau prin casă, făceau toate minunile și eu mă uitam la ei și nu mi se părea firesc ceea ce făceau. Deja intrase în mine frica de Dumnezeu.

Apoi nu l-am mai văzut pe Părintele până la 25-26 de ani. Aveam o urticarie cronică și am fost internat în spital la București și acolo nu m-au putut vindeca. Trebuia să-mi facă și o

operație să-mi scot amigdalele din gât. În salon cu mine era un bucureștean care mi-a zis: „Eu știi un Părinte Arsenie, du-te la el.“ L-am întrebat unde e, și a zis că e pe la Schitul Maicilor, ca pictor. Mă duc eu acolo, dar nu-l văzusem de la 12 ani. Tot așa tuns era, cu barbă. La un moment dat a apărut: „Ce vrei mă“; „Sunt bolnav, am venit la dumneavoastră să vă cer un sfat“; „Du-te mă și fă-ți operația și scoate-ți amigdalele că doctorii au dreptate. Altceva ce mai ai?“; „Mai am o nedumerire. Eu nu cred că există Dumnezeu.“ S-a uitat la mine și zice: „Ce profesie ai?“; „Îs maistru mecanic“; „Ai citit multe cărți?“; „Am citit destule“; „Biblia ai citit-o vreodată?“; „Am citit ceva din Vechiul Testament, ceva din Noul Testament, dar nu am terminat niciodată Biblia“; „Vezi mă, atunci de unde știi tu că nu există Dumnezeu? Uită-te la mine, nu-s numai pictor. În lumea aceasta sunt atâția oameni care s-au dus și au cercetat pe la Muntele Sfânt, peste tot locul și nu-s nebuni și cred, acum n-am ce să-ți spun mai mult. Ai de grijă că sunt ăia de la securitate și ne urmăresc.“

După ce m-am vindecat am venit acasă. Mama soacră tot mereu ne ducea la Părintele, la Drăgănescu. Am tot fost pe acolo, am avut niște necazuri, și odată zice către mine: „Mă, tu ai vreun dușman în lumea asta?“; „Da, am pe Ceaușescu“; „Uită-te la mine, cât va trăi, va fi bine de voi, când nu va mai trăi, va fi vai de capul vostru.“

Altceva ce mi-a spus tata: era război și totdeauna când le venea ordin de incorporare la oameni se duceau la Părintele să se spovedească. Tata de colea, la un pahar, zice: „Să te duci să-l prinzi puțin de gât să vezi cum scoate un glas ca un clopoțel.“ Dimineața când s-au dus, tata sta mai în spate și i-a zis Părintele: „Hai mă încoace, și mă strânge, să-mi capăt vocea.“

(Șerban Alexe, 73 de ani, Lisa)

- Am fost cu soțul la Drăgănescu și când ne-a văzut, ne-a spus că noi ne împăcăm bine unul cu altul, dar o să ne despărțim. Și după un an și ceva a murit soțul.

Părintele mi-a spus că soțul meu avea *blăstăm*ul încă din pântecul mamei lui, chiar de la aceasta, din greșeală. Cum s-a întâmplat? A venit un pocăit acolo în vecini și anunța să meargă lume că va predica. Soacra a zis că nu vrea ca el să meargă la pocăiți. „Ba mă duc tu Mărie, că nu mă pocăiesc.“; „Gheorghe, dacă te duci, eu să hiu al hăluia (vrăjmașului) că nu mai sunt femeia ta, nici nu mă mai culc cu tine.“ Nu s-o mai dus socrul dacă i-a spus așa. Dimineața ea a mers la preot, s-a spovedit, s-a împărtășit, i-a citit niște dezlegări, dar n-o dezlegat blestemul din pântec. Când soacra s-a spovedit Părintelui Arsenie, a zis că a spus tot ce a știut, dar în realitate asta n-a spus-o și a stat sub patrahir mult și nu și-o mai amintea.

Apoi Părintele a spus: „*Îl spui, ori ți-l spun eu ?*“ Atunci o zis: „*Aoleu, Părinte, n-o fi blestemul din pântece?*”; „*Ba da.*“ Și mama credea că păcatul e iertat!

După ce a murit soțul, băiatul vroia să dea la facultate, și eu am zis: „*Cum să te duci mai băiete acolo, că eu nu am nici un sprijin; taică-tău e mort, iar la facultate merg oamenii cu bani, nu intri așa ușor și fără sprijin.*“ Și m-am dus la Părintele căci eram și foarte bolnavă atunci și a zis: „*Întocmește parastas - el picta acolo într-un colț și nu avea voie să vorbească pentru că era urmărit de Securitate - și pe băiat lasă-l, că reușește.*“ Și așa a fost.

Se uita așa țintit la tine și apoi zicea. Socrul meu, lucrând la mânăstire, mai puneă câte o țigară în gură. Părintele predica și socrul fuma. Și o zis Părintele: „*Măi, cei ce iau focul în gură nu vor vedea fața lui Dumnezeu*”, și s-a uitat așa cu ochii drept la socrul meu. Acesta, când a ieșit de pe pământul mânăstirii, a aruncat țigările și mai mult, nu a mai pus în gură țigări. Înainte de a-și da sfârșitul a avut o vedenie și zicea: „*Uite ce de rugăciune face Părintele Serafim și cu Părintele Arsenie și ce de cete îngerești!*” A fost în comă de Duminică dimineața până marți seara, iar în timpul acesta sufletul lui a umblat și a fost purtat și în iad și în rai. După ce s-a deșteptat ne-a spus: „*Vai ce chinuri sunt în iad!... Să știi că eu am fost mort și am înviat.*“ În timp ce a fost în comă l-a văzut pe soțul meu mort, a vorbit cu el: era cu doi copii într-o grădină cu floricele, iar soțul meu i-a zis: „*Tăticule, matale mai stai puțin și apoi vii la mine.*” Și soacra era moartă și l-am întrebat dacă pe mama n-a văzut-o: „*N-am văzut-o dar am auzit-o* “... Și zicea că a fost mort și a înviat și că o să mai trăiască puțin. Și a mai trăit trei săptămâni. Ne puneă să-i cântăm cântări de la mânăstire. Îi plăcea „*Samarineana la, fântână*”, „*Zece fecioare*”...

Erau și care mergeau la Părintele și dacă nu le convenea ceva, aceștia nu se mai duceau. Iar care au fost oamenii mânăstirii, aceia mergeau. Noi ne duceam pe jos 16 - 17 km. Eram însărcinată și m-am dus pe jos; eram vreo 30, 40 de inși de pe sate și mergeam pe rând în fața șirului, căci era iarnă, astfel ca nu numai unul să rupă zăpada. Apoi când mergea lumea pe jos, de era Părintele aici, zicea: „*Cela ce dă un pas către Dumnezeu, Dumnezeu dă 100 către el, deci pașii la mânăstire sunt (răs)plătiți.*“

Când am fost odată la Părintele, mi-a spus: „*Dacă ești așa neliniștită, întreabă pe cineva și să faci un canon.*” M-am dus la o măicuță care a murit și e înmormântată la Prislop. Și a zis să-mi aleg un Sfânt și să-i citesc acatistul 6 săptămâni. Am ales pe Sfântul Nicolae și i-am citit acatistul 6 săptămâni și după ce am terminat de citit, în noaptea aceea am fost la Pitești unde era băiatul arestat și pe la două noaptea m-am dus și am dormit, iar către ziuă am visat că a venit Sfântul Nicolae și mi-a zis să nu mă mai necăjesc, să nu mă mai supăr că am să mă îmbolnăvesc de inimă, iar băiatul nu va sta nici un an de zile la închisoare, cu toate că are 5

ani. Pe data de 7 va veni acasă. Eu am visat asta în data de 28 decembrie și în ziua de Sfântul Ioan a venit acasă.

Nu m-a certat, cu toate că avea de ce să mă certe. L-a certat pe al meu, l-a certat puțin, da pe mine nu. Mi-a zis: „*Tu nu meriți nici ceartă, nici aspru să fii cu tine pentru că ai avut o viață foarte grea*“ ; m-a încurajat ca să pot să trec prin ce am avut de trecut.

La multă lume le spunea toate necazurile ce le au. Nu se supăra dacă-l întrebai. Dacă era cineva de avea un necaz mai mare, mai deosebit, îl chema deoparte și discuta cu el. A fost o femeie de la Brașov la care i-a plecat băiatul pe munte și nu s-a mai întors. L-au căutat cu avionul, cu elicopterul și Părintele i-a spus exact unde să se ducă să-l caute. Am urmărit ziarul și am văzut că l-au găsit până la urmă.

Nu trebuia să-i spui absolut nimic, el îți spunea tot. Am fost cu cineva căruia îi tot mureau animalele și nu avea noroc de ele și i-a spus: „*Dar de câte ori ți-a fătat vaca, ai dat la cineva un kilogram de lapte de pomană? Sau când ți-a fătat oaia? Atunci du-te și dă prima mulsoare.*” Și de atunci nu a mai avut femeia probleme.

Pe urmă nu m-am mai dus la Părintele. Ne-am dus însă la mormânt, ne-am dus iarna și nu era zăpadă pe mormânt, erau flori. Ne-am dus și vara, tot așa era.

(Milșan Vionela, 71 de ani, Recea)

- Surorile mele s-au făcut maici. Uneia din ele, înainte de a se călugări, Părintele Arsenie i-a spus că în familia noastră avem un călugăr. Am aflat că într-adevăr bunica mea a avut un frate ce a fugit în Țara Românească, unde s-a făcut călugăr, iar când a venit aici toată lumea l-a primit cu bucurie. „*El s-a rugat lui Dumnezeu să vă faceți voi maici*”, le-a zis Părintele Arsenie.

Tatăl meu a fost rotar și se purta foarte frumos cu toată lumea. Când s-a dus și el la Mănăstirea Sâmbăta, sora mea l-a văzut pe Părintele Arsenie cum iese în hainele de Liturghie și cu crucea în mână și merge până la clopotniță unde era tatăl meu, căruia îi spune: „*Bine ai venit nene Petre, ca să te spovedesc*” și l-a spovedit. I-a spus că e un om foarte cumsecade.

După moartea tatălui meu, sora mea s-a dus la Mănăstirea Prislop. Când a ajuns la poartă au început să bată clopotele. După ce a intrat a întrebat: „*Dar de ce bateți clopotele?*” și maica a răspuns: „*A zis Părintele Arsenie că e la poartă Maica Elefteria și că a murit tatăl*”

ei.” Părintele a îmbrățișat-o și i-a spus: „*Tatăl tău a murit. Mulți călugări ar vrea să ajungă unde e tatăl tău, dar nu ajung. Tatăl tău locuiește în al patrulea cer.*”

(Cismaș Eugenia, 78 de ani, Făgăraș)

- Într-o zi, când am mers la miruit, pe două femei nu a vrut să le miruiască și să le lase să sărute crucea. Le-a zis: „*Voi mergeți mai întâi să vă spălați pe buze... Am ceva să vă spun vouă. Vreți să vă spun în public sau veniți fiecare la mine în căsuța aceea?*” S-au dus fiecare în parte. Când ieșeau de acolo erau așa de răvășite, încât credeai că le-a dezgropat din pământ. Una din ele zice: „*Vai de mine, Părintele ăsta-i sfânt! De unde știa el ce nu știam decât eu și Dumnezeu? Când mi-a spus ce am făcut am crezut că o să cadă cerul pe mine și eu mă cufund în pământ.*” N-au vrut să-mi spună ce le-a spus Părintele, dar de atunci una din doamne venea mereu la mânăstire, ținea post, Biblia și Psaltirea nu-i lipseau acasă, de pe noptieră.

(Beleaua Ileana, Recea)

- L-am cunoscut pentru prima dată pe Părintele Arsenie în iunie 1942. Am mers la Sf. Mânăstire Brâncoveanu împreună cu scumpa mea mamă Maria, cu gândul să ne spovedim. Pe mine m-a primit zicând: *Așa-i că de când te-a bătut bărbatul, nu-l mai poți vedea?*”, mi-a spus că nu ne potrivim și că ar fi bine să mă despart de el.

Mai târziu, m-am întâlnit cu Părintele Arsenie la Sibiu și m-a întrebat dacă am divorțat. I-am spus că nu și m-a sfătuit să o fac „*pentru că el nu stă cu tine și împărțiți păcatele.*” La judecătoria ne-a divorțat de la prima înfățișare, deși, de obicei, acest lucru dura ani de zile.

[notă: După taina căsătoriei, mirii sunt un trup și un suflet, împart păcatele (le ispășesc împreună) dar și obiceiurile bune. În cazul infidelității se transfera păcatele din urma desfrâului și pe cel fidel la următoarea împreunare; remediul: Spovedania și fidelitatea. Suflet pereche sunteți doar după slujba din Biserică.]

(Maria Streza, 86 de ani, Voila)

- L-am cunoscut pe Părintele la Sâmbăta, la mănăstire, când eram fată. Aici am venit cu un grup de tineri, am participat la slujba Sfintei Liturghii, iar în urma predicii Părintelui Arsenie am plâns și m-am învinovățit că nu sunt bună de nimic; am rămas cu acest fior toată viața.

(Măniș Septimia, 79 de ani, Codlea)

- Pe când aveam 18 ani, am mers pentru prima dată la Drăgănescu, împreună cu tatăl meu. Părintele obișnuia să meargă printre oameni și întreba pe câte cineva cu ce problemă a venit. A venit și la tata și l-a întrebat: „Măi, tu ce problemă ai?” Tata i-a spus că eu doresc să dau admitere la facultate. Mi-a spus că nu o să intru în primul an pentru că sunt o fire emotivă și după ce o să ies de la examen o să-mi dau seama ce am greșit. Așa a și fost; am picat a patra.

Odată, când am mers la Părintele, tot dând la facultate și nereușind, îmi încolțise un gând: să merg la mănăstire. Atunci, Părintele adresându-mi-se, fără ca eu să-i fi spus ceva, a spus: „Știi, ca să mergi la mănăstire trebuie să fii pentru așa ceva.”

(Mariana P., Făgăraș)

- Era în anul 1983, când am plecat la Părintele Arsenie cu o problemă de familie. Îmi plecase soția de acasă (în lipsa mea), luând copiii și lucruri din casă, lăsându-mi un bilet pe masă, pe care scrisese, printre altele, că ce a făcut a făcut bine și să nu mă duc după ea să o aduc acasă, că nu va veni. În orice caz îmi aduc aminte că îmi spusese când era acasă, cu câțva timp înainte de a pleca, că este sătulă de viață... Eu nu am avut nici o ceartă cu ea, ca să o determine să plece, afară doar de faptul că dorea să se mute în Brașov, unde, de altfel, locuiau și frații și părinții ei.

Trecuse o vreme și nu-mi mai găseam nici scopul, nici rostul în viața aceasta. Nu știam ce să mai fac. Țin minte că mergeam prin locuri unde nu mă prea întâlneam cu oameni, în locuri mai retrase, plângând și spunând: Pentru ce Doamne? De ce Doamne? După o vreme, îmi spusese cineva de Părintele Arsenie, ca să mă duc să-l caut și să vorbesc cu dânsul. Cu două zile înainte de a pleca la dânsul, îl visasem fără să-l fi văzut vreodată în viața mea, și iată cum:

Se făcea că intrasem într-o încăpere mare, unde era foarte multă lume, iar în fața tuturor era Părintele Arsenie, vorbindu-le oamenilor. Căutam să-l văd mai bine și dânsul se uita la mine și îmi zise, făcându-mi semn cu mâna: „*Mă, tu ăla de acolo, vino încoace mă, vino aici...*” și m-am trezit. Un amănunt: în visul meu Părintele era îmbrăcat într-un costum de culoare maro și avea ochelari de vedere cu ramă aurie. M-am dus la mama mea și i-am spus despre vis. Mama mi-a zis: „Cum l-ai visat pe Părintele că tu nu l-ai văzut niciodată?” Spunându-i mamei cum arăta în vis și cum m-a chemat la dânsul, ea a zis: „Dragul mamei, nu mai întrebăm pe nimeni nimic, ne suim în tren și plecăm la Drăgănescu și ai să vezi că o să-l găsim acolo. Să știi că te cheamă!”

După două zile am plecat la Drăgănescu și nu mică mi-a fost uimirea când l-am văzut pe Părintele Arsenie, îmbrăcat în acel costum maro și cu ochelarii cu acea ramă aurie, precum îl visasem. Arăta exact ca în visul meu.

Țin minte că, înainte de a vorbi cu mine, a vorbit cu o femeie care îi arătase fotografia cu fiica ei, dorind s-o mărite. Când i-a arătat fotografia, Părintele a repezit-o, spunându-i că nu-i ghicitor și nici vrăjitor și i-a spus să plece. Am rămas blocat pentru că și eu aveam la mine o fotografie, unde eram eu, soția și cei doi copii ai noștri. Dar cum să mai îndrăznesc să i-o arăt!? Când a ajuns în dreptul meu, s-a uitat undeva sus, într-un colț al bisericii cu o privire atât de drăgăstoasă și parcă rugătoare în același timp. Ce ochi frumoși avea, ce albastru curat și frumos! Nu am văzut niciodată în viața mea așa ochi minunați! Avea ceva dumnezeiesc în ei și în toată ființa sa. Iar eu am gândit în acel moment, repet, **am gândit doar**, precis i s-a arătat cineva - vreun înger sau vreun sfânt - și vorbește cu dânsul, spunându-i că l-am visat și m-a chemat. Iar Părintele, fără să coboare privirea aceea minunată, răspunse la gândul meu, în auzul tuturor, zâmbind ușor: „*Nu mă, mă uit așa, ca pictor mă.*” Știa ce am gândit !!!

Și am rămas înțepenit locului, văzând că Părintele Arsenie știa gândurile omului și că mă aflu în fața unui om, ce n-am crezut în viața mea că poate să existe. Și totuși l-am avut printre noi, dar nu am știut să-l ascultăm și nici să prețuim un astfel de om pe care Dumnezeu ni l-a binecuvântat să-l avem.

Părintele s-a uitat apoi la mine cu același zâmbet, spunându-mi: „*No mă, care-i baiu' ?*” Așa i-am spus Părintelui povestea mea. Apoi Părintele mi-a spus ceva ce m-a uimit, pentru că pe acea persoană care fusese înaintea mea o repezise, spunându-i că el nu este clarvăzător și nici vrăjitor, mi-a spus așa: „*Mă, n-ai la tine o fotografie cu ea, s-o văd și eu, așa, ca pictor?*”, și cu timiditate i-am spus: „*Ba da, Părinte.*”; „*Ia dă mă, s-o văd și eu.*” Privind-o Părintele Arsenie cu atenție, m-a întrebat: „*Și ce ți-a zis mă?*” Am spus Părintelui că îmi zisese, cu ceva timp înainte să plece de acasă, că este sătulă de viață. Părintele, privind

fotografia a spus cu glas tare: „*Minte mă, minte. Aici sunt două femei cu mintea goală, și știi care.*” Desigur că nu știam, pentru că în fotografie era doar ea femeie. Și dânsul mi-a spus: „*Ea și cu mă-sa mă*”, a adăugat: „*Lasă mă, că va veni o zi când va da socoteală pentru tot ceea ce a făcut. Tu să-ți duci viața așa...*”, și îmi spuse cum să-mi duc viața.

Apoi a adăugat un cuvânt care m-a surprins. Mi-a zis așa: „*Mă, să ai grijă! Nu cumva să te apuci să bei !!!*”. Iar eu, mai sigur pe mine de data aceasta, i-am spus Părintelui: „*Părinte, eu nu beau din principiu.*” Părintele mi-a retezat-o imediat, spunându-mi: „*Lasă mă principiul tău și tu ascultă ce-ți spun eu!*”

Apoi mi-a dat fotografia înapoi și a pus mâinile sale pe mâinile mele (pe care le țineam lateral, lipite de corp), spunându-mi mai departe ce să fac și cum să fac cu viața mea, neluându-și mâinile sale de pe mâinile mele. Toată lumea se mira de cum proceda Părintele și spuneau: „*Uite, dragă, cum îl ține.*” Se mirau oamenii cum mă ținea Părintele și nu-mi dădea drumul din mâinile dânsului cât timp a vorbit cu mine. Mă miram și eu de mirarea oamenilor.

Abia mai târziu mi-am dat seama că de fapt oamenii aveau dreptate să se mire, pentru că Părintele Arsenie de obicei nu prea pune mâna pe oameni, cu unele excepții. Și din acele excepții am făcut și eu parte, spre bucuria mea. Târziu, mi-am dat seama de ce și pot să afirm că Părintele și-a pus mâinile pe mâinile mele ca să-mi dea putere, pentru că eram deprimat atunci. [notă: Prin punerea mâinilor Părintelui peste mâinile dânsului, Părintele Arsenie i-a dăruit acestuia Har de la Duhul Sfânt, pentru a-l întări. Despre dobândirea Harului Duhului Sfânt vezi excurs: Scopul vieții creștine.]

M-am întors acasă și nu după mult timp, poate după o lună sau cel mult două, am început să beau: o bere pe zi, apoi două beri în altă zi, apoi trei până am ajuns la “marea performanță” de cinci beri pe zi fără să mă îmbăt, pentru că aveam “antrenament”. Începusem cu o bere și ajunseseam treptat la cinci beri pe zi, uitând de fapt de toate sfaturile pe care le-am primit de la acest om, de la acest **Om al lui Dumnezeu**. Cu toată responsabilitatea mea, spun că **Omul lui Dumnezeu a fost Părintele Arsenie** și cu greu se mai poate naște un astfel de **Om** într-un neam întreg. Uitasem deci acea profeție a dânsului, în care îmi spunea: „*Mă, să nu cumva să te apuci să bei!*” Dar într-o dimineață, cred că era ora 6, am auzit glasul Părintelui Arsenie spunându-mi de trei ori: „*Măă!... Măăă!... Măăăă!*”, iar eu fiind treaz, aceste cuvinte ale Părintelui le-am înțeles cam așa: Mă, ce ți-am spus eu ție să nu bei, mă?

Și din acel moment, din acel ceas, din acea clipă, în viața mea nu am mai băut niciodată, prin orice stări aș fi trecut: bucurie, nefericire, durere, neîmplinire, că este ziua mea de naștere sau a altora, nici un strop de alcool nu am mai băut. Dar știi că nu este meritul meu, ci al Părintelui Arsenie. Dânsul și rugăciunile lui m-au ajutat! Să mă ierte bunul Dumnezeu și

Maica luminii, că nu l-am ascultat, și să mă ierți sfinte Părinte Arsenie. Ajută-mă, cum m-ai ajutat!

...Două inginere, prietene foarte bune, s-au dus la Părinte la biserica Drăgănescu să vorbească cu dânsul. Una dintre ele vorbea cu Părintele Arsenie, când cealaltă era în spatele Părintelui, privindu-i picturile din biserică. La un moment dat, inginera M.G. din spatele Părintelui, uitându-se la picturi a zis în gândul ei: „A, nu există Dumnezeu.” Chiar atunci, Părintele Arsenie o lasă pe prietena acesteia vorbind, se întoarce cu fața spre aceasta și îi spune: „Și totuși mă, să știi că este Dumnezeu”, apoi s-a întors cu fața la cealaltă și a continuat discuția cu ea. Povestea aceasta mi-a spus-o inginera când a ieșit din Biserică, spunându-mi că după ce i-a spus Părintele că totuși este Dumnezeu, a simțit că i se face rău de emoție, minunându-se de unde i-a știut Părintele Arsenie gândurile. Spunea sărmana de ea că a simțit că se duce în adâncul pământului de rușine.

(Bogdan Juncu, Făgăraș)

- Când eram student în ultimul an la Sibiu, printr-un „telefon fără fir” am aflat că undeva lângă București, în localitatea Drăgănescu, se află un mare duhovnic care poate să-ți spună toată viața ta și să-ți arate calea pe care trebuie să mergi. Eram la răspântie de drumuri, nu știam în ce direcție s-o iau. Împreună cu alți tineri din Făgăraș am plecat în noaptea dinainte de 16 iunie (Rusaliiile din anul acela) spre București. Era plină curtea bisericii și biserica de oameni. Când l-am văzut pe Părintele, înfățișarea lui, m-a străpuns ceva în inimă. Mi-am dat seama că nu văd un om oarecare, că are o putere deosebită. Avea o privire pătrunzătoare, un timbru al vocii, niște mișcări și o înfățișare harismatică. În acea zi de Rusalii. Părintele mi-a spus: „Începând de astăzi, dacă numele meu te va însoți îți va pricinui și bucurii și necazuri.” Și așa a fost...

(Pr. Prof. Simion Todoran)

- La prima întâlnire cu Părintele Arsenie Boca, la Drăgănescu, m-am trezit cu Părintele lângă mine, fără să-l văd venind. Mi s-a adresat zicându-mi că vin de la mare distanță și că eu predau codul genetic, deci știa că sunt profesoară de biologie. Mi-a atras atenția să nu mă mai vopsesc pe păr ca să nu-mi pierd mântuirea și mi-a mai spus numărul copiilor pe care nu i-am adus pe lume și care mă vor striga pe lumea cealaltă, acuzându-mă de fapta mea. M-a

trimis apoi în biserică să vadă picturile făcute de sfinția sa... Apoi m-a îndemnat să plec la autobuz fiindcă urma să vină o furtună foarte mare. După ce m-am urcat în autobuzul de București s-a pornit o furtună, așa cum spusese Părintele.

La o altă întâlnire cu Părintele mi-a zis să plec repede că vine securitatea și verifică oamenii găsiți aici; într-adevăr în drum spre autobuz am întâlnit mașina securității care era în drum spre biserică. Părintele nu voia să am neazuri cu securitatea, fiind încă la școală, profesoară.

Altă dată, o doamnă îl abordează pe Părintele spunându-i că are un băiat, de profesie inginer, care a plecat în Munții Bucegi de șase săptămâni și nu s-a mai întors acasă. Părintele îi răspunde că nu o să mai vină pentru că din cauza unei avalanșe a căzut într-o prăpastie și i-a indicat chiar și locul, dar să-l lase până la primăvară când „va ieși singur”, odată cu topirea zăpezii. Lucrurile s-au petrecut întocmai, și locul a fost cel indicat de Părintele.

(Prof. C.F.)

Capitolul 5

Ucenici ai Părintelui

- Părintele **Domeție** Moian, care a murit nu de mult, când era mic s-a gândit să se facă călugăr, dar după ce s-a maturizat a uitat de acest gând și a vrut să se căsătorească de mai multe ori și nu reușea nicicum. După mai multe încercări s-a dus la Părintele: „*Părinte, nu știu ce să mă fac că nu pot să mă căsătoresc.*”; „*Mă, amintește-ți ce i-ai făgăduit tu lui Dumnezeu când ai fost mic.*” Atunci părintele Domeție, stând și cugetând mai mult timp și-a amintit că i-a făgăduit lui Dumnezeu că se va face călugăr.

Îi vine părintelui Domeție ordin să plece pe front și pleacă, nu are ce face. La un moment dat îi selectează pe cei de acolo, să-i bage pe linia întâi, dar Părintele Arsenie i-a spus dinainte ca să citească Acatistul Mântuitorului și 3 zile să nu mănânce nimic înainte de o primejdie mare. Așa a făcut, 3 zile n-a mâncat, n-a băut apă. Când a trecut prin fața comisiei i-au zis: „*Bun, bun, bun... cu tine ce-i?*” L-au examinat din nou, l-au pus la toate aparatele, l-au consultat, apoi l-au trimis acasă.

Mama părintelui Domeție era necăjită că nu mai știe nimic de feciorul ei, știa doar că-i plecat pe front. A trecut Părintele Arsenie prin Voila și aceasta i-a spus: „*Părinte, sunt necăjită, nu mai știu nimic de băiatul ăsta*”; Părintele zice: „*Numai că nu-l vezi.*” Cu primul tren a apărut acasă.

Domeție Moian, în armată fiind, când a plecat de la Breaza, de la unitatea militară, la o intersecție de drumuri, cineva l-a oprit din drum și-l contrazicea mereu la ceea ce gândea, zicându-i: „*Nu-i așa!*” Când dă să plece îi zice: „*N-ai plecat bine.*” Se uită, nu mai vede nimic.

Duminică dimineața, când s-a făcut ziuă a și fost la mânăstire, la Părintele Arsenie. Părintele când l-a văzut i-a și spus: „*Ce-i măi Dănilă?*”, și fără a mai aștepta răspuns îi zice: „*Vei mai trece pe acolo, dar fi, fără teamă și spune-le așa: A zis Părintele Arsenie că așa-i. Dar fii hotărât.*” Când a trecut data următoare pe la intersecția de drumuri, i-au apărut iar diavolii și l-au încurcat, atunci Părintele Domeție spune: „*A zis Părintele Arsenie că așa-i.*” Din momentul acela au amuțit diavolii. Putere mare a avut Părintele Arsenie asupra duhurilor necurate, încât numai la auzul numelui Părintelui Arsenie s-au cutremurat și au dispărut.

Părintele Domeție a fost ales ca ucenic al Părintelui Arsenie. Prea Sfințitul **Daniil**, care este episcop la Vârșeț, este cel mai iubit ucenic al Părintelui Arsenie. Acestuia Părintele i-a descoperit multe taine.

Adesea Părintele spunea la lume: „*Am în lume călugări mai călugări ca în mânăstiri*” și se uita la moșu’ **Codrea** și la bunica. Duceau o viață curată, cu rugăciuni multe și fapte bune. Așa a rânduit Dumnezeu ca moșu’ Codrea să moară la mânăstire la Sâmbăta, cum și-a dorit mult de tot. Moșul Codrea a avut 2 băieți, care au fost preoți. Unul din ei a murit, părintele Nicolae, iar părintele Codrea trăiește.

Moșul Codrea era născut în Drăguș căsătorit în Cârțișoara, a lucrat la fabrica de avioane de la Brașov și s-a dus și s-a spovedit la Părintele Arsenie. Părintele Arsenie l-a ținut acolo vreo 2 săptămâni până l-a spovedit. El trebuia să ajungă la serviciu, dar nu i-a dat voie să plece. Când s-a dus înapoi la serviciu nu a avut însă nici o problemă! Cred că atunci a explodat fabrica și l-a ținut Părintele Arsenie acolo ca să nu fie la fabrică.

Să vă povestesc despre Părintele **Nicodim**. Părinții mamei mele l-au botezat și el era cu lumea, la jocuri striga tot felul de strigături, era om de viață. Lucra tâmplărie și așa l-a chemat Părintele Arsenie la mânăstire, la Sâmbăta, să repare niște uși căci intra ursul și mânca vacile în grajd. L-a ținut Părintele câteva zile la mânăstire, dar el era necăjit căci vroia să se căsătorească și nu reușea. Părintele Arsenie i-a pus mâna după cap și i-a spus: „*Măi, stai pe aici că te liniștești*“, și când a pus mâna, prin mâna Părintelui a simțit o energie și din momentul acela Părintelui Nicodim nu i-a mai trebuit nici casă, nici căsătorie, numai mânăstire. A devenit ucenicul Părintelui Arsenie.

...Dar un sfânt nu are numai un ucenic, toți cei care-i urmează sfatul sunt ucenici.

(Gheorghe Silea, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)

- Eu am venit în decembrie 1963 la mânăstire și în 1968 -1970 l-am cunoscut pe Părintele. Prima dată am auzit de Părintele Arsenie de la un cetățean din Idici, **Ionel**, care mergea la Prislop. Ne povestea că Părintele Arsenie i-a dat o putere mare spunându-i: „*Dacă este cineva bolnav și crede în Dumnezeu și vrea să se facă bine, numai să te gândești la mine și eu îl ajut.*“

Ionel a mers odată la Prislop și i-a spus Părintele Arsenie: „*Măi Ionele, tu ai tot venit aici și n-am stat încă de vorbă. Ar fi bine să stăm puțin de vorbă.*“; „*Părinte, eu aș mai sta, dar dacă nu mă duc acasă mama se supără, gândește că am pățit ceva.*“; „*Lasă că îi dau eu un telefon.*” Asta a fost duminică. Luni au mers să facă un gard și au săpat gropi unde au pus apoi stâlpii de gard și pe la ora 10 zice Părintele Arsenie: „*Eu mă duc să dau un telefon la mama ta.*“ Și după ce a plecat Părintele vine o măicuță și Ionel o întreabă: „*Maică, voi aveți*

telefon aici?"; „Nu avem.” A stat acolo, a lucrat și gândea că Părintele s-a dus cu calul sau cu căruța până în Silvașul de Sus, unde avea cineva telefon. Dar după o jumătate de oră Părintele a venit. În Silvașul de Sus nu putea ajunge și întoarce într-o jumătate de oră. Părintele i-a zis: „Am vorbit cu mama ta, și i-am spus că joi te duci acasă.” Ajungând acasă joi, mama sa era în fața porții și râdea. El credea că mama lui este supărată că a stat atât de mult, dar ea era veselă și primul lucru ce i-a spus a fost: „L-am văzut și eu pe Părintele tău. Luni pe la 10 mi-a venit un somn de n-am putut să mai stau trează și m-am dus și m-am culcat. Imediat am adormit și a venit Părintele și mi-a spus care-i treaba.” Ea a fost încredințată că ceea ce a visat și ce i-a spus Părintele e adevărat și așa a fost. Deci Părintele i-a spus în vis totul, ca la telefon.

Eu am un frate preot care se ducea mereu la Părintele Arsenie și acum se duce mereu la Prislop, la mormânt. Odată Părintele le-a spus: „**Când îmi dați «telefon» să stăruieți, că vin „telefoane” din mai multe părți și nu știu de unde vine «telefonul»**”, dar nu era vorba de telefonul propriu-zis. Dacă te gândeai la Părintele, Părintele simțea că cineva îi cere ajutor.

(Ierod. Ieronim Coldea)

Nunta Fiului de Împărat

Pictură de Părintele Arsenie Boca (Biserica Sf. Nicolae din Drăgănescu)

Capitolul 6

Moștenirea și ispășirea păcatelor

„Trebuie să plătim pentru păcatele noastre”

- Ne spunea odată: *„Vin oamenii la mine pentru că au necazuri. Le spun: Ziceți după mine «Așa ne trebuie!». Nu vroia să zică nici unul, dar ăsta-i adevărul. Dacă nu vrem de bunăvoie, vrem de nevoie. Trebuie să plătim pentru păcatele noastre... Ce ne dă, așa ne trebuie.”*

(Morar Gheorghe, Ucea de Sus)

- N-am așteptat mult și Părintele a intrat în biserică. Țin minte că, ajungând în fața sfântului altar, s-a uitat la noi și ne-a întrebat care are cel mai mare necaz. Cineva din mulțime a spus că o femeie în vârstă care era paralizată de la brâu în jos. Iar Părintele Arsenie, privind-o pe femeie a spus: *„Da mă, ea are necazul cel mai mare.”* S-a apropiat de ea și i-a zis: *„Știi tu, mătușică, de ce ești așa?”* Bătrânică dădea din cap că nu știe și plângea cu amar. Din cauza plânsului nu putea vorbi și atunci a dat din cap că nu știe. *„Lasă mătușică, nu mai plânge atâta că cineva îți poartă de grijă. Și știi cine? Și arată cu degetul în sus grăindu-i: „Dumnezeu.”; „Că și așa cocioaba asta se rablagește ea”,* mai spuse Părintele referindu-se la corpul omului. *„Să știi - i-a mai spus Părintele Arsenie - că tu duci sau porți păcatele lui Gheorghe a lui [cutare], a lui Vasile a lui [cutare], a lui Ioan a lui [cutare] - spunând numele sau porecla pe care o aveau în sat acele rude ale ei - tu le duci pe brațe acestea, pe tine au căzut.”*

(Bogdan Juncu, Făgăraș)

- Maica Teoctista, când era bolnavă, avea un sunet în cap foarte puternic și alte boli grave. Părintele Arsenie i-a scris așa în bilet: *„Înainte de a trece la cele veșnice, vei vedea ceva deosebit și acelea vor fi lucruri adevărate!”* Înainte de a muri cu ceva timp, maica a fost dusă *dincolo*, dar pentru smerenie n-a spus prea mult. Tot Părintele Arsenie i-a spus că, la

capătul acestei suferințe, va vedea și pentru cine a suferit. Ea n-a avut păcate grele, ca să sufere, dar a suferit pentru cineva din neamul ei, pe care astfel l-a salvat.

(Pr. Ioan Sabău, 89 de ani)

- I-a spus Părintele cuiva care avea un mare necaz: „*Ce te mai minunezi de năcazul ăsta al tău, căci al 14-lea strămoș al tău a făcut cutare păcat*”, și i-a spus ce păcat a făcut. E drept că în Evanghelie spune că se lasă numai până la al 3-lea neam. Dar păcatul pe care l-a făcut, înaintașii lui n-au putut să-l ispășească, au făcut în schimb alte păcate, și rădăcina păcatului de acolo s-a tras.

Unei maici i-a scris Părintele Arsenie un bilet și i-a spus așa „*La capătul acestei suferințe va fi mântuirea ta. Atunci vei vedea pentru cine ai suferit!*” Ea a fost curată, nu pentru ea a suferit, ci pentru bunici, străbunici, Dumnezeu știe. I-a mai spus ceva: „*Înainte de a te muta din lumea asta vei vedea lucruri deosebite; să nu ți se pară că sunt halucinații, căci vor fi adevărate.*” Și așa i s-a întâmplat înainte de a muri. Era la Mănăstirea Bistrița și după ce s-a îmbolnăvit, a venit în Voila, apoi la Gușterița (lângă Sibiu), apoi în Sibiu la cineva, apoi a murit și au înmormântat-o la Prislop. Avea un vâjâit în cap tot timpul. A fost la medici, i-au pus aparate și când au auzit zgomotul pe care-l are s-a speriat doctorul și a zis: „*Cum poate să reziste o persoană cu asemenea zgomot în cap?!*” I-a spus Părintele Arsenie: „*În capul tău e iadul, să nu-ți umble nimeni la cap*” - că au vrut să o opereze de câteva ori să vadă ce și cum. Chinurile iadului, care trebuiau ele săvârșite, le avea în cap.

(Gheorghe Silea, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)

- „*Eu știu mai multe despre voi, decât știți voi despre voi*“ zicea Părintele câteodată. „*Eu văd prin voi până la al treilea neam.*” Vorbea în pilde și te făcea să te rușinezi de faptele rele.

(Ierod. Ieronim Coldea)

- Când m-am spovedit la Părintele m-a întrebat un lucru care mi s-a părut curios ca mă întreabă. Și anume, m-a întrebat dacă mi-a venit vreodată în minte să omor vreun om. Acuma, poate că la vârsta aceea, de 13 ani și jumătate, nu era cazul să îmi pun o astfel de întrebare,

deși, după aceea mi-am dat seama de ce mi-a pus-o. Pentru că Părintele știa că copilul este oglinda părinților că fiecare dintre noi aducem o încărcătură din străfunduri de existență, că fiecare dintre noi suntem sinteza înaintașilor noștri: părinți, bunici, străbunici, până unde ajunge spectrul vital al existenței noastre. Și, bineînțeles că, chiar dacă m-am mirat, i-am dat răspunsul care era de fapt, nu i-am dat un răspuns evaziv, i-am spus că niciodată nu mi-a venit să omor un om. Părintele vroia între în legătură cu înaintașii mei, să vadă eventual din ce tâlhari am apărut eu în această lume. Probabil s-a gândit la aceasta fiind un nevăzător, fiind un “copil născut în lanțuri”, fiind un “născut între tâlhari”, a vrut să știe dacă părinții mei sunt, într-adevăr, ceea ce gândea el că sunt. Mulțumesc lui Dumnezeu, am avut niște părinți, nu pot zice ca Sfânta Tereza de Lisieux: „Să știți că eu am avut niște părinți sfinți”, nu pot zice lucrul acesta, dar, în orice caz, au fost oameni de treabă și-au văzut de îndatoririle pe care le-au avut. Ne-au crescut, ne-au îndrumat bine. Că o fi având și ei vreo vină...mă rog, Dumnezeu știe de toate. Nu alegem noi părinții și nici părinții nu ne aleg pe noi, și venim în lume în contextul fizic, fiziologic și social în care am venit în lume. (*Amintiri despre duhovnici pe care i-am cunoscut*, Teognost - 2003)

(Arhim. Teofil Părăian, Mănăstirea Brâncoveanu)

- A venit o femeie la Părintele, la Drăgănescu, să-i ceară sfat privind împărțirea averii. Părintele i-a spus să se ducă să se împace cu sora ei. Trei ore Părintele i-a tot spus acest lucru, dar ea o ținea una și bună: „Nu o iert. Nu mă împac.” După 3 ore lumea a început să vocifereze, căci toți veniseră să primească sfatul Părintelui. Când a plecat, după ce s-a închinat la icoane, Părintele a întrebat-o pentru ultima dată: „O ierți pe sora ta?”; „Nu o iert”; „Dacă n-o ierți, te va călca o mașină.” Lucru ce s-a și întâmplat după o vreme.

(Bălan Silvica, Făgăraș)

- Din comuna Dăești (Jud. Vâlcea), a venit într-o zi la Părintele o femeie care avea trei fete. Mama fetelor luase un bătrân pentru a avea grijă de el, dar și-a bătut joc de el și i-a luat toată averea. Între timp femeia aude de existența Părintelui Arsenie, care atunci era la Mănăstirea Sâmbăta de Sus și se hotărăște să-i ceară ajutorul pentru căsătoria fiicelor ei. Ajungând la mănăstire, slujba fiind în plină desfășurare la Altarul de vară și terminându-se slujba, Părintele a chemat-o din mulțimea de oameni spunându-i că are trei fete și că dacă le

va căsători, toate trei vor muri pentru păcatul săvârșit cu acel bătrân. Neținând însă cont de sfatul primit, fetele au murit pe rând, după căsătorie.

(D-na M.A.)

- Unui tânăr din Brașov, care l-a căutat pe Părinte înainte de a merge în armată, Părintele i-a spus să fie serios și să nu-și facă de lucru cu fete până la căsătorie. În armată fiind, acesta n-a ascultat povața Părintelui și a avut o aventură cu o fată pe care n-a mai întâlnit-o după aceea. Venit din armată s-a angajat gestionar la o întreprindere. Magazia pe care o gestiona a fost spartă, iar paguba i-a fost imputată lui, în urma cercetărilor urmând a merge și la închisoare, negăsindu-se adevărații hoți. Disperat, acesta merge din nou la Părintele și îi povestește necazul. Părintele l-a recunoscut, dar amintindu-i ce-i spusese înainte de armată îi reproșează că nu l-a ascultat și i-a spus: „*Tu nu știi, dar fata aceea a făcut crimă (avort) și tu te duci acum la pușcărie nu pentru lipsa din gestiune, ci ca să plătești crima ei!*” [n.edit.: să ne gândim acum cât mai are de ispășit poporul român, dacă ținem cont că din 1989 până acum s-au făcut 20 milioane de prunc - ucideri, cam un milion pe an!]

(Maica Adriana, Schitul Cornet)

Sfaturi și îndemnuri

ale

Părintelui Arsenie

- Păcatele se înregistrează în codul genetic al fiecăruia.
- Să nu credeți ca veți intra după moarte întru Împărăția în care n-ați trăit pe pământ!
- Sufletul e trimis de Dumnezeu în momentul conceperii și Dumnezeu singur, știe ce va fi cu copilul acela, cu ce capacități ar fi venit în lume și ce va fi și ce va face în lume. Numai te trezești la bătrânețe cu ispășirea pentru copiii pe care nu i-ai lăsat să se nască sau chiar i-ai avortat.

- Cei ce cred nu au voie să nu creadă. De aceea, când fac rău, Dumnezeu îi pedepsește, ca să nu mai poată lucra nimic, pentru ca să-și vină în fire și să-și revizuiască poziția, atitudinea față de Dumnezeu.
- Numai cât necaz îi trebuie omului ca să se mântuiască dă Dumnezeu omului. Este cu dreptate să tragi scurta (necazul) pentru necredință. Când omul își revizuieste poziția față de Dumnezeu, față de Domnul Iisus Hristos, față de Biserică, atunci și Dumnezeu va fi cu el. Va fi mai greu de copiii celui ce nu-și revizuieste poziția față de Dumnezeu.
- Nu-1 judeca pe cerșetor că fumează.
- Diavolul prezintă patimile din om ca plăcute și ușoare.
- Nu suntem din maimuță; dar mergem cu pași repezi spre ea.

Capitolul 7

Taina Spovedaniei

„Cu cei ce se grăbesc eu nu mă grăbesc”

- Acestea sunt scrise în biserica din Drăgănescu de Părintele Arsenie: *„Spovedania, taina Pocăinței, prin care puterea lui Dumnezeu dată preoților șterge biruințele diavolului asupra omului, căci păcatul este o conspirație între diavol și minte împotriva lui Dumnezeu sau împotriva unei porunci a Lui, la ascultarea omului de Satana, și nu de Dumnezeu. Când aceste biruințe sunt spovedite și ispășite prin canon și necazuri, acelea **nu mai au nici o greutate la cântarul judecății particulare**. Când sunt spovedite, dar numai pe patul morții și n-a mai rămas timp de canon și îndreptare, ei (diavolii) vin și înfricoșează sufletul cu necaz și urgie mare; dacă însă omul le-a ars pe pământ măcar cu o lacrimă, acesta nu se pierde, ci poate atrage mila lui Dumnezeu. Când biruințele lor rămân consimțite toată viața și neșterse de taina pocăinței, omul acela, deși botezat, s-a făcut fiul aceluia de care a ascultat. Biruințele lui au toată greutatea, fărădelegii. Cei cumpliți au câștigat sufletul Omului. Sufletele dreptilor însă, ca un șuvoi de foc urcă la cer, ca unele ce s-au îmbogățit în focul Duhului Sfânt.”*

La serviciu aveam probleme și mi-a zis că *„trebuie să răbdăm și să iubim”*. Odată m-am dus la Părintele de Întâmpinarea Domnului. M-am spovedit, m-am cuminecat dimineața și m-am dus la serviciu, dar m-am dus mai târziu și când am intrat în birou toți au fugit! Părintele mi-a explicat: *„Cum să stea diavolul în fața lui Dumnezeu; tu aveai pe Dumnezeu, de aceea au pierit toți din birou.”* [notă: duhurile rele din persoanele respective]

El nu era un om care exagera în canoane și nici în altceva. Căuta întoarcerea, să cauți Biserica, să te duci la Sfânta Liturghie. Pentru noi care trăiam în lume, mirenii, cerea odihnă, ca să putem munci.

(Ana Rițivoiu, Sibiu)

- Părintele îndemna mult la Spovedanie și Împărtășanie. Și mai zicea: *„Faptul că ai stat aici la Sfânta Liturghie și vei continua să participi în sărbători face foarte mult.”*

(Maria Nicolescu, Sibiu)

- Mamei mele i-a fost frică la început să se ducă acolo, la Părintele, deoarece sfinția sa cunoștea firea omului. Dar s-a spovedit și a venit acasă cu canon să țină post din Postul Sfintei Marii până la Ziua Crucii.

Părintele nu prea dădea canon. Dacă ți-a spus cum trebuie să trăiești creștinește nu trebuia să-ți mai dea și canon. Dacă vrei să fii creștin adevărat, faci tu rânduiala, așa cum trebuie. El spunea ce-i bine, spunea ce-i rău și spunea de ce vin necazurile, de ce vin copiii nenorociți, de ce se întâmplă așa, de ce vine pedeapsa lui Dumnezeu peste oameni, toate le spunea Părintele.

(Greavu Toma, 55 de ani)

- Părintele nu prea dădea canon la spovedanie. Era odată cineva la spovedit și a spus: „Părinte, nu ne dați canon?” „Ba vă dau, să nu mai faceți ce ați făcut.” E un canon destul de greu. Nu-i ușor să te lași de obiceiuri. Odată înrădăcinat în om, un obicei, nu ușor îl stârpești, îți trebuie luptă. În cărțile sfinte e o pildă, că dacă e un pomișor mic, când e mic, prinzi de el și-l scoți, dacă e un pom mare, atunci trebuie să sapi cu târnăcopul până îl dezrădăcinezi și până îl poți scoate.

Părintele Domeție a văzut ceva deosebit când se spovedea o femeie la Părintele Arsenie. A văzut cum ieșeau șerpi din gura ei, ieșeau puțin și se dădeau înapoi, și până la urmă s-au tras înapoi și când a ieșit afară i-a zis: „De ce n-ai spus ce aveai de spus acolo, tot”; „Am spus!”, „Cum ai spus, eu am văzut că nu ai spus!” și s-a întors înapoi la Părintele Arsenie și i-a mărturisit ultimul păcat și a dat afară toți șerpii. Aceasta s-a întâmplat tot prin Părintele Arsenie, el i-a deschis ochii sufletești părintelui Domeție să vadă cu sufletul, căci cu ochiiăștia fizici nu vedem nimic, și s-o întorcă pe femeia asta să spună și ultimul păcat, cel mai greu păcat al ei.

Când ieșeau de la spovedit, de la Părintele Arsenie, oamenii simțeau că s-au spovedit! Spovedea puțină lume. Părintele spunea taine, dar înțelesul tainelor nu se dezvăluia uneori decât după moartea celui în cauză, pentru ca să nu cadă în slavă deșartă.

Nu-mi amintesc să fi dat cuiva **canon** să facă ceva deosebit, decât poate în cazuri deosebite. Părintele Arsenie n-a pus bază numai pe post, rugăciune sau numai pe milostenie; a pus bază pe toate la un loc. Pentru că zice Sf. Scriptură: „*Fericiți cei milostivi...*”, dar dacă ești milostiv nu înseamnă neapărat că te mântuiești, dacă tu nu ești curat cu inima. Ca să te mântuiești trebuie să împlinești toate legile.

La Vladimirești 1-au trimis pe părintele Cleopa, apoi pe Părintele Arsenie. Părintele Arsenie a mers acolo și le-a găsit pe măicuțe într-o stare jalnică. Un post întreg, postul mare, a stat acolo. Le-a dat un canon: „*Ca să vă treziți și să vă vină mintea la cap, să nu mâncați carne, ulei și zahăr un an de zile.*” Cine vrea. Și așa bine s-au simțit de sunt și acum măicuțe care țin acest canon. [notă: acest canon a fost dat măicuțelor de la mănăstire. Un astfel de post, de va fi urmat de cineva, trebuie urmat neapărat și cu sfatul periodic al unui medic]

(Gheorghe Silea, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)

- S-au spovedit oamenii și unul a zis: „*Părinte, am un păcat mare.*” Părintele i-a spus: „*Du-te la râu, ia o piatră așa, cam cum crezi că ți-e păcatul de mare*”, și s-a dus omul și a venit cu o piatră. Celălalt a zis: „*Eu nu am păcate așa mari, am multe și mărunte.*” Și 1-a trimis și pe el la râu să adune pietre cam cât păcatele lui și a venit cu multe pietricele. Apoi a zis: „*Acum duceți-vă și le puneți amândoi la loc cum au fost fiecare.*” Cel care a fost cu piatra mare a putut să o pună, dar acela care a fost cu pietricelele nu le-a putut pune!

[notă: „Păcatele se înregistrează în codul genetic al fiecăruia.” (pagina 45 Sfaturi și îndemnuri ale Părintelui Arsenie Boca) Râul este codul genetic. Pietrele sunt păcatele. În urma unui păcat, fie el și mai mare, codul genetic se reface mai ușor prin Spovedanie și Împărtășanie, decât în urma multor păcate; de unde și înclinația omului spre același păcat o oarecare perioada, până se reface codul genetic. De unde și trebuința încercărilor.]

(Mailat Elena, 87 de ani, Dejani)

- Altă dată ne-a spus: „*Măi, eu iubesc pe aceia care se spovedesc de șase ori pe an: câte o dată în cele două posturi mici (ale Sfintei Marii și ale Sf. Ap. Petru și Pavel) și de câte două ori în cele două posturi mari. Pe aceia eu îi iubesc.*”

Părintele îi selecționa pe care să-i spovedească și pe care să nu-i spovedească. Unul spunea că a omorât un om și că Părintele nu vrea nicicum să-l spovedească. Insista însă spunând că se căiește și de ce nu-l spovedește. „*No hai mă, dacă tu chiar vrei așa de mult.*” Dar când 1-a întrebat: „*Mă, îți pare rău că l-ai omorât pe omul acela?*”; „*Nu-mi pare rău, Părinte!*”; „*Păi vezi, nu ți-am spus că degeaba vorbesc cu tine?*”

(Morar Gheorghe, Ucea de Sus)

- În timpul spovedaniei, privind starea morală și de păcătoșenie, intervenea acolo unde socotea necesar, uneori ajutând pe penitent și amintindu-i de fapte pe care fie că le uitase, fie că le ținea sub tăcere. [...] Acest dar al “înainte vederii” Părintele Arsenie îl folosea numai în cazuri mai deosebite, spre folosul duhovnicesc al penitenților. Când era vorba de un om mai în vârstă, cu o viață mai tumultoasă și cu probleme mai deosebite, spovedania acestuia dura chiar ore întregi, numai și numai spre a descifra tot răul din viața acestuia și spre îndreptarea lui.

Celor care se spovedeau o dată la Sfinția Sa, le cerea să se spovedească apoi, în toate Sfintele Posturi, în Sărbători mari și să vină la scaunul Spovedaniei, ori de care ori simt că-i necesar, sau au o problemă spirituală mai deosebită.

O atenție deosebită dădea celor căsătoriți și uneori îi chema împreună la Spovedanie, spre a limpezi problemele ce se ivesc, adesea, între soți. Călugărilor, studenților în Teologie, intelectualilor, le dădea o atenție sporită și trata pe fiecare după gradul lui de cultură.

Recomanda tuturor schimbarea vieții, printr-o conștiință creștină precisă și căuta să vadă, la următoarea spovedanie, progresul făcut. Avea o memorie excepțională, recunoscând pe fiecare ce mergea a doua oară sau de mai multe ori și știa ce progres a făcut, dând din nou recomandările știute: rugăciune, post, cercetarea sfintelor biserici în duminici și sărbători, să nu lucreze în zilele de sărbători (mai ales țăranilor liberi), să nu înjure de Dumnezeu, să nu-l pomenească pe cel rău. Spunea adeseori, că „*oamenii caută minuni și pe așa - zișii făcători de minuni, dar cea mai mare minune este schimbarea vieții, după modelul Domnului Iisus Hristos.*“ (Mărturii despre Părintele Arsenie, Ed. Imago, 2003, pagina 49)

(Pr. Nicolae Streza)

- Pentru mine Părintele a fost un sfânt. Am socotit că e un om deosebit. Cuvintele lui erau mai scumpe decât orice altceva. Prin '46 - '48 m-am spovedit la sfinția sa, până am fost la școală. Și după aceea am fost la Prislop de ne-am spovedit, dar Părintele ne-o mânat însă la alt preot. El vroia ca cine ajunge la dânsul la spovedit să cunoască că a ajuns. Ți-a dat un canon și l-ai făcut, te-a împărtășit și mai departe să te ții tot de rele!?! La el nu mergea așa.

Cu copiii vorbea frumos, era zâmbitor și blând. Dar cu lumea era mai aspru. Te ținutua. Simțeau că într-adevăr te mărturisești. Când mai veneai și altădată te spovedea normal. Cine a

ajuns de s-a spovedit o dată la Părintele, a doua oară știa că nu mai era așa aspru. În posturi, dacă nu posteai nu te împărtășea.

(Rus Silvia, 67 de ani, Dejani)

- La spovedit, atâta te ținea sub patrahir, până îți aduceai aminte de toate păcatele. Te ținea acolo sub patrahir și o oră și două până ce îți aduceai aminte tot. Și erau foarte mulți oameni la spovedit, stăteau la rând și câte două zile.

După spovedanie îți dădea un canon, după păcatele tale (de citit de 5 sau de 10 ori Psaltirea, sau acatiste și să postești) și după ce-ți făceai canonul, te duceai din nou la Mărturisire și apoi te împărtășea. Dar nu de prima dată! Niciodată nu împărtășea de prima dată. Făcea așa ca să-ți tămăduiască sufletul, să te convingă să te lași de ce-i rău.

Părintele îi spunea că trebuie să citească Psaltirea de atâtea ori că din cauza asta este bolnav, că a purtat dușmănie, sau a batjocorit, sau a clevetit.

Era un om din Bucium căruia îi plăcea foarte mult să cânte. Cânta în crâșmă. Când a ajuns la spovedit a zis că, spovedindu-se, se vedea pe el însuși sub patrahir, ca într-o oglindă, cum era fața lui urâtă, întunecată. După ce s-a spovedit, i-a dat Părintele canon, să citească de 10 ori Psaltirea și, după ce a citit de 10 ori Psaltirea, s-a dus din nou să se spovedească și și-a văzut fața luminată. Deci vă dați seama! A fost puterea lui Dumnezeu de s-a văzut pe el însuși cât este de păcătos.

(Miloșan Vionela, 71 de ani, Recea)

- Părintele nu era mulțumit dacă te duceai și nu făceai ce-ți spunea. Spunea așa: „*Eu, dacă veniți la mine și stau de vorbă cu voi, atunci ce vă spun eu aș vrea să și faceți. Eu nu am timp de pierdut. Dacă stau de vorbă cu voi vreau să se simtă ceva. Veniți la mine, apoi mergeți acasă și lumea nu știe că ați fost la mine. Vreau să spună lumea: omul ăsta nu mai e ca până ieri.*“ Mai zicea: „*M-am săturat să tot aprind lumânările și iar să cadă, iar le aprind și iar cad.*“

(Ierod Ieronim Coldea)

- De la Sâmbăta, ce să vă pot spune; pe cine spovedea Părintele îl ținea acolo la mânăstire, zile și săptămâni întregi. Îl pune să lucreze [notă: prin muncă (cu dreaptă socoteală) se dobândește Har], se plimba prin pădure.... și când considera dânsul că l-a spovedit așa cum trebuie îi dădea dezlegare la împărtășanie. Când am fost eu la el, nu spovedea prea multă lume.

Părintele avea o vorbă: „*Mă, ajută-mă să te ajut!*“ El avea vorba asta în sensul că: dacă mă ascuți și faci ceea ce-ți spun, într-adevăr te ajut! Ca un medic: dacă îi primești rețeta, dacă îi ascuți povețele, îi respecti tratamentul, te ajuți singur. Doctorul are intenția să te ajute, să te vindece.

El avea vorba asta, dar foarte mulți nu-l ascultau. Se duceau și se minunau de ceea ce le spunea, dar nu îi primeau canonul. Iar când venea a doua, a treia oară, îl întreba: „*De ce ai venit, că tot nu m-ai ascultat ?!*”

Altă vorbă a Părintelui: „*Măi, fă post!*” Nu dădea canoane deosebite, dar canonul era părăsirea păcatului, acesta era cel mai mare canon al Părintelui Arsenie. Făcuse și medicina, cunoștea multe și din tainele medicinei și te ducea până acolo încât te lămuria că păcatul cutare sau cutare, te duce la ruinare, la boală, la moarte; avea o logică extraordinară.

Nu m-am spovedit niciodată la Părintele Arsenie, pentru că ne trimitea la duhovnicii noștri de la teologie, de la seminar sau parohie, ne trimitea pe fiecare la duhovnicul din parohia sa.

(Pr. Ioan Ciungara, Copăcel)

- Văzând un părinte că mulți din cei pe care îi spovedea nu-și schimbau purtările lor, ci continuau cu poftele și păcatele, covârșit de grija datoriei sale preoțești, știindu-se chezaș pentru sufletele lor, s-a rugat lui Dumnezeu să-i descopere care este pricina pentru care oamenii nu se lasă de păcate. Și, într-o zi, stând pe o bancă și privind spre cer, numai ce vede că apare un nor mare, negru și întunecat, iar din el se auzea multă gălăgie și zarvă mare. Privind cu mare atenție, observă că deodată norul se desparte în două părți, iar în mijlocul norului vede un scaun înconjurat de flăcări de foc și pe satana pe scaun, înconjurat de toată ceata drăcească, zicând cu glas tare către draci:

- Care din voi este așa de iscusit să găsească un vicleșug și să-l șoptiți în mintea oamenilor, ca să-i tragem de partea noastră și să câștigăm suflete mai multe, să facem o împărăție mai mare ca a lui Dumnezeu, că puțin timp mai este?

Atunci se înfățișează un drac și se pleacă lui până la pământ, și-i zice:

- Întunecimea voastră, am găsit de cuviință să șoptim în mintea oamenilor că nu este Dumnezeu.

Dar satana îi zice:

- Nu e prea bun vicleșugul tău că nu putem câștiga prea mulți cu el. Să vină altul.

Și vine al doilea și zice:

- Întunecimea voastră, să-i lăsăm să creadă că este Dumnezeu, dar nu este rai și iad și că viața aceasta este numai până la mormânt.

Satana, chibzuind, îi zice:

- Nici cu acest vicleșug nu putem câștiga prea mulți, căci Hristos când S-a înălțat la cer a zis ucenicilor: „*În casa Tatălui Meu multe lăcașuri sunt (...) Mă duc să vă gătesc loc, ca unde sunt Eu să fiți și voi*” (Ioan 14, 2 - 3) și sunt destui mai răsăriți la minte printre oameni care știu că există Dumnezeu și că El le va da răsplata după fapte. Să vină altul.

Și vine al treilea și zice, plecându-se până la pământ:

- Întunecimea voastră, eu zic mai bine să-i lăudăm pe oameni pentru credința lor în Dumnezeu, în rai și iad, în judecata de apoi, dar totodată, fără odihnă să le șoptim de mii de ori: „*Nu vă grăbiți cu pocăința adevărată, lăsați-o mai la bătrânețe căci moartea e departe și mai petreceți, faceți-vă poftele, mai e vreme destulă!*” și vrăjiți de șoapta noastră ademenitoare nici nu vor observa trecerea vremii. Moartea venind pe neașteptate îi va găsi, desigur, total nepregătiți și atunci ei sunt ai noștri.

Abia acum satana își strâmbă chipul într-un rânjet de bucurie diavolească și cu înfrigurarea grabei le zise:

- Mergeți și așa să faceți!

Deci numai de formă și de ochii lumii își îndeplineau acei oameni datoriile creștinești, în timp ce vrăjiți de șoapta ademenitoare a viclenilor draci nu-și schimbau purtările și continuau

cu poftele cele rele și păcatele, lăsând sfaturile aceluia părinte și adevărata pocăință pentru la bătrânețe.

(Ierod. Domeție, Mănăstirea Brâncoveanu)

- O femeie, deși venise mai târziu, i-a zis: „Părinte, primiți-mă mai repede la spovedit că am oameni la lucru și sunt grăbită.” Părintele i-a spus: „Du-te, gată-ți șura și vino. Cu omul care se grăbește eu nu mă grăbesc.”

(Maria Streza, 86 ani, Voila)

Sfaturi și îndemnuri ale Părintelui Arsenie

- Atâta vreme cât ținem păcatele nemărturisite, ascunse cu voia, atâta vreme atârână pedeapsa lor asupra noastră, ca o sabie care stă să cadă peste viața noastră. De îndată însă ce mărturisim păcatele și vinovăția, primejdia morții o înlătură Dumnezeu de deasupra noastră.
- Toți avem o genă oncogenă și ne putem îmbolnăvi de mai multe ori fără să știm, dar prin spovedanie sinceră și împărtășirea cu Sfânta Euharistie ne refacem. Trebuie să ne întărim cu Sfintele Taine, cu energie duhovnicească, capabile să stăvilească anarhia din creier și din organismul nostru. Factorul supranatural se dovedește capabil de atâtea ori să ne scape din multe încurcături.
- Cea mai primejdioasă este mândria sfântului, de aceea sfinții adevărați sunt cei ce nu știu că sunt sfinți, ce țin morțiș că-s păcătoși.

- Nici o patimă nu vrea să părăsească firea fără nevoie, adică silințe ale conștiinței întărite de voință. Din pricina acestei lupte între convingeri și patimi, călugăria e dătătoare de Har și numărată la Taina Pocăinței.
- Cât ascuți de Dumnezeu, atât ascultă și Dumnezeu de tine. Cea mai lungă cale este calea care duce de la urechi la inimă.

Schița a Părintelui - **Fecioara cu Pruncul in zeghe** - găsită în Biserica Sf. Nicolae din Drăgănescu

Capitolul 8

Post și rugăciune

„Mai mare este omul în genunchi, decât în picioare“

- Am avut odată un necaz și l-am visat noaptea pe Părintele, că a venit și m-a învățat o rugăciune: *„Așa să te rogi: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, ajută pe toți necăjiții, pe toți asupriții și, Doamne, ajută-ne și pe noi!“*

(Cismaș Eugenia, 78 de ani, Făgăraș)

- Nouă ne-a spus că cea mai puternică rugăciune este: *„Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul.“*

(Gheorghe Silea, 45 ani, Sâmbăta de Sus)

- M-a îndrumat Părintele să fac rugăciunea cu care se mântuiesc călugării... Și-a dat seama că eu nu pot rămâne acolo, nefiind absolvent de teologie și neavând vârsta la care se poate hotărî cineva să se facă călugăr și având și deficiența cu care am străbătut prin viață, Părintele și-a dat seama de asta și atunci a zis, totuși, că aș putea face eu ceea ce fac călugării, adică să zic: *„Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul.“* Am luat aminte la ce mi-a zis Părintele. ...Mi-a spus că această rugăciune să o zic în gând, nu cu cuvântul vorbit, ci în gând, s-o lipesc de respirație în felul următor: Între respirații, deci fără să inspir și fără să expir, acolo unde se întâlnește o respirație cu cealaltă, să zic: *„Doamne“* - trăgând aerul în piept, odată cu aceasta, să zic *„Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu“*, și dând aerul afară din piept *„miluiește-mă pe mine păcătosul.“* Altceva nu mi-a mai spus în legătură cu aceasta. Așadar, pot să zic că Părintele Arsenie a fost un ctitor al existenței mele.

(Arhim. Teofil Părăian, Mănăstirea Brâncoveanu)

- Părintele Arsenie zicea de multe ori la București (Drăgănescu): „*Măi, în Țara Făgărașului e multă rugăciune*“, poate pentru că se fac multe Masluri, ori Maslul - taina aceasta - are o mare putere și de aceea e multă evlavie și e multă rugăciune în Țara Făgărașului. Spunea Părintele: „*Maslul e un paznic puternic pentru casă, pentru familie.*“ De aceea, cei care l-au cunoscut pe Părintele, cei care au primit canonul acesta de a săvârși taina Sfântului Maslu, nu s-au lăsat de această rânduială și an de an, la boală sau la un necaz, cheamă preoții să săvârșească taina aceasta.

(*Pr. Ioan Ciungara, Copăcel*)

- Înainte de Sfânta Împărtășanie, când zicea: „*Cred Doamne și mărturisesc...*“, Părintele plângea cu lacrimi și zicea apoi și o ectenie: „*Iartă Doamne păcatele părinților, din neștiință.*“ Am primit un braț de cărți de la Părintele, între care și „*Tâlcuirea Sfintei Liturghii*” și mi-a recomandat să stau de vorbă mai mult cu fetele și femeile de la noi din sat, să le ajut în credință.

Înainte de a pleca acasă m-am gândit că Părintele nu a mâncat toată ziua stând cu noi, dar Părintele mi-a și răspuns la gând, zicând: „*Mâncarea mea este să fac Voia lui Dumnezeu, că de aceea ați venit aici, ca să vă ajut. Eu am mâncat, dar nu știți mâncarea pe care am mâncat-o eu.*“

Îmi amintesc că am mers la Părintele și pentru a ne ruga să facă rugăciuni pentru ploaie, dar nu am apucat să-i spunem. Părintele a știut însă și ieșind în fața Sfântul Altar ne-a spus: „*Măi, eu știu că voi ați venit cu gând să vă fac rugăciuni pentru ploaie și am deschis cartea să fac rugăciuni, dar o mână nevăzută mi-a închis cartea, și am auzit o voce care mi-a spus: «Nu te ruga de Mine să le dau ploaie, Eu știu ce să le dau. Roagă-te de ei să facă Voia Mea.»*“ Ne-a mai zis că: „*Mersul vremii este după purtarea oamenilor.*“

(*Maria Streza, 86 ani, Voila*)

- Părintele ne cerea post și rugăciune, dar nu era exagerat. Ne sfătuia să ne odihnim, că trupul e templul sufletului și dacă e obosit nici rugăciunea nu e făcută bine. Cel târziu la ora 10 seara să te pui în pat să te odihnești. Niciodată să nu te culci după 12 (24.00) că acela nu e somn odihnitor. Că dacă te culci înainte de 10 te poți trezi și la 3 și la 4 și ești om, dar dacă te culci după 12, te trezești și la 10 și la 12 ziua. Eu ziceam: „*Părinte, mă doare stomacul de la*

varză, de la cartofi”; „Măi, nu mânca de post, că boala este postul tău.” [pe bolnavi Părintele îi sfătuia să țină regimul alimentar corespunzător bolii]

Spunea să mâncăm tot timpul lapte ca să avem echilibru de calciu în organism să nu se producă dereglări. Recomanda la majoritatea să consume brânză de vaci, lapte crud și zicea că din moment ce calciul scade încep să apară dereglări și tot felul de boli.

[notă: Osteoporoza la unii oameni tineri este cauzată nu de băutul laptelui, ci de aciditatea din stomac. Din cauza acidității corpul nu asimilează corect calciul din alimente, preluând-ul din organism, și anume, din oase. Griji, stres, multe dulciuri și băuturile carbogazoase, cauzează încă de la vârste fragede, la care organismul trebuie să se dezvolte, această aciditate.]

(Ana Rițivoiu, Sibiu)

- Odată a venit o femeie plângându-se că băiatul ei e pe front. I-a spus: „*Roagă-te pentru el, nu mai plăti. Ai plătit de-1 poți cântări în bani. Roagă-te tu, ca mamă, nu plăti preoților. Este mai primită rugăciunea mamei decât a preotului.*”

O preoteasă i-a zis că o doare capul și i-a răspuns: „*Nu mai posti atâta. Postul până la durere de cap nu mai e post, e osândă. Dumnezeu îți dă un anumit timp să-ți porți măgarul (la trup îi zicea măgar), dar dacă tu l-ai osândit, l-ai gătat; atunci nu-i postit, e osândă... Să postească mai mult tineretul, că bătrânii sunt slabi.*”

(Paraschiva Anghel, Dejani)

- Părintele spunea că „*în războiul văzut se luptă ostașii pentru împărat, iar în războiul nevăzut se luptă Împăratul pentru ostași.*” Și mai spunea că la cine are răbdare, cad toate pe rând până omul scapă de neazuri. Când dai de neazuri singura soluție e să te rogi și să ai răbdare. [pentru a ispăși păcatul în urma căruia ți-a fost trimis neazul și pentru ca să nu mai vină pentru același păcat alt neaz.]

Părintele mi-a dat multe sfaturi duhovnicești, mi-a povestit multe lucruri. A spus că „*tinerețea nu-i pentru distracții, tinerețea e pentru învățătură, că la tinerețe se învață cel mai bine.*” Eu aveam peste 25 de ani. Îndemna pe tineri să facă o școală sau o meserie. Eu i-am spus că sunt mai sensibil și poate nu rezist să fac școală, că acolo e un efort și moral și fizic,

dar el a zis, referindu-se, în general, la tineri: „*Aveți destulă sănătate, dacă nu v-o cheltuiți cu femeile și cu desfrâurile.*”

Părintele vorbea despre frână. Desfrânat e un om care nu mai are frâne: nici la vorbire, nici la mâncare, nici la băutură; adică și-a pierdut frânele. Atunci e ca o mașină care nu mai are frâne. Spunea și de radio. Dacă radioul e bun prinde undele, dacă radioul e stricat nu prinde undele, numai huruie.

I-am spus: „*Părinte, eu sunt mai sensibil, parcă tot timpul am ispite*”, și mi-a zis: „*Da măi, că bufnița se bagă în lemnul scorbuos* [notă: bufnița este un duh rău, iar lemnul scorbuos este codul genetic fărâmițat de păcate; de aceea scorbuos. Lemnul se reface prin Spovedanie și ispășire]. *Ai destulă sănătate. Să îi mulțumești la Dumnezeu că ai suferința asta. Dacă erai sănătos făceai multe păcate.*” Nu totdeauna sănătatea e ceva bun. E bună dacă știi s-o folosești: „*Nu vinu-i rău, beția e rea*”, adică nu lucrul e rău, ci întrebuintarea greșită a lucrurilor. Sănătatea e bună dacă o folosești bine, dacă ai prea multă și nu o folosești, ca tânăr, e cam primejdios. Că tinerețea are niște energii care te aruncă în lucruri nevoite. Dacă ești cu grijă scapi, dacă nu ai grijă....

M-am dus odată la Părintele cu fratele - care-i preot - și cu încă un coleg de-al fratelui care făcea seminarul la Argeș. Părintele le-a spus lor: „*Ați fost la baraj?*”; „*N-am fost, Părinte.*”; „*Să vă duceți să vedeți cum e un baraj. Dacă barajul e tare, rezistă la presiunea apei, dacă e slab se rupe și nu mai produce lumină și strică pe unde se duce apa, iar dacă nu se rupe barajul, apa se urcă până la turbine și pe urmă produce curent, dacă nu, nu produce. Așa e și cu omul. Adică omul să aibă un baraj, care, când vin ispitele, să reziste la presiunea ispitelor, să nu cedeze. Că dacă cedează la ispite, atunci nu mai produce lumină. Dacă nu cedează atunci dă și Dumnezeu ajutor și începe să producă omul Lumină.*” Zice Sfântul Apostol Pavel undeva că „*suntem împreună lucrători cu Dumnezeu.*” [notă: Dumnezeu face fapta ta lucrătoare și pentru alții, și așa ajungi să produci Lumină nu numai pentru tine. „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri.” (Matei 5, 16)]

Părintele spunea despre viața de dincolo: de ceea ce nu te poți lăsa în viața pământească, când te duci dincolo pofta crește și nu mai există posibilitatea stăpânirii și nu mai poți să te duci să-ți cumperi țigări, spre exemplu. Astea sunt chinurile de dincolo, că dorești un lucru cu care ai fost obișnuit aici pe pământ. Te duci dincolo și dorești lucrul ăsta, dar zice că dorința e așa de mare încât te arde. Dorești să ai lucrul ăsta și nu-l poți obține, că nu mai există materia. Chinul ăsta nu e ușor, e ca și când ți-ar fi sete. Vii pe o căldură așa mare și ți-e sete așa de tare, de simți că ai bea o fântână întregă, dar nu ai de unde să o bei.

Spunea că oamenii care sunt credincioși cred și fără să vadă, dar care sunt necredincioși chiar dacă văd focul iadului tot nu cred până ce nu ajung, acolo. Spunea că oamenii cred că Dumnezeu e numai o poveste. „Dumnezeu nu e o poveste, e o realitate. Acum e pe crezute, atunci va fi pe văzute!”

(Ierod. Ieronim Coldea)

- Într-o noapte citind din Sfânta Scriptură, mă aflu la Evanghelia de la Ioan, Capitolul 14, 23, unde scrie: „*Iisus a răspuns și i-a zis: Dacă Mă iubește cineva va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la el și vom face locaș la el.*” Am lăsat puțin Sfânta Scriptură și mă gândeam: cum este cu putință să vină Domnul Iisus Hristos, împreună cu Dumnezeu Tatăl (de fapt Sfânta Treime) și să-și facă lăcaș la mine, în casa mea, în inima mea!? Nu puteam să înțeleg!

După ce am terminat capitolul de citit, am stins lumina și m-am îndreptat spre locul de rugăciune (un geam al camerei care dă spre răsărit). Am început să mă rog la Bunul Dumnezeu, scoțându-mi orice fel de gând din mintea mea, inclusiv versetul pe care nu îl înțelegeam, și rugându-mă lui Dumnezeu, mi-a fost dat să trăiesc o mare minune. Am simțit o stare de mare-mare **bucurie**, dar și de **frică**, însă cea de bucurie întrecea cu mult pe cea de frică; apoi am simțit o stare de pace pe care nu știu cum să o descriu, dar pe care nu am cunoscut-o niciodată până atunci. M-a copleșit. Apoi, o stare de iubire, o iubire atât de mare către Dumnezeu și oameni încât, a doua zi, îmi venea să strig în gura mare: „Vă iubesc! Vă iubesc oameni buni, pe toți, din toată inima mea!” Nu mai știam că există răutate, pe toți oamenii îi vedeam buni și curați; câtă bucurie, pace și iubire aveam în toată ființa mea față de toate și față de toți.

După această mare minune și trăire din viață, l-am căutat pe Părintele Arsenie Boca. Întâlnindu-mă cu dânsul i-am zis: „*Părinte, am și eu problemele mele lumești, dar nu pentru aceasta am venit la dumneavoastră.*” Părintele îmi zice: „*Nu, mă? Atunci pentru ce ai venit? Și am răspuns Părintelui: „Să mă ajutați Părinte, să-mi pot ține credința în Dumnezeu până la moarte, pentru că știu că există Dumnezeu.”* Când am spus aceasta mi-au dat lacrimile, fiind încă copleșit de experiența și marea minune prin care trecusem. Părintele mi-a spus: „*Frumos mă, frumos!*”, mi-a spus-o de trei ori. Apoi, probabil ca să nu mă îngâmf, mi-a spus așa: „*Mă, eu îți spun cum poți să-ți ții credința. Păstrează-o mă, în inima ta și lasă tu propaganda care o faci la serviciu, că să știi, colegii tăi, au început să te vorbească. Dacă*

noi care suntem în drept să facem propagandă și nu suntem lăsați, apăi tu cine ești s-o faci?” îmi spuse Părintele, zâmbind ușor.

I-am spus ceea ce văzusem în plină noapte când mă rugam; era foarte atent la tot ceea ce-i spuneam, apoi mi-a spus: *„Tu cum te rogi, mă ?”*; *„Părinte, am un geam care dă spre răsărit și încerc să transpun în viața mea ceea ce spune Sfântul Apostol Pavel, că bărbatul să se roage în orice loc, să ridice spre cer mâinile curate, neîndoielnice și așa să se roage lui Dumnezeu.”* Părintele îmi zice: *„Cum mă, așa?”*, arătându-mi poziția mâinilor, exact așa cum le țineam eu în timp ce mă rugam. I-am spus: *„Da, Părinte!”* Părintele mi-a replicat: *„Mă, să nu te mai rogi așa , că nici eu nu am curaj să mă rog așa. De acum să te rogi cu mâinile așa, mă!”*, și-mi arată cum să mă rog, cu mâinile împreunate *„pentru că mâinile împreunate înseamnă și smerenia omului înaintea lui Dumnezeu. Cu mâinile ridicate se roagă numai pustnicii , adică numai oamenii despătimiți.”*

Mi-a mai spus: *„O să ai multe neazuri în viață, dar și cu mai multă putere o să le înfrunți”*, iar apoi mi-a mai zis să-mi duc credința în Dumnezeu : *„de la unghiile picioarelor până la vârful firului de păr din cap.”* Apoi a adăugat: *„Să te punem la încercare, mă!”* După ce m-a binecuvântat am plecat gândindu-mă mereu la ceea ce-mi spusese Părintele.

Iată că într-o zi, pe la prânz, mă aflam la mama și vorbeam despre Dumnezeu, așa cum ne ducea pe noi mintea și exact la ora 13.20 am ieșit din casă ca să iau autobuzul pentru a merge la serviciu. Când am ajuns în dreptul porții, am văzut deodată că ceva, ca un nor alb, ca o ceață, a coborât de sus pe lângă stâlpul casei și teiul din fața casei. Apoi de câteva ori, a fost un fel de du-te vino al norului, între stâlp, pom și casă. M-am frecat la ochi, crezând că am ceva cu ochii, și când am dat să văd mai bine ce este, a apărut în fața mea și a mamei un tânăr, a făcut o înclinare ușoară din cap drept salut, a zâmbit, apoi ne-a spus: *„Nu aveți un loc de găzduit?”* Mama îi spune: *„Dragă, la cetate există un hotel, du-te acolo.”* Acel tânăr frumos răspunde zâmbind: *„Am fost, dar nu am găsit nici un loc.”* Dar eu îi spun mamei: *„Tu mamă, găzduiește-1 în camera dinspre stradă.”* Dar mama îmi spune: *„Tu știi bine, cum îi taică-tu.”* Apoi l-am întrebat: *„De unde vii?”*, iar el mi-a răspuns: *„De departe vin.”* Îl întreb din nou: *„Cât de departe?”* Și el îmi răspunde: *„Foarte de departe!”* Iar mie mi s-a transmis mental așa: *„Ai văzut tu bine de unde am venit; de ce mă mai întrebi de unde vin?”* Am simțit atunci ceva deosebit în toată ființa mea, vroiam să îngenunchez, vroiam să fac ceva, dar n-am putut să fac nimic, eram ca țintit locului. I-am spus mamei ca totuși să-l găzduiască. Dar mama a rămas la ceea ce îmi spusese prima dată: din cauza tatei nu poate fi găzduit. Apoi acel tânăr a făcut din nou o înclinație a capului drept salut și a făcut doi pași, suficient cât să iasă din vederea noastră, iar eu fără să-mi explic până astăzi, i-am spus

mamei: „*Mamă, acesta nu-i om!*” Mama îmi spune: „*Cum vorbești așa, dragul mamei?*” Atunci i-am spus mamei: „*Hai să ne uităm și ai să vezi că nu mai este.*” Ne-am uitat și nu mai era nimeni pe toată strada.

(Bogdan Juncu, Făgăraș)

**Sfaturi și îndemnuri
ale
Părintelui Arsenie**

- Toate rugăciunile sunt bune; e mai bună rugăciunea vameșului: „*Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul.*” Ia-o în brațe în orice moment.
- Mai bine o rugăciune pentru cel care înjură, decât o observație.
- Înainte de o primejdie mare să se citească Acatistul Mântuitorului trei zile, timp în care să nu se mănânce și să nu se bea nimic.
- Mai multă rugăciune către Sf. Înger Păzitor.
- Mai mare este omul în genunchi, decât în picioare.
- Soluția nu e de a aduna totul în tine, de a încerca să rezolvi tu totul de unul singur; fără ajutorul lui Dumnezeu nu vei izbuti.
- Mi se pare că factorii esențiali ai vieții sunt instinctele primordiale, profunde, ale omului: de înmulțire, de nutriție, de îmbrăcăminte, de foame, uneori mult mai puternice decât rațiunea și credința. De aceea trebuie să ținem seama de acești factori esențiali ai vieții, ținându-i în echilibru, cu rațiunea și credința. Soluțiile de mijloc nu pot depăși crizele existenței, tragedia omului.
- Fapt e că credința e o asceză a rațiunii.

- Lepădarea de lume are două trepte. Întâi ne lepădăm de lumea din afară și de tot ce ne-ar putea ține legați de ea. În al doilea rând ne lepădăm și de toate asemănările noastre lăuntrice cu lumea. Acestea sunt patimile, năravurile și toate slăbiciunile noastre personale. Să desăvârșim lepădarea de lume cu lepădarea de sine. Lepădarea de lume e o convingere, pe care poți s-o ai și-n mijlocul lumii stând, precum poți să n-o ai în adâncul pustiei petrecând.
- Mântuirea se lucrează numai pe ruinele egoismului.
- Toți cei ce umblă după plăceri, de orice fel, nu vor scăpa de primejdii, căci sub orice plăcere e încolăcit un șarpe.
- Să nu vorbești niciodată despre proiectele tale, căci cel rău știe doar ce vorbești, nu și ce gândești și ți le nimicește.
- Dreapta socoteală îi mai mare ca postul, dar cu ascultare de duhovnic... Iar dacă va veni asupra ta vreo furtună și vreo clătinare, acestea vor fi pe măsura neascultării tale. Căci pe cel ce ascultă cu adevărat, nici diavolul însuși, spun Părinții, nu-l poate vătăma.
- Când ești împrăștiat, nu-i bine.
- Păstrarea capacității de încadrare în disciplină a unui suflet, face dovada armoniei și valorii sale.
- Un organism topit cu postul nu mai are putere să schimbe convingerile conștiinței.
- Mai bine de jumătate din numărul patimilor sunt ale minții. Postul lucrează și asupra acestora.
- Să-mi țină Dumnezeu credința de copil.
- Să căutăm Ierusalimul din noi, nu cel din Israel.
- Cel cu un talant, din Sfânta Evanghelie, are numai botezul, și talantul lui i se va da celor fără botez, dar cu fapte.

Capitolul 9

Vindecări și sfaturi

„De acum să nu mai păcătuiești“

• Eram la Mănăstirea Râmeț și așteptam un autobuz. Mai erau doi bătrâni lângă mine. La un moment dat am scos buletinul să caut ceva. Pe o copertă a buletinului aveam poza Părintelui Arsenie. Doamna mai în vârstă m-a întrebat imediat: *„L-ați cunoscut pe Părintele Arsenie? Dragule, eu l-am cunoscut. Omul acesta m-a salvat, m-a scos din moarte sufletească... Aveam boli ale glandelor endocrine. Ani întregi am stat prin spitale și sanatorii din toată țara. Într-un final mi-au zis să mă duc acasă că în 2-3 luni voi muri. O soră medicală, înainte de a ieși din spital mi-a spus: «Degeaba tot iei medicamente și-ți pui nădejdi în medici și spitale. Du-te și roagă-te lui Dumnezeu. Am auzit că este un om al lui Dumnezeu, Arsenie. Du-te și roagă-te, poate îl găsești.»*»

Dar ea nu credea în Dumnezeu, credința era pentru ea o prostie. Stând acasă și văzând cum moare încet-încet, slăbise în greutate foarte mult, începuse să se gândească cu groază la moarte. La un moment dat s-a gândit că nu se poate ca omul să moară și să dispară pur și simplu. Trebuie să se întâmple ceva cu el. Începuse să gândească cu sufletul, care e nemuritor, care nu poate accepta moartea. Își spunea apoi, repetat: *„Nu se poate să nu existe Dumnezeu. Nu se poate să mor și să nu mai existe nimic cu mine”*, o spunea aproape disperat.

Începuse să se roage cu ce cuvinte știa. Își aduse aminte de numele Părintelui Arsenie și se ruga: *„Cine ești Părinte Arsenie? Ajută-mă!”* Nici nu știa dacă trăiește sau dacă a murit, nici unde este. Și în noaptea aceea a avut un vis: *„Am visat un Părinte într-un anteriu alb, care mi-a zis: «Femeie, te scoli dimineață, te sui în trenul acesta (în vis a văzut exact trenul), în vagonul acesta, cobori la stația cutare; acolo te duci la autogară și te sui în autobuzul acesta (și a văzut și șoferul și autobuzul), cobori în stația asta, o iei pe drumul acesta și mă găsești la biserică asta.»* Toate reperatele din traseu le-a văzut în vis. Și a făcut întocmai. Dimineața însă bărbatul i-a zis: *„Ce faci? Ai înnebunit? Bolnavă cum ești vrei să o iei pe coclauri după visele tale!?”* Până la urmă a lăsat-o: *„Dacă vrei să mori, mori!”*

Într-o stație, un cerșetor s-a rugat insistent de șofer să-l ia și pe el fără bani. Dar șoferul a zis: *„Dacă n-ai bani, jos!”* Femeia, deși cheltuisese o avere pe medicamente, i-a zis șoferului: *„Lasă-l să urce, că-i plătesc eu”* și i-a dat bani pentru bilet. Cerșetorul a urcat și i-a mulțumit. După un timp însă femeia a observat că cerșetorul nu mai era în autobuz.

Când a ajuns la biserica din vis, l-a văzut rezemat de zidul bisericii pe omul din vis, pe Părintele Arsenie. Când s-a apropiat, Părintele i-a zis: „*Ei, vezi că dacă ai crezut, ai ajuns?*” și se în mână cu biletul de autobuz dat cerșetorului. Femeia săraca a căzut în genunchi. El a dus-o în biserică, a făcut o rugăciune și i-a zis că se va face bine, dar să-și schimbe viața. Și și-a schimbat viața din temelii. Nu știu dacă acum mai trăiește. Erau din Alexandria.

(Pr. Ciprian Negrean)

- Odată a venit un om și a zis cu mare supărare, plângând: „*Părinte am o fată, singurul copil pe care-l am și are epilepsie. N-am putut s-o aduc căci e prea mare.*” Părintele Arsenie l-a întrebat de la ce vârstă are epilepsie și acela i-a spus: „*De la 6 ani (acuma are 16). Noi am fost la sapă, și acolo era un pârâu mai mare. Fetița se juca în pârâu și deodată am auzit că țipă. Când m-am dus lângă ea am găsit-o încremenită și cu spumă la gură. Am fost cu ea pe la mânăstiri, prin biserici, prin spitale, prin toate părțile. Dar acum, nu o mai pot duce, căci e prea mare. Ce să fac, Părinte?*” Părintele a spus să țină post și să facă rugăciune pentru ea și Sfântul Maslu cu 7 preoți. Dar să caute pe preoții care crede că sunt mai buni, mai credincioși. Și dacă o să-i spună o dată unui preot să vină și zice că nu poate, să nu insiste. Să vină numai cei care vor să vină. Am auzit apoi, că nu mult timp după Maslu fata a murit. Spunea Părintele: „*Fericiți cei ce au epilepsie, căci osânda și-o fac pe lumea asta și merg direct în rai... Numai să nu moară înecați sau în foc.*”

Era la mânăstire unul Dumitru, tot cu epilepsie, pe care îl trăgea satana la apă, la fântână sau la lacuri. Odată i-a smuls crucea cu care umbla în mână și i-a aruncat-o în fântână ca să meargă după ea. De aceea era legat cu lanțuri la picioare ca să nu poată fugi repede. Spunea Părintele: „*Uitați-vă la Dumitru să vedeți și voi ce face satana.*” Făcea ca o cloșcă atunci când își cheamă puii, făcea ca toate animalele. Odată a început o numărătoare: „*1, 2,... 18, 18 păuni se bagă în mine.*” Șase oameni mari îl țineau în pat. Se zbătea de mișca patul cu toți șase. Dar a dat Dumnezeu și l-a vindecat Părintele. Umbla Dumitru cu crucea în mână și spunea: „*Părintele m-a scăpat de boala grea pe care am avut-o!*”

Altădată a venit un tată cu băiatul său bolnav de epilepsie și l-a apucat boala chiar acolo la mânăstire. A venit Părintele cu o carte și cu patrafirul și i-a citit din ea. Îl ținea tatăl său și un băiat, dar i-a doborât cel bolnav. A apucat cu dinții un colț din patrafir. „*Mi-l rupe*”, a zis Părintele. Au sărit cu toții și i-au pus un lemn în gură ca să nu-și muște limba. „*Uite ce face satana!*”, a zis și a intrat în mânăstire (erau în fața mânăstirii). Bietul epileptic luase o piatră

mare de jos și a aruncat după Părintele. A lovit ușa chiar în momentul în care Părintele a închis-o. „*Vedeți ce face satana? Dacă mă lovea, mă omora cu bolovanul ăla!*”

(Paraschiva Anghel, Dejani)

- Duminica, Sfânta Liturghie se săvârșea la Altarul din pădure, de părinții Arsenie, Serafim (Popescu) și Mihail. Odată, când a început Sf. Liturghie, pe un epileptic l-a trântit diavolul și a început să strige din el: „*Mă fac câine*” și lătra ca un câine. „*Mă fac orice târâtoare*”, și făcea ca orice animal, numai porumbel, miel și măgar spunea că nu se poate face. Alteori se auzeau din el foarte multe voci deodată (ca pe stadion), căci spunea că au venit toate legiunile. Eu stăteam lângă el și auzeam tot ce spune. Odată, Părintele Arsenie a zis să fie ținută departe toți copiii, a coborât din Altar cu Sfânta Cruce în mână și l-a bătut cu crucea de lemn peste gură. Acela a amuțit. După Sfânta Liturghie a venit din nou la el, l-a mângâiat și i-a spus: „*Frate Dumitru, te doare?*”; „*Nu Părinte, nu mă doare.*”

(Bălan Silvica, Făgăraș)

- Socrul meu a fost bolnav, dar prin rugăciunile Părintelui și după dezlegări s-a făcut sănătos. A fost ca stricat de cineva și n-a mai fost normal la cap. I-a spus așa Părintele - că socru mergea duminica la crăsmă: „*Să lași prietenii și dacă bei un pahar de rachiu să-l bei așa, ca medicament, dacă crezi că te poți ține, iar dacă nu, să nu-l bei! Să nu lipsești la sfânta biserică duminica și de sărbători.*”

Când a început să vină la biserică, dânsul era primul pe treptele bisericii. S-a făcut sănătos. Dar nici nu l-am văzut vreodată să mai fie nervos sau să zică un cuvânt rău. Nu l-am auzit în 38 de ani cât am trăit cu socrul, să înjure, să-l pomenească pe acela sau să clevetească pe cineva. El era numai cu rugăciunea în gură. Cred că știa aproape jumate de Psaltire și Acatiste. Era tot timpul cu cartea în mână. Părintele îi spunea, de câte ori îl întâlnea, să țină credința mai departe.

Eu am văzut când Părintele a făcut bine un băiat bolnav de epilepsie. Acela era de la Constanța și a venit la Prislop. I-a dat Părintele o carte cu Patimile Mântuitorului, dar o carte foarte groasă, aproape ca Scriptura, și nu știu câte zile au citit: ba citea el, ba maică-sa, ba o mătușă și înainte de a termina cartea i s-a făcut rău și după aceea s-a liniștit. Apoi a venit

Părintele și i-a spus: „*No, de acum încolo să știi că nu o să mai fii bolnav*” și s-a pus băiatul în genunchi în fața lui și plângând îi săruta picioarele.

(Miloșan Vionela, Recea, 71 de ani)

- Când eram copilă locuiam în Lisa, nu departe de Mănăstirea Brâncoveanu. Eram 10 frați (5 băieți și 5 fete). Numele de fată îl aveam Andreiaș. Aveam 13 ani când sora mea cea mare, Elena, de 23 de ani, era bolnavă de ochi (o dureau ochii, îi curgeau lacrimile și îi scădea vederea). Se gândea să meargă la București pentru operație. Dar într-o duminică, fiind la mănăstire, a ieșit Părintele Arsenie din biserică și a strigat (era multă lume): „*Leana din Lisa, vino-ncoace.*” Când s-a apropiat i-a spus: „*Tu ești bolnavă cu ochii. Să nu te duci la medic la București să faci operație.*” I-a adus apă sfințită: „*Cu ea să te speli pe ochi.*” Așa a făcut și boala i-a trecut imediat. De atunci a mers tot timpul la mănăstire și ne-a luat și pe noi, surorile. Așa am ajuns să merg și eu în fiecare duminică.

(Bălan Silvica, Făgăraș)

- Odată, când spovedea în biserică, era și un cetățean orb de multă vreme. La un moment dat l-a spovedit, după aceea l-a împărțășit și i-a zis să iasă afară din biserică. Și lumea a vrut să-l ajute, fiind orb, dar Părintele a zis să-l lase singur. Și când a ajuns la ușă a zis: „*Măi fraților, eu văd!*” Și de atunci a văzut.

A fost și un paralizat la pat, l-a dus cu căruța la mănăstire și i-a zis Părintele să se dea jos din căruța. Și el s-a dat jos și de atunci a umblat.

(Greavu Toma, 55 de ani)

- Un orb a stat o lună de zile la mănăstire și cânta mereu o cântare despre pace. Într-o zi, după vecernie, după ce au ieșit toți din biserică, Părintele Arsenie l-a luat pe orb afară și i-a zis să se uite în sus și să-i spună dacă vede ceva și i-a răspuns că parcă zărește ceva. A doua zi, după vecernie, din nou l-a luat și i-a zis să privească spre cer, iar orbul i-a zis că vede mai bine. În a treia zi orbul a văzut și mai bine. În circa o săptămână orbul s-a vindecat.

O fată de 13 ani, oloagă, dintr-un sat din Ardeal, a stat o săptămână la mănăstire. Părintele Arsenie a făcut rugăciuni asupra fetei, ea fiind pusă pe un scaun în fața Altarului.

Părintele a întrebat-o: „*Crezi în Iisus Hristos, în Dumnezeu-Tatăl, în Maica Domnului?*” Ea a răspuns: „*Cred din toată inima.*” La fel i-a întrebat și pe părinții fetei care au răspuns că și ei cred. Părintele i-a zis fetei: „*Dacă crezi, scoală-te și mergi!*” Ea a răspuns că nu poate. Atunci Părintele i-a zis iarăși: „*Dacă crezi în Iisus Hristos, scoală-te și vino la mine!*” Atunci fetița s-a sculat pe picioarele ei, ajutată, și a mers spre Părintele Arsenie. Părintele i-a spus că atât cât va trăi să nu se ducă în lume la distracții, baluri, dansuri și să se încredințeze în mâinile lui Dumnezeu. Dar după 2 ani, la 15 ani, fiind frumoasă, a mers la un bal și astfel la scurt timp fata a murit. [notă: Părintele spunea ca jocul nu e de la Dumnezeu. Fata avea un păcat de dus (pe cod genetic, de unde și starea ei de sănătate înainte de a fi vindecată), când a fost la bal, s-a băgat bufnița la loc în lemnul scorburos, adică duhul rău în structura ei genetică. Dumnezeu îl ia pe om atunci când e cel mai aproape de El.]

Părintele Arsenie se izola de lume la izvorul din pădure. Apa de acolo devenise sfințită prin rugăciunile lui, fiind izvor de mântuire creștinească. Vor fi vremuri grele, iar cei ce se vor osteni până acolo vor fi păziți și răsplătiți de Domnul Iisus Hristos și vor avea putere în credință. Mulți credincioși vin la acest izvor cu putere vindecătoare de orice boală, depărtând gândurile rele și duhurile necurate.

(Bârsan Elena, Sâmbăta de Sus)

- Înainte de căsătorie ne-am dus amândoi la Mănăstirea Prislop pentru a primi de la Părintele Arsenie binecuvântare pentru căsătorie, să ne spovedim și să ne împărtășim. Odată cu noi a venit la mănăstire și un băiat de vreo 25 de ani, olog. Patru oameni l-au dus în brațe. Sâmbătă seara l-a spovedit, iar duminică oamenii l-au dus în biserică. Când ne-am împărtășit cu toții, acel olog a rămas în urmă. Oamenii s-au apropiat să-l ridice, dar Părintele Arsenie i-a zis unuia: „*Nu-l lua de braț, Gheorghe ... ridică-te în picioare.*”; „*Dar, Părinte de patru ani de zile nu am mai umblat!*”; „*Ridică-te în picioare și zi: Doamne, Iisuse Hristoase, ajută-mă! Dai un pas, mai dai un pas și zi: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, fă ca Sfânta Împărtășanie să pătrundă în toate încheieturile mele, în toți rărunchii mei și să mă fac sănătos.*” Și l-a împărtășit și a ieșit din biserică la braț cu acei oameni. S-a mirat toată lumea, iar mama lui plângea de bucurie de uda pământul.

(Cismaș Eugenia, 78 de ani, Făgăraș)

- A fost un neam de-al nostru din București care nu putea merge și ne-am dus cu el cu mașina până acolo, la Părintele. Fetele cu nevasta lui au intrat în biserică, iar el stătea în mașină și fuma în acest timp. Între timp înăuntru se ținea slujbă de către preotul satului, Părintele Bunescu. La un moment dat ruda noastră din mașină n-a mai simțit nici o durere, n-a mai simțit nici o răceală, parcă era în aer și plutea și dându-se jos a mers în biserică. El nu mai fusese niciodată în biserică și la nevasta lui nu-i venea să creadă [că a putut umbla]. A intrat în biserică și s-a așezat lângă nevastă-sa și a trecut Părintele pe lângă el. L-a întrebat nevastă-sa: „*Ce-i cu tine, mă Nicule?*”; „*Parcă nu mai aveam nici o durere, trebuia să mă dau jos din mașină și să intru în biserică; parcă cineva m-a dat jos din mașină, se mișca mașina cu mine.*” Apoi am plecat și am spus Părintelui că mai venim.

(Șerban Ioan, Voila)

- Părintele cunoștea medicină și de multe ori ne spunea că „transpirăm” din cauză că nu ne funcționează bine rinichii. Îi spuneam că îmi cade părul, iar el ne dădea remedii, că și părul trebuie să se hrănească și ne spunea să facem gălbenuș de ou cu ulei de ricin și să ne spălăm capul și să-l clătim cu oțet de mere. Totdeauna ne dădea soluții la probleme de sănătate.

(Ana Rițivoiu, Sibiu)

- Eu, din nefericire, numai o dată am mers la dânsul dar m-a impresionat enorm de mult. Eram foarte bolnavă și nu aveam nici o șansă să stau la rând. Știu că îmi doream din tot sufletul să vorbesc cu dumnealui; era seară se făcuse 20:30 și spunea că nu mai ia pe nimeni. Vă dați seama câtă dezamăgire era în sufletul oricărui om de acolo! Și a ieșit Părintele afară și a zis: „*Hai, vino înăuntru.*” Știu că atunci m-am pierdut. Nu mai găseam cuvinte, nu mai știam nici de ce m-am dus. La un moment dat am zis că-s bolnavă. El a zis: „*Să știi că era să mori de multe ori*”, dar eu în naivitatea mea am zis: „*Părinte, eu sunt bolnavă, dar nu chiar de moarte.*” Sfatul lui a fost să particip la Sfânta Liturghie, care face mult.

De abia după ce am plecat de acolo mi s-a luminat mintea și am început să mă trezesc la realitate, să cred în Dumnezeu, nu în doctori.

(Maria Nicolescu, Sibiu)

- Altădată a venit un bolnav de plămâni și Părintele i-a zis să ia hrean plămădit cu miere de albine, spunându-i că: „*Cel ce a făcut cerul și pământul e în stare să lipească o piele ruptă.*”

(*Streza Nicolae, 83 de ani*)

- Altădată venise la Părintele un inginer cu fiica lui și cu fotografia soției lui, bolnavă fiind în spital. Acest om îi spune Părintelui: „*Părinte, acum un an pe soția mea am internat-o în spital pentru o intervenție chirurgicală la stomac. Acum, după un an de la intervenția chirurgicală, am internat-o iarăși că nu se simte bine; ce ne sfătuiți să facem?*” Părintele Arsenie îl întreabă: „*Și ce au zis doctorii ca are la stomac?*” Omul îi răspunde: „*Ulcer, Părinte.*” Părintele privind-1 îi spune: „*Nu are ulcer mă, cancer are. Să nu o opereze. Dacă o operează, moare. Dacă nu o operează, o mai duce un an.*” Omul în toată firea a început să plângă ca un copil și așa a ieșit din biserică.

Mersese la Părintele o femeie din Făgăraș (d-na Burlea) destul de în vârstă, care avea probleme cu ochii (cataractă), dar ajunsă în fața lui, femeia a uitat pentru ce a venit la dânsul. Părintele o întreabă: „*Care-i baiu' mă femeie?*”, iar ea îi răspunde: „*Păi Părinte, am venit așa, ca să vă văd.*” Părintele o întreabă: „*N-ai venit pentru asta, mă! Nu ai venit pentru ochi?*” Bătrânica îi răspunde: „*Vai Părinte, mă iertați, dar chiar pentru asta am venit la sfinția voastră.*” Părintele Arsenie îi spune: „*Mă, și ce ți-au spus doctorii? Să te duci și să te operezi. Așa-i?*”; „*Da, Părinte.*”; „*Mă, îi spune Părintele, să nu te duci la operație, că o să rămâi oarbă. Să faci ce-ți spun eu. Primăvara, să pui o sticluță la vița de vie, și din seva pe care o aduni în sticluță, să iei câteva picături cu pipeta și să-ți pui în ochi și nu o să mai ai nevoie de operație.*” După un timp m-am întâlnit cu femeia și cu adevărat nu a mai fost nevoie de intervenție chirurgicală, pentru că îi trecuse cataracta cu seva de la vița de vie, precum îi spusese Părintele.

O femeie din Făgăraș, Victoria D., a fost la mai multe spitale mari din țară (Brașov, Cluj, Tg. Mureș, București) și toți doctorii i-au dat același rezultat: cancer. Toate analizele medicale arătau că este în stadiu avansat. Femeia îl cunoștea de mult pe Părintele Arsenie, de când era la Mănăstirea Brâncoveanu. S-a dus la Drăgănescu când avea deja dureri mari și i-a povestit Părintelui toate. Atunci Părintele i-a spus: „*Lasă mă, nu mai plânge, că n-ai cancer.*” A intrat în sfântul Altar, a ieșit cu un măr și i-a spus: „*Ia mărul acesta și să-l*

mănânci numai când ajungi acasă. Când ai să te duci la control la doctori și te vor întreba ce ai mâncat, tu să le spui că ai mâncat de toate [notă: mărul respectiv nu era unul lumesc]. *Să nu te temi, că nu ai cancer și nu vei muri. Când vei mai îmbătrâni te vei îmbolnăvi de o boală grea, îți va curge apă din corp, prin piele.*” Când a ajuns acasă femeia a mâncat mărul. După câteva zile a simțit o ameliorare în toată ființa ei, i-au dispărut durerile, i-a revenit pofta de mâncare și se simțea plină de viață. A venit și timpul să meargă la control, la Brașov, apoi Cluj, Tg. Mureș și București, căci era în evidența lor. I-au făcut din nou analizele și filmele. Comparând cu filmele dinainte toți au exclamat: „*Nu se poate. S-or fi schimbat filmele sau altceva nu este în regulă.*” Nu mai avea nici urmă de cancer. Acum, femeia a ajuns la bătrânețe și - așa cum i-a spus Părintele - a început să-i curgă apă prin piele. [n. ed. : A murit în anul 2003]

(Bogdan Juncu, Făgăraș)

- La un moment dat intră în biserică o bătrână la braț cu o altă femeie. Părintele, cum o vede, îi spune: „*Tu ai scleroză în plăci.*” Ea nu știa de boală, așa că-i enumeră simptomele și observând un domn în apropiere, Părintele îl îndeamnă să zică mai departe simptomele bolii; domnul s-a blocat, nu a putut scoate un cuvânt (se gândea de unde știa Părintele că este medic!). Femeii i-a spus, că dacă nu făcea scleroza, era pe cale să devină desfrânată.

(D-na Prof. C. F.)

- Ne povestea maica Teodosia Lațcu (poeta Zorica Lațcu) că a ajuns să-1 cunoască foarte bine pe Părintele, căci în perioada în care împreună cu părintele Stăniloae traducea Filocalia, dânsa ajuta la traducere, stilizând textul. Apoi, o vreme destul de îndelungată a întrerupt legătura cu Părintele - probabil perioada cât a fost închis și când a fost dus la Canal. În acest timp însă, maica s-a îmbolnăvit de cancer, care avansase până la faza de metastaze și internându-se în spital își aștepta, după spusa medicilor, sfârșitul vieții. La un moment dat însă, a apărut Părintele aievea lângă patul ei și i-a spus pe numele dinainte de călugărie: „*Zorica, am venit să te vindec!*”, după care a dispărut la fel cum apăruse. În următoarele ore a început să elimine tot răul din ea, după care s-a ridicat din pat și a doua zi a fost găsită de medic pe coridorul spitalului, plimbându-se. După externare s-a dus la Părintele să-i mulțumească, Părintele reproșându-i de ce nu l-a mai căutat: „*Dacă s-ar fi întâmplat ceva*

între timp [dacă ar fi murit], ai fi fost lipsă la apel” (se referea la apelul turmei sale de păstoriți). A mai trăit câțiva zeci de ani, murind după vârsta de 80 de ani în mănăstirea unde își avea metania și care s-a redeschis după 1989, Vladimirești.

(Maica Adriana, Schitul Cornet)

**Sfaturi și îndemnuri
ale
Părintelui Arsenie**

- Bolile încep de la suflet, de la minte, de la concepția despre lume, de la dezechilibrul mintal.
- Paralizia lovește de obicei pe cei nesătui de avere și poate fi moștenită.
- De obicei pățimesc de cancer cei care nu postesc niciodată. Cancerul încă nu are leac și apare fără alte explicații, decât ca o frână pedepsitoare a desfrânării stomacului. Se vede că prin el se pedepsește lăcomia mâncărilor și obârșia desfrânării. [notă: Lucru confirmat și în cadrul terapiei Gerson, unde pacienții se refac prin sucuri naturale din fructe și legume din aceasta boala, punând astfel un capăt desfrâului stomacului]
- Bătrânețea-i un cavou ajutător... Să nu cârtim la necazuri.
- Fumatul slăbește nu numai plămâni, ci și mintea omului, încât credința nu o mai vezi atât de curat.
- Cei bolnavi să țină regimul bolii în loc de post.

Capitolul 10

Căsătoria

„Copiii nefăcuți strică pe cei făcuți”

- I-am spus Părintelui că fratele e bolnav de nervi și a zis: *„Măi, moștenește pe un bunic bețiv. Acestea sunt urmările la beție, iar educația unui copil se dă în timpul sarcinii. Cât este copilul în pântecele mamei, atunci se dă educație. Dacă mama în timpul sarcinii fumează și bea, ăla va ieși precis un destrăbălat. Dacă se duce la operă sigur îi place muzica, îi place arta. Dacă va merge la biserică, copilul respectiv va merge la biserică.”*

[notă: Această educație prenatală este destinată eșecului dacă mama face aceste lucruri nu pentru ca îi aduc ei bucurie, ci ca să-l „programeze” pe viitorul copil sa fie într-un anumit fel, are așadar doar atunci reușita, când este făcuta cu sinceritate.]

De multe ori veneau copiii la 14 ani cu mustață și când îi vedea spunea că în timpul sarcinii soțul nu are voie să aibă relații cu soția. Dacă în timpul sarcinii sunt relații din astea, atunci ei se nasc și cresc măgari [Părintele folosea pentru trup expresia de „măgar”. Copii cresc măgari poate fi înțeles ca oameni plecați spre cele trupești]. Sunt expresii dure, dar asta este realitatea.

O cunoștință de-a mea a înfiat un copil, un nepot. Era de vreo 5 anișori. Acest copil era foarte, foarte rău și doamna respectivă a luat copilul și s-a dus la Părintele și când a văzut Părintele copilul, a pus mâna pe capul lui și i-a spus așa: *„Nu te mai chinui măi, acest copil a fost zămislit într-o zi de sărbătoare și așa va rămâne”*, și într-adevăr acum este în vârstă și așa este de rău!

Tot legat de înfiatul de copii. O cunoștință bună s-a dus la dânsul și a zis: *„Părinte, eu n-am copii și vreau să înfiiez un copil”*, și Părintele îi spune așa: *„Să nu înfiezi, că nu știi al cui este, tu mai bine orientează-te asupra unui copil de mic și urmărește-l și ajută-l până când acel copil își va avea rostul lui.”*

(Ana Rițivoiu, Sibiu)

- A venit o femeie din Apuseni și se plângea Părintelui Arsenie că o bate bărbatul. Părintele i-a spus să „dezgroape” pe cei 4 copii pe care i-a îngropat, căci acei copii își blestemă părinții pentru că sunt la întuneric. Părintele i-a dat canon să citească o carte despre

Iisus Hristos și să se împace cu bărbatul ei. O perioadă de timp femeia se stricase la cap aflând în ce pericol a ajuns din cauza faptelor sale. Apoi atât ea cât și soțul au ajuns buni creștini.

(Bârsan Elena, Sâmbăta de Sus)

- În privința avorturilor era mai aspru! A fost cineva la Părintele și a zis: „Părinte, am necazuri, copiii fac așa și așa”; „Ce te miri mă, câți copii ai?”; „Doi părinte”; „Ceilalți până la cinci unde sunt? Pe cei care erau buni i-ai omorât și i-ai ținut pe ăștia care te chinuie.”

S-a dus un bărbat la Părintele: „Părinte, mă bate copilul”; „Mă, tu gândește-te ce i-ai făcut lui când era el în pânțece. Acuma îți dă înapoi!” Deci copiii se aduc pe lume în curăție.

Iubea copiii, dar le spunea la părinți că pentru faptele lor o să fie copilul bolnav. Păcatele părinților le trag ei, copiii. Le spunea ce păcat au făcut și ce să facă pentru a-1 ispăși mai ușor. Vorbea pe înțelesul tuturor.

(Gheorghe Silea, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)

- O bună parte din învățăturile Părintelui vizau familia; era cu desăvârșire împotriva avorturilor. Odată, era o doamnă la Părintele și se plângea că are un singur băiat care nu se căsătorește. Părintele i-a spus: „Nici nu o să se căsătorească, aici ți se oprește neamul.” Tot din cauza avorturilor.

Părintele spunea că în momentul în care o femeie avortează, ceva bun din ea se pierde și copiii care vor urma o să aibă de suferit ca urmare a acestei lipse generate de avort. Pentru ca să se evite avortul atunci când sarcina este interzisă, am auzit când Părintele Arsenie a recomandat unei femei care avea Rh negativ să meargă la ginecolog pentru a i se stabili perioada de fertilitate pentru ca în felul acesta să nu se afecteze legătura firească dintre soți.

(Mariana P., Făgăraș)

- La Drăgănescu o femeie a spus că are un băiat bolnav, bețiv, care face rele când se îmbată, Părintele i-a zis: „Știi de ce? Fiindcă, n-ai fost atentă când ai rămas însărcinată cu soțul.” Bărbatul ei a fost bețiv. Altă femeie a spus că băiatul ei a furat, Părintele zice: „Dar și

tu ai furat când ai fost însărcinată cu el.” Se uita doar la om și spunea! Altcineva zice: „ Eu am avut un necaz... .” Părintele zice: „Știi de ce? Fiindcă tu ai iubit mai mult copilul decât pe Dumnezeu, în loc să-i mulțumești lui Dumnezeu de copilul pe care ți l-a dat.”

(Miloșan Vionela, 71 de ani, Recea)

- Era clarvăzător Părintele! Spunea la femei: tu ai umblat rău sau ai făcut avorturi. O vecină de aici, nu avea copii, se simțea dreaptă. Zicea: „*Eu copii n-am avut așa că n-am făcut păcate, am știut un singur bărbat.*” Ea nu s-a cununat însă cu bărbatul ei: „*Bărbatul se mutase la mine și am știut că asta e bărbatu’ meu.*” Și s-a dus și ea la mânăstire cu gândul că Părintele nu are ce să-i spună. Era multă lume acolo, și a arătat-o Părintele cu degetul, și i-a spus: „*Tu trăiești cu bărbatul tău în fărădelege, în curvie*”, că ea n-a fost cununată cu el și a divorțat. A găsit-o mai păcătoasă ca toate.

(Mailat Elena, 87 de ani, Dejani)

- Dânsul era împotriva avorturilor. I-a spus unuia: „*Du-te repede acasă, că nevastă-ta vrea să meargă acuma să-și facă chiuretaj (avort), du-te repede că încă o prinzi și să nu faci păcatul acesta.*”

A mers odată la sfinția sa o femeie cu un copil bolnav, și i-a zis femeii: „*Copilul ăsta te chinuiește cât ceilalți 9 pe care i-ai omorât.*”

Când cineva are în casă un bețiv, atunci tu, ca preot, te lupți ca să nu destrami o familie, dar Părintele spunea deseori: „*Lasă-l, că uite, te omoară, se întâmplă ceva. Mai bine lasă-l!*” Și atunci înțelegeau tinerii căsătoriți sau mai în vârstă, să se despartă, pentru că s-ar fi ajuns la o crimă în familia aceea; știa Părintele ce le spune.

(Pr. Ioan Ciungara, Copăcel)

- O vecină avea un copil handicapat și s-a gândit să se ducă la Părintele Arsenie la biserica Drăgănescu. Părintele Arsenie i-a zis cu blândețe: „*Ce vreți măi de la mine să vă spun?*” I-a spus de copil și Părintele i-a răspuns: „*Ginerele a trăit cu soacră-sa. De aceea a*

dat Dumnezeu palma aceasta. Du-te acasă și mai adu pe lume un copil ca să aibă cine să aibă grijă de amărâțul acela.” Și a mai născut o fată.

(Dobrin Rosalia, Arpașu de Jos)

- Părintele Arsenie se bucura foarte mult de tineri, să-i unească, să-i binecuvânteze, să le dea povețe ce să facă ca să aibă copilași curați, să meargă pe calea lui Dumnezeu. Pentru asta a luptat mult Părintele. Mi-a zis odată: „*M-am silit mult și cu rugăciunea și cu predica și cu toate, dar tot n-am putut face ce-am vrut eu. Omul ascultă, dar tot cum știe el face.*”

(Cismaș Gheorghe, Făgăraș)

- S-a dus la Părintele o femeie însărcinată care nu vroia să aibă copii. Părintele i-a zis: „*Dacă tu nu faci copilul ăsta, fata asta, omori mama a doi preoți.*” Peste vreo 20 de ani fata a născut la rândul ei gemeni. Nu am aflat dacă au ajuns preoți, dar sigur așa este.

(Taflan Maria, Mândra)

- Ne spunea Părintele: „*Dacă vreți să aveți copii curați, să aveți împreunare cu bărbatul numai marți și joi, pentru că celelalte sunt zile oprite; să nu fiți băuți. Odată ce ai rămas gravidă să nu mai ai împreunare cu bărbatul. Nici cât timp alăptez.*”

[notă: În timpul împreunării nu se secretă doar hormoni sexuali, ci și hormoni tipici atașamentului dintre oameni (ocitocină). Copiii, ai căror părinți au avut împreunare în timpul sarcinii și alăptării, nu numai ca vor avea o înclinație spre promiscuitate, ci se vor simți și însingurați fără a avea un motiv anume, simțind deficitul hormonilor cu care au fost obișnuiți peste măsura din pânțece.]

Fata mea cea mică avea un suflet bun, dar nu se putea lega de nimeni. Și cântăreață și deșteaptă, cunoștea băieți buni, dar la toți le găsea vină. Îmi spunea: „*Mamă, stau de vorbă cu el cât stau și de-abia aștept să plece, să nu-l mai văd.*” M-am dus la Părintele la biserica Drăgănescu și i-am spus că fata mea are 30 de ani și nu se poate lega de nici un băiat și l-am întrebat dacă să se mai căsătorească sau nu. Mi-a spus că o să se căsătorească. S-a căsătorit,

dar acela era bețiv și după o lună a bătut-o; era hotărâtă să divorțeze, dar am fost să-l întreb și pe Părintele care mi-a zis: „Să-l lase! Câți bețivi care se lasă de băut ai văzut? Poți să-i numeri pe degete!” Fata spunea că îi este milă de el, că va ajunge un mare bețiv și va dormi prin șanțuri amărât ca vai de capul lui. Și ne-am rugat pentru el și s-a rugat și Părintele Arsenie că s-a lăsat de băut și de fumat și nu mai era nici rău ca înainte. Acum e foarte cumsecade. După 6 ani au avut o fetiță.

(Paraschiva Anghel, Dejani)

- Părintele ne spunea să nu ne împreunăm pe timpul sarcinii și alăptării, căci păcatele și obiceiurile rele ale părinților vor trece asupra copiilor. La doi tineri care au venit la Părintele, pentru binecuvântare în vederea căsătoriei, le-a spus că le dă binecuvântarea numai dacă sunt de acord să nu umble la numărul copiilor (să nu facă avorturi), care va fi doisprezece.

Odată, m-am dus la Părintele cu o femeie. Ea credea că are tenie, dar medicii nu i-au spus ce are. Părintele i-a spus: „Dacă nu ți-au spus doctorii, îți spun eu. Tu ai cancer. Du-te și pregătește-te de plecare, căci Dumnezeu ți-a scurtat viața. Trebuia să ai 7 copii și nu ai decât unul.” Ea a recunoscut că are numai unul, dar a spus că și acela-i face necazuri. „Nu-ți face destul”, i-a zis Părintele. „Pentru că în tribunalul pământesc, dacă omori pe cineva, trebuie să plătești cu viața... Dar tu nu poți plăti cele 7 vieți, căci ai o singură viață. Ai să plătești dincolo în veșnicie, la nesfârșit. Du-te și pregătește-te de plecare!” A început a plânge și a spune că soțul e vinovat, că el a îndemnat-o. „Nu, tu ești vinovată. Tu nu trebuia să faci avort, chiar dacă te omora. Tu nu trebuia să faci asta.” În timp ce-i vorbea, Părintele era cu spatele la ea și picta în fața Altarului. În gândul meu întrebam: „Părinte, de ce nu veniți jos să stăm de vorbă?” Mi-a știut gândul, s-a întors și mi-a răspuns: „Nu pot să vin să stăm de vorbă căci trebuie să dau lucrarea asta gata. Vă spun de aici.” După un timp iar am avut gândul acela, și iar Părintele mi-a răspuns: „Măi, ți-am spus că nu pot să vin, n-am timp.”

(Morar Gheorghe, Ucea de Sus)

- O femeie din Ucea de Sus, deși era credincioasă și știa că avortul este păcat, a hotărât să avorteze pentru că avea un bărbat care o bătea, era bețiv, era rău. În noaptea de după avort

a avut un vis în care Părintele Arsenie (deși ea nu-l cunoștea) îi spunea: „*Ce ai făcut Georgeta? Ce-ai făcut! Ține minte: decât să omori, mai bine să mori!*”

După câteva luni a avut o dorință puternică de a-l vedea pe Părintele Arsenie și s-a dus la Drăgănescu. Când a intrat la el, Părintele i-a spus: „*Ce ai făcut Georgeta? Decât să omori, mai bine să mori.*”

(Pr. Ciprian Negrean)

- ...Era în război. O femeie din Sibiu, Cătălina, a aflat că soțul ei a murit. A luat în brațe copilul și fugea cu el prin Sibiu. În pânțece avea alt copil. La un moment dat a văzut că era plină de sânge. O schijă îi omorâse și copilul din brațe. Deznădăjduită și descumpănită s-a dus și a avortat copilul din pânțece. Auzind apoi de Părintele Arsenie s-a dus și ea la Mănăstirea Sâmbăta. După Sf. Liturghie Părintele a ieșit și a strigat: „*Cătălina, Cătălina, ce ai făcut! Știu că ți-a murit soțul și copilul. Ai fost încercată. Dar dacă-1 lăsați pe cel din pânțece... Ai omorât un copil cu care Dumnezeu avea un plan mare!*”

Vedeți că azi Irod e în fiecare familie. Noi îl judecăm pe Irod (și în colinde) că a omorât copiii, dar îl acceptăm aproape în fiecare familie. Ne omorâm singuri copiii prin avorturi. Și omorâm aleși ai lui Dumnezeu. De aceea neamul nostru nu progresează. Când, după revoluție, am auzit căăștia liberalizează avorturile, am zis: „*Îi gata cu noi.*” Zicea Părintele că „*din cauza avorturilor ne vor stăpâni țigani.*” Și printre ei sunt creștini. Da, creștini adevărați! Iar noi am ajuns „mai rău decât necredincioșii.”

(Pr. Petru Vănvulescu)

- Într-o duminică, când mergeam spre Mănăstirea Brâncoveanu împreună cu surorile Elena și Olimpia și cu o fată din sat, Varvara, a apărut deasupra noastră o pasăre mare, a făcut trei ocoluri asupra noastră, văitându-se! Când am ajuns la mănăstire, monahul Sebastian ne-a spus că au un necaz mare: „*L-au luat pe Părintele.*” A fost dus (închis) în Cetatea Făgărașului. Aici a fost vizitat numai de preoteasa Ciocănelea, căreia Părintele i-a spus că o va ajuta și el când ea va trece dincolo. [n. ed. : Preoteasa Ciocănelea a fost înmormântată pe data de 22 Noiembrie 2002]

Eu, văzând că diavolul face ce vrea și în mănăstire [cu îngăduința lui Dumnezeu], mi-a slăbit credința și am plecat în lume, trăind ca orice necredincioasă. După aproximativ 20 de

ani, sora Olimpia (atunci locuia în Victoria) a aflat că Părintele este la Biserica Drăgănescu, lângă București. A plecat acolo. Când a intrat și 1-a văzut a început a plânge. Părintele s-a apropiat și i-a spus: „*Degeaba plângi, că Dumnezeu încă n-a hotărât ce face cu criminalele*” (știa, fără să-i spună nimeni, că ea făcuse avorturi). Odată 1-a dus și pe soțul ei la Părinte, căruia i-a spus: „*Cu tine nu am ce discuta căci ești necredincios. Iar pe ea, ai s-o pierzi.*” Olimpia a murit după 2 ani de cancer. Până să moară, ea tot timpul a făcut milostenie, a botezat și cununat, pentru a-și ispăși din păcate. A murit cu fotografia Părintelui pe piept.

[notă: am întâlnit o doamnă în vârsta din Romania, dragă Părintelui (pe când trăia), care a ajuns până în biserica română din Viena spre a-și mărturisi și aici păcatul avortului la întâlnirea tinerilor]

...Am plecat și eu la Biserica Drăgănescu. Când am intrat în biserică (care era plină de lume), 1-am văzut pe Părintele în fața Altarului, cu o lumină (aureolă) în jurul capului. Atunci m-am retras într-o strană plângând, căci nu eram vrednică să vorbesc cu el, cu toate păcatele mele. Nu ascultasem nimic din ce ne-a spus la mănăstire. Dar până la urmă m-am resemnat și eram mulțumită și numai pentru faptul că puteam să-l văd. Când Părintele a trecut prin dreptul la fiecare, ajungând la mine, mi-a pus mâna pe cap spunându-mi: „*Tu ești mulțumită numai că mă vezi.*”

Cu toate acestea, am păcătuit în continuare. Soțul, întorcându-se din străinătate, a adus medicamente cu care se putea întrerupe sarcina (mai aveam 5 copii). Am luat pastilele, am pierdut sarcina, dar m-am îmbolnăvit foarte rău. Am plecat la Părintele cu remușcări și plângând continuu. Acolo am așteptat de la ora 8 la 15. Nu ajungeam la Părintele și de frică și din cauză că erau mulți care intrau în față. Am zis în gândul meu: „*Și aici merge ca la comuniști, căci și Părintele ia pe cine vrea.*” Atunci Părintele m-a chemat la dânsul și mi-a zis: „*Da mă, așa merge, ca la comuniști. Și ce ai mă? Ești bolnavă?*”; „*Sunt bolnavă și sufletește și trupește.*”; „*De ce ești bolnavă sufletește? Pentru că a murit Limpi? (eu îl judecam în gând pe Părintele de ce a lăsat-o pe Olimpia să moară). Cu capitolul Limpi ai terminat. Când vei trece dincolo vei ști de ce a murit. Și tu ești bolnavă, pentru cele trei pastile pe care le-ai luat. N-ai să te mântuiești dacă nu ai al șaselea copil în viață.*”; „*Părinte, sunt bătrână, am 40 de ani și mă râde lumea.*”; „*Dar când te-ai duce în iad nu te va râde lumea?*” Am început să plâng. „*Până la 43 de ani ai timp să faci al șaselea copil*”, mi-a spus la despărțire. Soțul nu vroia. Dar până la urmă am rămas însărcinată de 2 ori, pierzând însă sarcinile. La exact 43 de ani am născut însă o fetiță.

La numai 6 săptămâni fetița - Maria - s-a îmbolnăvit grav. Când plângea își înghițea limba și nu mai putea respira. Se înnegrea la față. Făceam orice numai să nu plângă, totuși de

trei ori a avut aceste crize. După un an am plecat la Părintele, care mi-a spus doar atât: „*Să nu o duci la doctor că o omoară.*“ Era vineri. Duminică am fost la Mănăstirea Brâncoveanu, la izvorul Părintelui. Când am ajuns la izvor, nașa fetei, Malcovici Elena, care o ținea în brațe, s-a împiedicat de o rădăcină de brad și i-a căzut copila din brațe. Am sărit repede să o iau de jos în brațe, căci știam că dacă începe să plângă își înghite limba. Dar fetița, cu lacrimi în ochi, a zis: „*Mamă!*” Acesta a fost semnul că s-a vindecat căci atunci când începea să plângă nu mai putea vorbi și se învinețea. Acum are 22 de ani și n-a mai avut acele crize.

(Bălan Silvica, Făgăraș)

- Era în mulțimea aceea de oameni și un preot din împrejurimile Făgărașului (din Drăguș), care a zis: „*Părinte, vreau să vă spun ceva între patru ochi.*” Părintele Arsenie îi spune: „*Nu între patru ochi, ci tare mă, tare, că așa veți învăța unul de la altul. Zi mă, care-i baiul?*” Însă preotul a spus că nu poate să spună tare, la care Părintele Arsenie a spus „*Drumul, mă*”, altfel spus, putea să plece dacă nu vroia să zică.

Desigur că omul venind așa de departe nu a mai avut ce să facă și a zis: „*Părinte, soția mea este foarte nervoasă de o vreme și nu știu ce să mă mai fac cu ea.*” Atunci Părintele Arsenie îl întreabă: „*Chiar mă, nu știi de ce este așa?*” Preotul răspunde: „*Nu, Părinte.*” Îl mai întreabă o dată Părintele: „*Chiar nu știi mă?*”; „*Nu, Părinte.*” Atunci Părintele Arsenie îi spuse: „*Ba știi, mă!*”

După aceea a făcut o paranteză și s-a adresat mulțimii din biserică, zicând: „*Măi oameni buni, eu aș putea să vă vorbesc în termeni medicali, dar nu o să înțelegeți toți, de aceea o să vă vorbesc în termeni populari, să mă înțeleagă toată lumea.*” Părintele a mai spus apoi un lucru extraordinar și anume că: „*nu e rușinos să se vorbească despre lucrurile firești oriunde s-ar afla omul, dar a face lucruri împotriva firii, acela este lucru rușinos*”, și a continuat zicând preotului: „*Mă, este adevărat că în lipsa ta, dar cu acordul tău, a venit cineva și i-a legat trompele ca să nu mai poată face copii.*” Și a adăugat: „*Știi tu ce urmări asupra psihicului femeii au loc când se săvârșesc astfel de lucruri?*”, și a continuat să spună lucruri de-a dreptul uimitoare la adresa sănătății psihice și fizice asupra acestor femei, care recurg la asemenea intervenții. După ce a ascultat ce a spus Părintele Arsenie, preotul a întrebat: „*Ce să fac Părinte? Să o spovedesc și să o împărtășesc?*”, de unde Părintele îi răspunde: „*Da mă, dar nu tu; un altul să o spovedească.*”

O tânără în vârstă de 19-20 de ani, avea în mâna ei două fotografii cu doi tineri și a încercat să spună ce este cu aceștia din fotografie. Părintele Arsenie i-a spus: „Lasă mă, nu-mi spune tu...” și a adăugat: „Așa-i că pe ăsta - arătând către una din cele două fotografii - îl vor ai tăi și că îi place să bea?” Fata i-a răspuns că da, iar Părintele a adăugat: „Lasă-l mă tu pe ăsta, ia-l pe ăsta - arătându-l pe celălalt din fotografie - pentru că și părinții tăi, până la urmă, vor zice ca tine.” Fata a dat să plece, dar Părintele i-a spus: „Stai, mă!” Fata s-a întors, iar Părintele privind-o de sus până jos și de jos până sus, i-a spus: „Mă, înainte ca să te măriți, să-i spui viitorului tău soț că nu poți să faci copii.” Fata îi răspunde: „Ba pot Părinte.” Părintele îi repetă: „Ba nu poți mă, și știi de ce nu poți?” Fata răspunde că nu știe. Părintele îi zice: „Mă, tu lucrezi în mediu cu raze Röntgen (X), așa-i mă?”; „Da, Părinte”, îi răspunde fata. Părintele adăugă: „D-aia nu poți mă, că tu ești iradiată.”

Când Părintele Arsenie a ajuns în dreptul unei femei tinere din Făgăraș, femeia a început să plângă în hohote și i-a spus Părintelui că are mari necazuri cu soțul ei și nu știe ce să mai facă cu el. Părintele a întrebat-o dacă nu are o fotografie cu el. Femeia i-a dat Părintelui fotografia cu soțul ei, dar nu a îndrăznit să spună Părintelui mai mult, de rușine (soțul acestei femei era homosexual). Părintele, privind fotografia, a zis cu glas tare: „Mă, pe ăsta se dărâmă zidul, lasă-l mă!” Femeia a divorțat de el la scurt timp.

O mamă s-a dus cu fiul ei, care avea în jur de 18 ani, la Părintele Arsenie. Când femeia s-a aflat în dreptul Părintelui, a început să-și laude copilul și a zis: „Părinte, am un băiat cuminte, nu bea, nu fumează, nu are treabă cu fetele. Este un băiat foarte cuminte!” Părintele, privindu-l, a zis cu un glas domol, zâmbind: „Da mă, îi cuminte”, apoi a adăugat tare să audă toată lumea: „Mă, nu mai preacurvi cu mâna, mă!”, lăsând-o blocată pe biata femeie și pe copilul ei.

Un coleg de serviciu, Radu C., s-a dus la Părintele Arsenie pentru că avea mari probleme cu soția lui, fiind foarte nervoasă. Și i-a spus Părintelui Arsenie că nu știe ce să mai facă cu ea. Părintele îi spune: „Mă, câți copii aveți?” Colegul îi spune: „Unul Părinte, că viața îi grea și nu am cu ce să-i cresc.” Părintele i-a spus imediat: „Mă, nu unu-doi, ci patru-cinci copii să ai mă, ai înțeles?!” Omul a plecat supărat fără să spună un cuvânt, și când a ajuns în dreptul ușii bisericii să dea să iasă afară, Părintele i-a strigat tare: „Lasă mă copiii să vină, nu unu - doi, ci patru - cinci mă, că dacă nu, va înnebuni, mă. Să ții minte ce ți-am spus!” Desigur că acest avertisment l-a îngrozit. Ajuns acasă, i-a spus nevastei ce i-a spus Părintele. Astăzi, au cinci copii, iar soția lui este cât se poate de liniștită, de calmă, se înțeleg foarte bine și au și cu ce să îi hrănească pe copii. Au tot ce le trebuie.

Doi ingineri, soț și soție din fabrica unde am lucrat și eu, au divorțat din vina părinților lui. Când 1-a văzut pe Părintele Arsenie, femeia (Elena G.) a început să plângă și să-i spună de situația ei, că a divorțat de soțul ei din vina socrilor și ca are și o fetiță și nu știe ce să facă. Părintele Arsenie îi spune, zâmbind: „*Lasă mă, nu mai plânge, că după 7 ani, vă veți împăca.*” Nu știu dacă ingenera 1-a crezut sau nu pe Părintele Arsenie, pentru că 7 ani, nu sunt 7 zile sau 7 săptămâni, sau 7 luni, ci...7 ani. Cert este că exact la 7 ani s-au împăcat, au mai făcut un copil, iar astăzi trăiesc în pace și bună armonie.

(Bogdan Juncu, Făgăraș)

- Părinții mei s-au căsătorit cu binecuvântarea Părintelui Arsenie, dar timp de 2 ani n-au avut copii. De aceea, s-au dus și i-au spus Părintelui că dacă ar ști că nu pot avea copii, atunci ei ar dori să ducă o viață curată, cum zicea și pravila Părintelui („*binecuvântată e numai zămisirea de prunci*”). Părintele însă le-a zis: „*Nu mă, Dumnezeu să vă binecuvânteze căsătoria cu copii.*” A rămas apoi însărcinată, dar se simțea foarte - foarte rău. S-a dus la Părintele la Sâmbăta, iar Părintele i-a spus: „*Suferă și tu, că și suferința asta are un rost.*” Când a ajuns la maternitate, din cauza complicațiilor, au venit să o consulte un medic și o asistentă și s-au mirat foarte tare: „*Extraordinar, cum de ai rămas însărcinată!*” Așa am apărut eu pe lume. Îi datorez viața Părintelui Arsenie și de aceea am curaj să mărturisesc despre el.

O femeie din orașul Victoria (lângă Făgăraș) era foarte rău bătută de soțul ei pentru că mergea la biserică. Soțul era propagandist de partid și probabil avea neplăceri la serviciu. Femeia mergea pe ascuns la Mănăstirea Sâmbăta de Sus de unde se întorcea cu niște saci de urzici, pentru a nu da de bănuț unde fusese. La un moment dat, soțul ei și-a dat seama de unde vine, și, după o bătaie strașnică, a trântit-o și s-a repezit la ea cu un cuțit ca s-o omoare. În disperare, femeia 1-a strigat în gând pe Părintele și în acel moment, soțul a încremenit cu cuțitul în mână deasupra ei. Când s-a dus la Părintele, i-a povestit toate cele întâmplate iar Părintele i-a răspuns: „*L-am tot lăsat, dar când am văzut că depășește măsura, am zis: «Până aici!»*”

(Maica Adriana, Schitul Cornet)

- Au venit doi concubini la Părintele să-l ispitească, întrebându-l dacă se potrivesc. Le-a spus Părintele: „*Mă, tu du-te la soția ta, că ai patru copii. Iar tu du-te la soțul tău, că ai trei copii.*“ Au rămas aceia uimiți: De unde știe!?

(Pr. Nicolae Boboia)

- În 1939 mă aflu la Mănăstirea Brâncoveanu, de Izvorul Tămăduirii. Văd și acum acea scenă când o femeie își ducea în brațe copilul handicapat, apropiindu-se de Părintele Arsenie. Părintele, înainte de a o întreba cum o cheamă și de unde este, i-a zis: „*Ei, ce să-ți fac maică dragă. Ai zămislit acest copil în noaptea de Paști. Așa este?*”; „*Așa*“, a zis femeia.

Acum, când familia este atât de discreditată, când, ca și Sf. Apostol Pavel, putem spune că ne e și rușine a grăi despre aceasta, mă gândesc: Oare n-a lăsat Părintele Arsenie în nimeni acest duh al muștrării, care să ne aducă aminte de justiția divină, de pedeapsa divină pentru cele ce se întâmplă azi? Căci spune înțeleptul Solomon: „*Când nu mai există vedenie de prooroc, poporul acela se pustiește.*”

Când poporul Israel, din cauza căsătoriilor cu femeile străine, era în pericol să-și piardă rădăcina, sămânța și numele, Ezdra a chemat poporul la pocăință și rugăciune și au făcut un nou legământ. La fel, singura salvare a neamului nostru, ca să rămână cu nume, cu sămânță și cu rădăcină, este reșezarea sfințeniei familiale. Nici o problemă nu l-a preocupat mai mult pe Părintele Arsenie ca sfințenia vieții familiale. De aceea, mi-aș îngădui, în numele Părintelui Arsenie, să încercăm un legământ către Dumnezeu, să încercăm reabilitarea vieții noastre familiale. Avem obligația să nu lăsăm țara calomniată prin prostituție și înjosiri ale familiei. Așa cum Ezdra a rupt legăturile cu femeile străine, să rupem și noi orice legătură cu toate cele străine de familie (avorturile, întreruperile de sarcini, divorțurile, toate cele ce au compromis familia).

(Pr. Ioan Sabău)

Sfaturi și îndemnuri
ale
Părintelui Arsenie

- Pe cei necununați să nu-i împărtășești.
- Părul pe ochi la băieți și fete le strică și mintea.
- Copiii - școlari să se culce la ora 10 (22) seara și să se scoale la ora 5 dimineața, ca să poată învăța. Și să se ferească de prietenii rele. [numai în timpul somnului dintre orele 22 - 24 organismul uman produce un hormon de creștere și refacere a celulelor. Când dormim în afara acestor ore, celulele (și organismul întreg) se odihnesc, dar nu se repară, nu se refac. Rezultatul: cei ce nu dorm între 22 - 24, îmbătrânesc mai repede și nu au detentă (spontaneitate) fizică și mentală.]
- Cine face curte nu face carte.
- Tinerele fete, după 20 de ani să se căsătorească, să nască copii, căci ispitele mari sunt. Singurătatea nu e bună: și o fată poate cădea ușor. Examenele se iau mai ușor în stare de înfrânare, de castitate, pentru că se convertesc mai ușor energiile în inteligență. Se știe că marii savanți își convertesc, endocrin, energia lor aproape total și nu au avut nevoie de femeie.
- Căsătoria e sacul cu păcate, mărită-te și ia-1 în spate.
- În timpul sarcinii, mama să nu stea în fum și să nu ia medicamente.
- Dacă nu-i dă pace la copil în vremea sarcinii, copilul va avea precocitate sexuală.
- Decât cancer, mai bine copii. Iobagii aveau câte 16 copii. Și erau slugi!
- Copiii născuți numai după distracții și destrăbălări au ieșit răi.
- Copiii nefăcuți strică pe cei făcuți.
- Cei care opresc copiii de la credință sunt osândiți mai rău ca sinucigașii.
- Dacă nu poți vorbi cu copiii despre Dumnezeu, vorbește cu Dumnezeu despre ei.
- Căsătoria-i pentru mântuire și prunci, nu pentru plăceri și desfrânare.
- Din cauza avorturilor ne vor stăpâni țiganii.
- Tinerii să se mute de la bătrânii care le strică casa.

- Pantalonii la femei - mult mai grav ca lipsa de basma la rugăciune. [notă: Creierul nu a evoluat în așa fel încât să se fi obișnuit cu pantalonii la femeie; el fiind obișnuit de sute de ani cu o imagine a femeii purtând rochie. Subconștient, când bărbatul vede o femeie în pantaloni, primește un stimul de senzualitate, care de-a lungul timpului schimbă modul în care funcționează creierul la bărbați (primind în timpul zilei acest stimul încontinuu). Bărbații tind să se obișnuiască cu secreta hormonală și chimică rezultată datorită acestui stimul și să caute stimuli mai puternici din partea femeilor, de unde foarte multe împotriva firii.]
- Abstenența sexuală dă vigoare, dar din când în când, rar, trebuie soții să se împreuneze, în afară de posturi (Sf. Ap. Pavel). Femeia (luată din bărbat) are nevoie de completare endocrină, prin contact, de la bărbat.
- Vrei copii puțini? Nu lăsa bărbatul să se atingă de tine. Însă, ca să puteți face lucrul acesta, trebuie să vă înfrânați cu postul, iar eu zic cu foamea. Căci trupului acestuia de noi nu-i pasă dacă ne bagă în focul iadului. De aceea ar trebui ca nici nouă să nu ne pese de poftele lui, ci să le mai ucidem cu postul.
- Femeia e necesar să fie căsătorită, de la vârsta împlinirii fiziologice, după 20 de ani. Pentru menținerea sănătății are nevoie de combustibil masculin, care se poate obține numai în viața conjugală, legală civil și bisericește; ce se face prin desfrânare este spre pedeapsă. Femeile care nu primesc combustibil masculin, fie din lipsa căsătoriei, fie că se abțin de la raporturi conjugale, ajung la anxietate (stare de neliniște, de așteptare încordată, însoțită de palpitații, jenă în respirație etc., întâlnită în unele boli de nervi), nevroze, agresivitate etc. Acestea pot fi și efecte ale văduviei forțate (moartea prematură a soțului) sau ale sterilității.
- Onania are urmări foarte grave. [notă: malahia omoară celulele nervoase, singurele din corp care nu se mai refac]

Excurs

Urmările Onaniei

Extras din Cartea "Cărarea Împărăției" de Arsenie Boca

- Presupunem că un copilandru, la primele anunțări ale instinctului, cade în viciul onaniei. Nu-l află părinții, face excese, e din ce în ce mai retras, mai tăcut, mai obosit, nu mai învață la școală; memoria – scoarța cerebrală a minții – e atinsă; nu mai e agerită de hormonii ce izvorau din sectorul respectiv, încleștat de viciu. Cu alte cuvinte, mintea se tâmpește și încă repede. Creșterea corpului încetinită, cearcănele vinete pe lângă ochi îl dau de gol – pentru cine știe să vadă. Imaginația nu mai e vioaie, nu-i mai place joaca, parcă e bătrân, serios, și, mâinile – cu care a greșit – îi tremură. Iarăși dovadă că nervii sunt într-o primejdie.

Dacă n-are norocul să dea de un sfat, sau măcar de o carte, sporind cu vârsta, sporesc și urmările viciului, după cum urmează.

Pomeneam că glandele genезice au o dublă funcțiune: una endocrină, vărsând hormonii în sânge, și alta externă, formând celule genезice. De îndată ce viciul sau desfrânarea de orice fel, și la orice vârstă – cazul e același – încleștează pe om, atunci țesuturile glandelor masculine sau feminine, sunt peste măsură de mult solicitate și silite să furnizeze material extern și, prin urmare, nu mai pot secreta și mediul endocrin. Acest dezechilibru se răsfrânge asupra sistemului nervos, în felul că celulele nervoase, nemaiaivând agenți simulatori cuveniți, degenerază, mai întâi funcțional, și insul respectiv începe să fie un fleșcăit; iar dacă desfrânarea continuă, celula nervoasă moare. Desfrânarea omoară milioane de celule nervoase.

Mai trebuie știut și aceasta că toate țesuturile se refac, afară de celula nervoasă. Omorâtă o dată, nu mai învie niciodată.

Presupunem că tânărul-bătrân vrea să fie și el în rând cu lumea, vrea să se însoare. Nu izbutește. Nici pe el nu-l prea atrage femeia și nici fetele nu se simt atrase spre el. Ce e la mijloc? Viciile instinctului i-au stins vioiciunea, i-au șters farmecul, l-au fleșcăit cu totul, nu mai aprinde dragoste, ci milă. De milă, ca de silă, nu faci casă.

Doctorii sfătuiesc: femeile sau căsătoria. Firește, un viciu nu va ieși cu alt viciu, – chestiunea rămâne mereu într-un cerc vicios. Dar căsătoria, chiar dacă se face, poartă ponoasele trecutului și muștrările viitorului.

Astfel bărbatului, de pe urma viciilor de tot felul și de pe urma dezechilibrării funcționale totale sau locale a sistemului său nervos, i se întâmplă că pierde frâna nervoasă a ritmului său funcțional și nu se va potrivi poate niciodată cu ritmul femeii sale – neostenită în astfel de vicii. Osteneala și scârba ei abia acum încep, căci mereu va rămâne nemulțumită, ceea ce îi va pricinui nevroze, dureri regionale și gânduri de căutare în altă parte. Nu e ea de vină că-l va părăsi, ci trecutul bărbatului se răzbună. Bărbatul, așa cum l-au desfrânat viciile, nu mai corespunde instinctului maternității femeii sale, și așa trebuie să-și tragă plata: rămâne fără urmași și fără soție.

Dar, să presupunem că, totuși-totuși, i se va nimeri ca să aibă și urmași. Aceștia vor purta următoarele poveri părintești: o sănătate șubredă, un chip îmbătrânit, diferite neputințe fără leac, iar de scapă cu zile vor fi niște chinuiți ai soartei și slabi de minte. Cum și de ce? Iată cum și de ce: știm de adineaori că toate faptele insului se înseamnă în două locuri: undeva într-o contabilitate nevăzută, și al doilea, ceva mai văzut, în grăuncioarele de cromatină, în genezele cromozomilor, adică în factorul biologic al eredității. Și-a distrus părintele cu viciile lui milioane de celule nervoase? Acestea, nemalefăcându-se niciodată, ci totalul celor distruse și sănătatea la care se găsea în momentul când își chema un urmaș pe lume, reprezentând situația lui, se și însemnase în stocul de cromozomi, cu atâtea geneze recesive mai mult, ceea ce n-ar fi pățit dacă ar fi avut o purtare mai bună. Vreți dovadă la îndemâna oricui? Iat-o, nu lovesc pe nimeni, dimpotrivă simt alături cu durerea oricui.

(Arsenie Boca)

Capitolul 11

Catolici, greco-catolici, sectanți, legionari

„Sectanții sunt proorocul mincinos“

Catolici și greco-catolici

- Aici în Copăcel, copăcenii noștri nu știu mai nimic despre Părintele Arsenie. În vremea aceea Copăcelul era în marea majoritate greco - catolic și Părintele nu primea pe greco-catolici și pe catolici. Zicea: „*Mergeți la Voila, la biserica voastră, la preoții voștri*”, chiar dacă oamenii se duceau de dragul lui. Părintelui nu puteai să-i spui că ești altceva decât ești, că te știa cine ești.

În '48 când a fost *revenirea* (greco - catolicilor la ortodoxie), Părintele a fost trimis la Alba Iulia. Acolo, în biserica aceea, unde erau adunați și catolicii și ortodocșii, el a fost trimis ca delegat de la Sibiu. S-a încins acolo o ceartă de nu se mai înțelegea om cu om. Ai noștri (ortodocșii), căutau să-i lămurească, ceilalți se opuneau și bineînțeles a ieșit un scandal mare în Biserică.

Părintele parcă nu avea nici un cuvânt să-i lămurească. A ieșit afară din biserică, și nu departe era o pădure și a chemat lupii din pădure, și a început să-i mângâie. Și cineva a zis: „*Măi, Părintele ăsta Arsenie a chemat lupii din pădure?!; Ia vedeți, ce face acolo?*” Și când au ieșit din biserică a început să-i mângâie și a zis: „*Măi, și cu lupii ăștia mă înțeleg, numai cu voi nu mă pot înțelege*”, și din clipa aceea imediat s-a schimbat atmosfera. Părintele și-a spus cuvântul și *revenirea* n-a mai fost cu probleme.

(Pr. Ioan Ciungara, Copăcel)

- Eu eram catolică, dar Părintele Arsenie avea un chip, o înfățișare, ceva aparte de lume și mi-a intrat la inimă. Nu pot sta fără fotografia lui. Nu m-am spovedit la Părintele Arsenie, nu i-am cerut ajutorul niciodată, dar odată am vrut să fac un lucru rău și el m-a oprit. Când spunea predica părea că îmi spune numai mie. Ziceam: „*Doamne, oare știe ce am eu în gând să fac?!*” Am venit acasă plângând. Aveam de gând să fac o prostie, dar n-am mai făcut-o. Mă tot întrebam cine i-a spus și de unde știa ce am eu în gând să fac?

(Murar Maria, 77 de ani, Arpașu de Sus)

- Erau greco-catolici atunci, dar care simțeau ortodox. Foarte multă lume din sat de aici mergea acolo la mânăstire pentru că era ortodoxă. La început nu i-a primit la împărtășanie pe greco-catolici, dar le-a dat binecuvântare ca să meargă să ceară aprobare de la vlădică, de la episcop, ca să fie împărtășiți. Și a venit Mitropolitul Bălan și a spus că se pot spovedi și împărtăși.

(Greavu Toma, 55 de ani)

- Cu privire la Biserica Ortodoxa si cea Catolică, Părintele zicea că sunt două strane ale aceleiași Biserici; mai spunea despre biserici si mânăstiri, că în vremurile din urma se vor construi multe, dar nu se vor termina.

(Sora Aurica Tinca, Sf. Mânăstirea Sâmbăta)

- Despre catolici a spus: „Biserica Catolică este aproape fără greșală.”

(Gheorghe Silea, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)

Sectanți

- Zicea să nu ne prindem mintea cu sectanții, pentru că nu putem să reușim cu ei, căci sunt atât de înrăiți încât: „Mie, au sărit și mi-au rupt cartea.” Părintele a hotărât să le argumenteze din Biblie și ei, dacă au văzut că nu pot să-i răspundă, au sărit să-i rupă cartea.

(Gheorghe Silea, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)

- Pocăiților le spunea că, dacă nu cred în Iisus Hristos [în Dumnezeuirea acestuia], în Maica Domnului și în Sfânta Cruce, vor merge în iad cu Biblia în mână!

(Cismaș Eugenia, 78 de ani, Făgăraș)

- Părintele Arsenie zicea: „*Sectele sunt proorocul mincinos.*”

(*Nelu Bica, 76 de ani*)

- Despre sectari ne-a zis să nu ne legăm, să-i lăsăm în pace, că vor da socoteală.

(*Morar Gheorghe, Ucea de Sus*)

- Niște oameni din Viștea 1-au invitat pe Părintele să facă vecernia în Viștea de Sus. Erau mulți sectari acolo. Când a ajuns acolo, Părintele a zis: „*Dar ce văd aici? O mulțime de persoane care nu-și pot face Sfânta Cruce. Să iasă toți afară!*” Încet-încet, deși se codeau, au ieșit. Le-a spus Părintele: „*Eu vă cunosc pe voi căci aveți pecetea satanei pe frunte și vă arăt cu degetul.*” După ce au ieșit toți, Părintele și-a rostit cuvântul.

(*Beleaua Ileana, Recea*)

- Părintele Arsenie nu-i suferea pe pocăiți [notă: nu omul, ci neadevărul nu suferea]. Odată a stat mai mult de vorbă cu unul din ei și apoi ne-a spus: „*Câte i-am spus. Pe aici a intrat, pe aici a ieșit. N-a ținut nimic minte din toate ce i-am spus.*”

Într-o zi, de “Duminica Ortodoxiei”, Părintele vorbea despre Cruce, despre icoane și altele. Erau și doi pocăiți în acea mulțime venită din toată țara care spuneau că icoanele sunt chipuri cioplite și că e păcat să te închini lor. Erau departe de Părintele, dar acesta a strigat: „*Tu, ăla de acolo. Taci din gură că-ți cos gura cu drotul!*” [notă: Părintele știa prea bine cine spune aceasta (nu omul). Adresa făcuta era pentru om, ca odată cu rușinarea acestuia, acela, care vorbea despre icoane, să părăsească pe om.] Și a continuat a vorbi despre icoane. Aceia iar au comentat între ei, iar Părintele a zis: „*Mă, n-ați înțeles? Vă cos gura cu drotul!*” Aceia au înțeles că despre ei este vorba și au plecat. Erau din Urăguș. Celor ce se uitau după ei le-a spus: „*Nu vă mai uitați după ei că și pe voi vă voi vedea în curând umblând pe alte cărări.*”

Când Părintele era încă la Mănăstirea Sâmbăta, sora mea, Leana, vroia să meargă la o sectă. M-am dus la ea să o conving să vină măcar o dată la mănăstire, dar n-am reușit. I-am spus Părintelui și mi-a zis să mă rog pentru ea: „*O să mă rog, dar rugați-vă și*

dumneavoastră, căci n-aș vrea să o văd la pocăiți.” Dar a venit securitatea și 1-a luat pe Părintele. Eram tare supărată. Părintele însă nu m-a lăsat. Erau în Recea doi bătrâni, soț și soție, cu numele Niculici. Bătrânul a avut probleme la cap, dar Părintele Arsenie 1-a făcut sănătos. În fiecare duminică și sărbătoare luau pe băiatul lor și mergeau cu căruța la mânăstire. Iar femeia a visat că s-a dus Părintele Arsenie la ea și i-a zis: *„Marie, să te duci la sora Leana a lui Comșa din Recea și la sora Victoria a lui Floca, să le chemi la mânăstire.”* Și s-a dus și le-a spus că duminică ei merg la mânăstire și să-i aștepte în capul drumului să-i ia cu ei în căruță, că așa a spus Părintele Arsenie. Victoria n-a venit în acea duminică, ci mai târziu. Sora Leana însă s-a dus și, deși nu era Părintele Arsenie acolo, așa o dragoste a prins de mânăstire, că mergea mereu. A fost și la biserica din Drăgănescu. Nu-l cunoștea pe Părintele, iar Părintele nu mai lăsa pe nimeni să vină din cauza securității. Dar când a ajuns acolo, chiar Părintele i-a deschis ușa și i-a zis: *„Hai soră Leană în biserică”*, și a stat de vorbă cu ea. A devenit sora Leana foarte credincioasă. Ținea toate posturile și nu lipsea de la biserică în nici o duminică și sărbătoare. Era cu frică de păcat și se ruga pentru fetele ei. Era prezentă oricând era ceva de făcut pentru biserică. Le-a întors și pe pocăite, care deși nu merg la biserică, nu mai merg nici la pocăiți. A murit la 88 de ani.

Era la noi unul Toader, căruia Părintele i-a zis că are în pod niște cărți de la pocăiți și să le dea jos, să le distrugă. Toader a recunoscut că are într-adevăr aruncate prin pod acele cărți. Apoi Părintele i-a zis că, drept răsplată că 1-a scăpat de acele cărți, să-l ducă duminică la mânăstire pe vecinul lui Gheorghe. Acesta era un om gras care mereu spunea că el este un om tare, puternic. Cu greu a reușit Toader să-l ducă pe Gheorghe la mânăstire. După Liturghie, Părintele a ieșit din biserică și i-a luat pe cei doi, ducându-i spre lacuri până au ajuns lângă un bolovan rotund, foarte mare și i-a spus lui Gheorghe să-l ridice. N-a reușit nici împreună cu Toader, nici măcar să-l miște puțin din loc. *„Păi întoarce-l măi, dacă ești așa de tare”*, zice Părintele. Apoi s-a aplecat și 1-a întors el. Lui Gheorghe i s-a făcut frică când a văzut. *„În primul rând să te rogi la Dumnezeu și nu să spui că ești tare”*, i-a zis Părintele. *„Să ai credință tare!”*

(Paraschiva Anghel, Dejani)

Legionari

- Eu am fost martor cum Părintele Arsenie le transmitea și le dădea traistele acestea pline cu alimente pentru cei din munți. [...] Am asistat la convorbirile de pe malul lacului dintre Părintele Arsenie și cei parașutați prin anii aceia din Germania, care veneau să organizeze rezistența românească. Cred că printre ei era și Vică Negulescu, cel care a scris de curând o carte în care nu spune că Părintele Arsenie era legionar cumva. Nu! El o făcea în numele credinței creștine și în numele datoriei lui îi ajuta pe cei persecutați.

(ÎPS Antonie Plămădeală - în volumul Amintirile Mitropolitului Antonie Plămădeală, București, 1999)

- Odată a venit la Părintele un partizan, dintre aceia care au opus rezistență comunismului în munți, și i-a spus Părintelui: „Părinte ce să fac? Să mă duc cu pușca în munți sau nu?”, la care Părintele îi spune că nu poate lupta cu două arme: ori cu pușca, ori cu crucea.

(Gheorghe Silea, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)

- Le da sfaturi la tineri să se ducă să-și facă datoria pe front. Partizanilor care s-au împotrivit regimului comunist le spunea însă că nu puteau să fie și cu crucea și cu arma în mână. Ei erau și cu Dumnezeu, dar erau și cu arma. Unii ascultau, alții nu ascultau.

(Ierod. Ieronim Coldea)

- Despre legionari spunea că-s oameni credincioși, dar prea se jură; acesta era „salutul” lor: „Jur!” Juratul este un păcat.

(Paraschiva Anghel, Dejani)

Sfaturi și îndemnuri
ale
Părintelui Arsenie

- Numai sila unei prigoane peste tot pământul împotriva creștinilor îi va hotărî să lase la o parte orice vrajbă confesională și să fie una, cum au fost la început. Nu vor scăpa de sub tăvălugul urgiilor istoriei până nu vor veni și la mintea aceea să asculte și să împlinească, măcar la sfârșit, rugăciunea cea mai de pe urmă a Mântuitorului în lume. Poate că în vremile acelea abia vor mai fi creștini, dar oricâți vor rămâne, aceia trebuie să treacă peste ceea ce ar fi foarte bine să treacă creștinătatea vremii noastre și să fie una. Primejdia comună s-a arătat în lume, unirea creștinătății întârzie Doamne, până când?
- Se vorbește de unirea Bisericilor, deci de ajungere la sobornicitate. La sobornicitatea Bisericii ajung cei ce renunță la confesionalitate... Tendința Papei de a atrage în același staul pe toți creștinii nu se va realiza niciodată. Papa nu va ajunge niciodată la o turmă și un păstor în staulul Romei, deoarece Biserica are un singur Păstor: Iisus Hristos.
- Sectarii au provocat o libertate catehetică care-i duce la erezie.
- Diavolul știe și el Scriptura, însă diavolește, deoarece mintea lui fiind nebună, strâmbă înțelesul oricărui cuvânt, de vreme ce el nu stă în adevăr, ci în minciună.
- Dracii nu au putere asupra creștinului ortodox, botezat după rânduială, în Biserică. Botezul pocăiților (de tot felul) este lepădare de primul botez drept și e păcat.
- Nu da cu bâta în viespile sectare.
- Ba unii vor ajunge ca, cu ajutorul demonilor, luându-se după amăgiri satanice, să pogoare chiar foc din cer amăgind chiar și pe sfinții adevărați. Aceștia sunt mucării de azi, din mijlocul vostru, adică sectarii, care atunci când vor fi lepădați de dreptul Judecător vor zice: „Doamne nu am făcut minuni în numele Tău? Nu ne-am închinat noi Ție?” La toate acestea Dumnezeu le va răspunde: „Duceți-vă de la Mine blestemaților fiindcă nu vă cunosc pe voi.”

Capitolul 12

Dacă vrei preoți buni, nașteți copii creștini

- Au venit odată niște studenți de la teologie la Părintele Arsenie la Sâmbăta: „Părinte, ieșim și noi preoți dacă Dumnezeu ne va rândui. Cu ce putem noi să demonstrăm la lume că există Dumnezeu?” A zis Părintele: „Foarte bine, bună întrebare, dar să-mi răspundeți voi mie, cu ce demonstrați că există Dumnezeu.” S-au apucat, au luat după Scriptură, nu răzbeau nimic; i-a lăsat Părintele până seara și n-au putut să spună răspunsul perfect. La care Părintele Arsenie le spune așa: „Mă, prezența voastră trebuie să demonstreze existența lui Dumnezeu, când te vede lumea pe tine, să zică că există Dumnezeu.” Mai zicea Părintele Arsenie: „Dacă vezi un preot beat în șanț, ridică-l și du-l acasă și a doua zi du-te și te spovedește la el, că harul nu i se ia.”

(Gheorghe Silea, 45 ani, Sâmbăta de Sus)

- Eram la școala normală când l-am cunoscut pe Părintele Arsenie. Ne ducea în pădure și acolo ne adunam mulți studenți, printre care multe fete care astăzi sunt starețe de mănăstiri. Trăiam o viață foarte frumoasă. Părintele Arsenie zicea atunci când se duceau femeile la mănăstire: „Măi Mărie, de ce nu te duci la biserică în satul tău?”; „Apoi vezi Părinte, părintele nostru mai pipă, mai bea, nu-i ca dumneata.”; „Ai copii, ai fete măritate; să te duci și să spui la fetele tale să zămislească copii, care să se facă preoți așa cum vă place vouă.”

Părintele Arsenie ne spunea și căuta să spună la lume și la tineret, că atunci când se căsătoresc e un moment mare. Spunea: „Măi, nu rasism, nu sângele albastru trebuie urmărit, ci să naștem copii creștini.”

Eu am fost în 1985 în America și când am văzut biserica lui satan am rămas uimit: iată că satanismul e o realitate. De aceea nu mai avem nici preoți.

(Pr. Dâmboiu Victor, Râșor)

- Părintele dădea sfaturi de conviețuire conjugală creștinească, sfaturi de moralitate, de lăsarea poftelor rele, de felul cum trebuie aduși copiii pe lume: în credință și în rugăciune. Le

spunea oamenilor: „Dacă vreți să aveți preoți buni, aduceți pe lume copii buni, din care să iasă preoți buni.”

(Pr. Ioan Sofonea)

- Pe cei ce furau îi descoperea; pe femeile vopsite le certa; pe fumători îi oprea de la fumat; pe preoții care fumau îi certa aspru și le zicea: „Voi sunteți purtători de Hristos că vă împărtășiți și-L aveți pe Hristos în voi, și voi îi puneți lui Hristos țigara în gură. Foc îi dați lui Hristos, foc vă va da și El vouă!”

(Ierod. Domeție, Mânăstirea Brâncoveanu)

- Părintele ne-a spus așa: „Eu am fost pictat în pântecul maicii mele, fiindcă mama mea când o văzută că-i însărcinată s-a uitat la icoana Maicii Domnului și a zis: « Maica Domnului, îți cer un copil, fie parte bărbătească, fie parte femeiască, care să îți slujească ție, Maicii Domnului și Domnului Iisus Hristos. Nu pentru mine îl cer.» Ea mergea în câmp la săpă și vedea înaintea ei, la săpă, cum săpa, icoana Maicii Domnului la care s-a închinat. Tot timpul ea vedea icoana aia. Mama a pictat icoana Maicii Domnului în sufletul ei și eu am ieșit pictor. Am fost pictat din pântec!” Și mai spunea Părintele: „De ce nu faceți și voi femeilor așa, să vă rugați la Dumnezeu cât sunteți însărcinate, să citiți Visul Maicii Domnului, să citiți cărțile bisericești. Apoi, dacă nu faceți rele, vă iese și copilul așa cum îl doriți.”

(Miloșan Vionela, 71 de ani, Recea)

- Odată mi-a spus: „Măi, să nu cumva să judecați pe preoți, căci cei ce judecă pe preoți ajung la judecata lui Dumnezeu. Și ei greșesc, și ei sunt oameni. Dacă zice cineva ceva rău de preoți, să mă dai exemplu pe mine... .”

„Bate-voi păstorii și se vor risipi oile.” Biserică fără preoți nu există și nici preoți fără Biserică.

(Morar Gheorghe, Ucea de Sus)

- Soția Părintelui Răduleț era însărcinată cu Anișoara care acum e la facultate și i-a arătat fotografia cu părintele și zice Părintele Arsenie: „*Mă, ce smerenie. Ceilalți preoți care slujesc la Sfântul Altar l-ar mânca!*”

(Ana Rițivoiu, Sibiu)

- M-am dus ca preot și m-a întrebat: „*Tu de ce nu ai barbă.*”; „*Părinte, sunt preot tânăr și... .*” S-a uitat la mine (era multă lume) și a zis: „*Nu-i nimic, o să-ți lași tu*”, și mi-a arătat așa, trei degete, le-a înclinat spre mine. Și exact după 3 luni a murit tata, și atunci a trebuit să-mi las barbă. Și am ținut canonul ăsta de atunci.

Părintele a spus unui preot din Voivodeni: „*Măi, puțini preoți sunt ca tine!*” Acest preot nu exagera cu nimic, nu slujea decât numai în duminici și sărbători și avea așa o vorbă așezată și un pas așezat. Pe omul ăsta eu așa l-am știut 40 de ani cât am fost împreună. El a fost lăudat de Părintele Arsenie, pentru felul lui așezat, domol; niciodată nu se grăbea, nici la pas, nici la vorbă, cu un echilibru moral deosebit.

L-am întrebat pe Părintele, ca preot, despre acele dezlegări ale Sfântului Vasile și mi-a spus: „*Tu să nu le faci! Tu cunoști pe preotul din Hârseni, Nicolae Țeposu, care zice: «Părinte Arsenie, eu citesc dezlegări și am succes... vin creștinii la mine... .» Măi, nu le mai citi, că nu-s pentru tine, lasă, să le citească călugării. «Nu Părinte, eu nu mă pot lăsa.» Măi Nicolae, are să te bată Dumnezeu, diavolul are să vină asupra ta. Nu m-a ascultat și vezi cum l-a bătut diavolul, soția l-a părăsit, familia s-a destrămat, copiii l-au părăsit în parohie, i-a stricat diavolul viața de preot.*”

Zic: „*Părinte, dezlegările acestea sunt puse în Molitfelnic. Explicați puțin taina asta, de ce totuși dacă poți să-l ajuți pe om, să nu-l ajuți?*” Și iată ce mi-a spus: „*Dacă Dumnezeu vrea să îndrăcească pe cineva, lasă să rânduiască Dumnezeu ce va fi cu el, nu trebuie să te amesteci tu în planurile lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu așa vrea să-l mântuiască pe omul acela.*” [notă: păcatele care trebuiau ispășite de cel demonizat sunt ispășite de cel care a scos demonul din dânsul, de unde necazurile la preotul respectiv. Monahii duc o viață, ce le permite să ducă așa păcate.] Biserica Romano - Catholică a canonizat o îndrăcită pentru munca ei cu ispitele timp de o viață, lucru care a stârnit uimire în Răsărit. Părintele așa spunea: că Dumnezeu, dacă vrea pe cineva să-l îndrăcească, să-l chinuie, știe pentru ce. [notă: atâta timp cât pe suflet se află așa un păcat, acesta nu poate sta în lumină, de unde și

nevoia de așa ceva. Nu pentru chin, ci pentru viața veșnică.] Păcatul poate să vină și de la al șaptelea neam.

Dacă cineva mergea cu un copil bolnav, un necaz, îi spunea: „*Păi da, uite, păcatul ăsta l-a avut stră-străbunicul și va trebui plătit de 7 generații.*” Sau păcatul merge până la al 7-lea neam, cum spunea Părintele. Părintele spunea că diavolul stă liniștit acolo ca un trântor într-un stup; dacă te duci cu bățul și zgândări acolo, albinele vin asupra ta; și bineînțeles că, dacă nu-l lași în pace, și-l pomenești în dezlegările acestea, și nu ești bine pregătit sau nu e familia bine pregătită, nu e bine și nu e potrivit.

(Pr. Ioan Ciungara, Copăcel)

**Sfaturi și îndemnuri
ale
Părintelui Arsenie**

- Vine timpul, și e foarte aproape, când toți preoții vor repara bisericile, iar alții vor construi altele noi, dar nelucrând ei la sufletul omului, vor rămâne bisericile goale, cucuvelele vor cânta întrânsele. Roadele slăbirii în dreapta credință a teologilor în facultăți și seminarii vor fi preoții, care vor fi și mai slabi ca învățătorii lor; mai ales în Transilvania ortodoxia aproape că va dispărea, ultima redută va fi Sibiul, dar va cădea și acesta. Dumnezeu nu forțează mântuirea nimănui. Cine are minte să ia aminte.
- Fraților, ascultați de Biserică, fiindcă cei ce ascultă de preoții ei, așa cum sunt, de Dumnezeu ascultă.

Interiorul Bisericii Sf. Elefterie Nou din București

Pictură relizată de Părintele Arsenie Boca

Capitolul 13

Maica Zamfira

„Sunt însurat și am copii, unii chiar mai bătrâni decât mine!”

- Într-o duminică, când la Drăgănescu slujea Părintele Bunescu, iar Părintele Arsenie era în Altar (citea pomelnicele și era fără haine preoțești, neavând voie să slujească), a intrat în biserică Maica Zamfira. Atunci, o femeie din acel sat a zis către alta tot din sat: *„A venit și nevasta pictorului.”* După slujbă, Părintele a zis, pentru cele două femei, dar și pentru mine care auzisem vorba lor: *„Măi, eu sunt călugăr și sunt așa cum m-a făcut mama.”*

(Bălan Silvica, Făgăraș)

- Într-o zi a venit la dânsul o fată cu gând să-l ispitească, dar Părintele îi zise: *„Tu, fată, văd că îți cauți mirele, dar pregătește-te că e pe drum și vine să te ducă.”* Și după câteva zile i-a venit mirele (moartea) și a dus-o.

(Ierod. Domeție, Mănăstirea Brâncoveanu)

- A fost întrebat odată de cineva dacă este căsătorit și el a răspuns: *„Da, sunt însurat și am copii, unii chiar mai bătrâni decât mine!”* [notă: Mirele fiind Iisus Hristos]

(Pr. Ioan Sabău, 89 de ani)

- Maica Zamfira l-a ocrotit foarte mult pe Părintele Arsenie.

(Gherghe Silea, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)

Capitolul 14

Alte mărturii

despre

darurile și sfințenia Părintelui Arsenie

- Tatăl meu povestește că într-o duminică dimineața a pornit, împreună cu încă cineva, spre Mănăstirea Sâmbăta de Sus, cu bicicletele; însă drumul este lung și greu din satul său natal, Hârșeni. Plecaseră și cam târziu de cum procedau de obicei și sperau să ajungă măcar la predică. Din satul Lisa, urcușul fiind și mai greu, aveau tendința de a renunța, însă simțeau un îndemn să se silească încă. Părintele terminase Sfânta Liturghie și le spusese oamenilor că o să mai întârzie cu predica căci trebuie să mai ajungă cineva de pe drum. De abia după ce au ajuns, a început predica. Bunica, care era de față la slujbă, s-a mirat mult când a văzut pe cine a așteptat Părintele cu predica.

Tot tatăl meu povestește, că a fost de față când s-a întors de pe front un tânăr, pe care-l spovedise Părintele cu o lună înainte de a pleca și îi spusese să vină la împărtășit după o lună de la întoarcerea de pe front. Mărturisește că avea mantaua toată ciuruită de gloanțe și din buzunarul de la piept a scos un glonț pe care i l-a arătat Părintelui și i-a spus că se oprise acolo. Părintele i-a răspuns: „*Dumnezeu nu se lasă împușcat de gloanțe!*”

(Maica Adriana Șerb, Schitul Cornet)

- Preotul care este acum la Drăgănescu, părintele Petcu Lucian, vorbea cu o fată din Voila cu care era coleg de grupă la Facultatea de Fizică din București; erau prieteni și ea era credincioasă, mergea la biserică, iar mama ei era unul din ucenicii părintelui Arsenie. Mergea la Patriarhie cu prietena lui. Era foarte deștept. Ea l-a convins să meargă la Părintele Arsenie. Când a intrat la Părintele și l-a văzut, a simțit un curent de sus și până în călcâie. Din momentul acela s-a convertit. Printre discuțiile ce le-au avut atunci, Mărioara, prietena părintelui Lucian, i-a spus părintelui Arsenie: „*Părinte, dintre noi doi nu știm care-i mai bun*”; „*Mă, întotdeauna cel care merge la biserică este mai bun decât cel care nu merge la biserică.*” După mai mulți ani s-au căsătorit cu binecuvântarea părintelui Daniil, pe care l-au avut ca duhovnic și care i-a îndemnat să se căsătorească. După ce s-au căsătorit Părintele

Daniil i-a spus lui Lucian: „*Te duci și faci teologia.*” A doua zi era ultima zi de înscriere la Teologie. S-a dus și s-a înscris la Teologie și a terminat, apoi a făcut și masterul. După aceea s-a preoțit ca preot misionar și s-a dus preot la Drăgănescu.

(Gheorghe Silea, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)

- Nu punea mâna pe bani zicând că sunt deșertăciunea deșertăciunii și spurcăciunea pământului.

(Bârsan Elena, Sâmbăta de Sus)

- A venit odată un om bătrân, mai necăjit, a venit cu puțină făină și cu un pomelnic și bani. Și zice: „*Am adus și eu Părinte, să-mi faci și mie o rugăciune*”; „*O moșule, du făina acasă și banii, și adu pomelnicul.*”

În Brașov, mi-a spus cineva că e o femeie care deschide cartea și de fiecare dată când am vrut să mă duc la ea, s-a întâmplat câte ceva de nu m-am putut duce. Și Părintele mi-a spus: „*Unde ai vrut să te duci? La o femeie care știe și spune? Să nu lași Biserica pe femei și pe ghicitori și altele de felul acesta. La biserică să te duci.*”

(Streza Maria)

Excurs

Despre ghicitori si astrologi

Isaia 47, 10 - 15

10. întru fărădelegile tale tu nădăjduiai și ziceai: "**Nimeni nu mă vede!**" Înțelepciunea ta și știința ta te-au amăgit astfel, că ziceai în inima ta: "Eu și nimeni alta nu este ca mine!"

11. Drept aceea va veni peste tine o nenorocire pe care tu nu vei ști să o înlături cu frumusețea ta și te va copleși nenorocirea pe care tu nu o vei putea ocoli și pe neașteptate va da peste tine pieirea, fără să fi avut vreme s-o **prevestești!**
12. Păstrează pentru tine fermecătoriile tale și vrăjitoriile cu care te-ai trudit din tinerețe, poate îți vor sluji, poate vei insufla temere!
13. Tu te-ai obosit **întrebând** pe atâția **sfătuitori!** Să iasă la iveală și să te izbăvească **acei care măsoară cerul și iscodesc stelele;** care în fiecare lună nouă spun ceea ce se va întâmpla.
14. **Iată-i ca pleava pe care o mistuie focul, așa vor ajunge ei** și de puterea flăcărilor viața lor nu vor putea s-o scape căci nu va fi jeric la care să se încălzească, nici vatră ca să stea dinaintea ei.
15. Așa se va întâmpla cu aceia pe care te-ai ostenit să-i întrebi și cu care ai făcut negoț din vremea tinereții tale. Fiecare va pleca la ale sale și **nimeni nu va fi să te scape."**

- L-am căutat pe Părintele la Drăgănescu cu o problemă mare. Și a zis Părintele: „*Știu că aveți un necaz mare, dar nu trebuie să vă supărați, știu că băiatul vostru este închis. Să nu vă fie teamă, el nu are vină nici în valoare de 50 de bani, el a fost mult mai în urmă ca ceilalți.*” Doar un avocat din Pitești, singurul, la rugămintea mea l-a susținut pe fiul nostru, după puterea lui. Nici un avocat nu vroia. A fost un proces cu ușile închise (Popa Gică a fost președintele Congresului de Judecată, care l-a judecat și condamnat pe Ceaușescu la moarte. Atunci îi judeca pentru ani grei de pușcărie pe cei care erau împotriva lui Ceaușescu și apoi îl judecă și pe Ceaușescu!).

(Șerban Ioan, Voila)

- Unui om din Sâmbăta de Sus i-a zis Părintele: „*Tu când mori o să fi anunțat.*” Și el zice: „*Dar cine mă va anunța.*”; „*Lasă că o să vezi tu atunci.*” După vreo 20 de ani a venit la mănăstire ca paznic și o dată spune: „*Mă duc până la Părintele că nu mă simt chiar bine, să mă ajute puțin.*” Și când s-a dus, Părintele l-a recunoscut și i-a spus: „*Să te pregătești de o cale lungă*”, dar el n-a întrebat ce fel de cale și când a venit acasă mi-a zis: „*N-o fi asta anunțul de care mi-a spus Părintele?*” Peste 2 săptămâni a murit omul.

(Ierod. Ieronim Coldea)

- Erau la mânăstire doi oameni, Gheorghe și Gheorghe, cu același nume; pe drum, unul din ei aprinse o țigară de la celălalt și Părintele când i-a întâlnit le-a zis: „*Gheorghe a dat, Gheorghe a luat*”, și au rămas oamenii așa mirați. Nu accepta patimile astea!

Am avut o mătușă care era foarte bolnăvicioasă, a avut vreo 5 operații la stomac. Unchiul era un om cât un munte și a mers la Părintele într-o zi și i-a zis: „*Părinte, am amarul ăsta de femeie; se mai face bine?*”, și Părintele îi spune: „*Vezi tu, brazii ăia din vârful muntelui, ăia cad mai repede decât tufele astea care se ascund așa de vânt, totdeauna vântul bate-n brazi nu-n tufe*“, n-a durat mult și unchiul a paralizat, 3 ani a stat pe pat, apoi a murit și mătușa a trăit 80 și ceva de ani; era numai o mână de femeie, foarte energică și foarte puternică și bineînțeles că îl pomenea mereu pe Părintele Arsenie.

Când predica odată, acolo în pădure, a început să se facă de ploaie, cum vine ploaia la munte, repede; toată lumea a început să se miște pe acolo cu umbrelele. Părintele le-a spus: „*Pune-ți mâi umbrelele, că nu plouă.*“ Era furtună, dar acolo nu ploua. Părintele avea și puterea asta de la Dumnezeu, să stăpânească natura.

Tot la Sâmbăta, într-o perioadă, Părintele n-a vorbit, îmi spunea o vecină, deși slujea. Și-a luat un canon al tăcerii, nu știu ce s-a întâmplat. Când graiul i s-a deschis și și-a dat drumul era în timpul prefacerii; când a zis „*Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu, Care se frânge pentru voi, spre iertarea păcatelor*”, a început să se cutremure mânăstirea, zidurile, de toată lumea s-a înfricoșat... .

La Drăgănescu venise cineva de la Târgu Mureș și plângea, iar Părintele i-a zis: „*Lasă-l pe bărbatul tău că e securist și te omoară; taică-său a fost bețiv, bunul său a fost bețiv, ce vrei să știi mai mult, du-te și lasă-l repede, că ăla te omoară.*“

La fiecare îi spunea câte ceva și nici nu se uita la oameni (căci picta), era biserica plină și spunea: „*[Cutare] ieși afară, du-te mai fă copii, sau du-te mai îmbracă copii, sau du-te mai botează, pentru că o să ajungi rău de tot.*“ Nu era zi sau săptămână să nu fie trenul plin de făgărășeni, să nu fie biserica plină de făgărășeni.

Am adus la Părintele pe o doamnă de la Brașov. Nu a avut până atunci „tangență” cu Dumnezeu. Fiul ei, plecând pe munte în concediu cu niște străini din domeniul universitar, nu s-a mai întors. A fost omorât acolo în munte. Ajunge la Părintele Arsenie (femeia aceasta începuse să facă cu ciubărul!) iar Părintele îi zice: „*Tu, să nu mai faci cu ciubărul că n-o să reziști la ce vezi acolo.*” Și într-adevăr, ne-a destăinuit femeia ce a văzut acolo, cum 1-au luat, cum 1-au chinuit, cum 1-au legat, cum 1-au omorât. Părintele le-a spus unde să-1 caute și exact acolo, după îndrumarea Părintelui, după 6 luni de zile, au găsit rămășițe din cel decedat. Femeia aceea, din clipa aceea, împreună cu soțul, s-au apropiat în așa măsură de

Dumnezeu încât, pentru familie, Părintele Arsenie era un sfânt. Numai în Părintele își găsea liniște. Așa plângea biata femeie când am adus-o de la Prislop până la Făgăraș, pentru că își pierduse cel mai mare sprijin moral, pe Părintele Arsenie.

(Pr. Ioan Ciungara, Capăcel)

- O femeie din familia noastră a mers la Părintele și nu prea avea curaj să se apropie de el să-i spună pentru ce a mers și a stat, a stat și dintr-o dată a zis Părintele: „*Hai tu Leano, hai că tu ai năcaz.*” A început să plângă și îi era frică să se ducă. „*Hai că sunt aici femei foarte păcătoase și mint, dar le-am spus eu adevărul*”, și s-a dus acolo și i-a spus: „*Părinte uite, am băiatul ăla bolnav de...*”, iar Părintele i-a răspuns: „*Să știi că dacă mai trăiește până la 7 ani și nu moare, atunci să știi că mai trăiește în continuare.*” Trăiește până astăzi!

Mi-a spus că erau o dată la Părintele niște femei din Lisa, și aveau 2 băieți care au făcut lucruri murdare. Două bătrâne s-au dus la mănăstire la Paști, și ei fiind beți pe acolo, că e restaurant lângă mănăstire, și-au bătut joc de ele; mamele n-au spus nimic, la nimeni, dar Părintele le-a spus: „*Dar voi de ce nu ziceți de băieții voștri ce au făcut ? Ce au avut cu femeile alea bătrâne care s-au dus cu ulcica să ia paștile de la Sfânta Mănăstire?*” N-a mai zis nici una nimic, au pus capul în pământ și au plâns.

(Pria Ludovica, 80 de ani)

- Odată a venit o femeie, Maria. Părintele i-a zis: „*Tu, Marie să nu mai faci vrăji! Cu vrăjile tale pe mulți ai vrăjit. Vezi cărarea aceea? Du-te pe ea și nu te mai opri!*” Și s-a dus, dar așa se ducea încât ziceai că o duce cineva.

Mie mi-a zis că o să mă duc la mănăstire, dar n-o să rezist. Și așa a fost. Am fost soră la Mănăstirea Bistrița.

(Beleaua Ileana, Recea)

- Regelui Mihai i-a spus că pentru nelegiuirile tatălui său va pierde coroana.

(Cismaș Eugenia, 78 de ani, Făgăraș)

- O femeie foarte frumoasă din Sibiu, numită Olimpia, din familie mare, a venit la mânăstire și a zis că nu mai pleacă de acolo, că în lume a făcut prea multe păcate. Era ca Maria Magdalena. Nu-i scăpa nici un băiat frumos. De mai multe ori a vrut să se spovedească, dar Părintele i-a zis să mai stea că încă nu este timpul. Odată însă, ea n-a mai rezistat, de încercătura păcatelor, și s-a dus la spovedanie. Șapte șerpi au ieșit din ea, zbiea Olimpia în mânăstire, iar Părintele îi spunea: „*De ce ai venit? Eu ți-am spus să mai stai*”, și așa a fost curățită și mântuită. Apoi a trimis-o la o mânăstire de maici, aici fiind de călugări.

(Paraschiva Anghel, Dejani)

- Știți cum a ajuns piatra aceea mare de la Mânăstirea Sâmbăta? Un om din Calbor s-a dus la Părintele ca să-l roage să facă niște slujbe pentru soția lui care era la pat, grav bolnavă. Dar când a ajuns, Părintele i-a luat-o înainte și i-a spus: „*Măi omule, ia vino-ncoace. Te duci acasă și nevasta ta te va aștepta în porțiță... .*”; „*Păi e-n pat Părinte... e în pat, e bolnavă*”; „*Ascultă ce-ți spun eu. Ea te așteaptă în porțiță. Tu ai o piatră mare în curte. Am nevoie de piatra asta. Pui boii la car și o pui în car.*”; „*Dar cine o pune în car?*”; „*Tu cu nevasta, unul de un cap, celălalt de altul.*”; „*Dar Părinte, are sute de kile!*”; „*Măi, de ce nu vrei să înțelegi? Crezi în Dumnezeu? Puterea lui Dumnezeu te ajută.*”

S-a dus acasă, a pus boii și a pus mâna pe piatră cu toată încrederea, au ridicat-o, au pus-o în car și au dus-o la Sâmbăta.

(Lazăr Rudolf- Rudi, Ucea de Sus)

- Povestea o bătrânică că atunci când a murit mitropolitul Mladin (era bolnav) după chinuri mari, a venit multă lume la mânăstire deoarece a fost foarte îndrăgit, alături de Părintele Serafim Popescu și Părintele Arsenie. Înaltul Mladin spunea predici foarte frumoase despre Maica Domnului și venea multă lume să asculte. Când acesta a murit, Părintele Arsenie era la Drăgănescu, controlat de Securitate. Și bătrâna povestește că a luat o plasă cu mere și altele, ca să dea de pomană. După înmormântare a văzut undeva, mai la margine, un bătrân mai amărât și i-a spus: „*Uite, ia astea pentru sufletul lui Mladin.*” Omul i-a zis „*Mulțam*”, și a plecat cu tot cu plasă. Ea nu intenționa să-i dea și plasa, care era greu de găsit, era țesută din lână. Da, dacă omul nu i-a dat-o, i-a lăsat-o și nici nu l-a mai văzut pe acolo.

După cam un an, femeia s-a dus la Părintele Arsenie, la Drăgănescu. După ce a spovedit-o, Părintele a scos de sub scaun o traistă și i-a spus: „*Ia-ți traista!*”

Două maici (surori) de la Schitul Cornet povesteau că erau nehotărâte dacă să intre sau nu în monahism. S-au dus la biserica Drăgănescu, dar acolo era puhoi de lume. Stăteau și se gândeau ce ar putea face căci peste o jumătate de oră pleca autobuzul și n-aveau cum ajunge la Părintele Arsenie. În același timp, una din ele se gândea cum să-i pună întrebarea: „*Părinte, ce să fac, să mă căsătoresc sau să intru în monahism?*” Stătea cu capul în jos gândindu-se cum să întrebe, când, deodată, a simțit un gând clar, lucid. Simțea că nu-i gândul ei, căci ea nu gândea așa de clar și de lucid: „*Dacă vrei să fii monah trebuie să duci și păcatele tale și ale neamului, ale neputincioșilor, este o cruce grea, etc. etc.*” Știa că nu e gândul ei; era peste puterea ei de a gândi atunci. Acel gând i-a mai venit încă o dată și atunci a ridicat capul și s-a uitat de departe la Părintele Arsenie, care peste mulțime, i-a zis: „*Ei, ai înțeles? Acum du-te la autobuz.*” Părintele Arsenie știa gândurile oamenilor, îi citea ca pe o carte.

(Pr. Ciprian Negrean)

- Spunea Părintele Arsenie: „*Creștinul adevărat este de tot timpul, în fiecare clipă trebuie să-l întruchipezi în propria ta persoană pe Iisus Hristos.*”

(Pr. Prof. Simion Todoran)

- Prin anii 1948 mă aflam la Mănăstirea de la Sâmbăta de Sus și munceam în cadrul mănăstirii la bucătărie și în alte locuri. În acea perioadă la mănăstire era sfântul Părinte Arsenie care era asaltat de mult popor ce venea din toate părțile țării; alături de el erau adesea doi oameni de încredere ce făceau ordine, căci era multă lume pentru binecuvântare, iar Părintele era de multe ori obosit deoarece muncea foarte mult și fizic scoțând pietre din râu - mănăstirea atunci se reconstruia.

Eu eram mai retrasă și nu îndrăzneam să-l abordez pe Părintele, dându-mi seama de valoarea lui. În 1948, am mers și eu să-mi dea binecuvântare căci urma să plece definitiv de aici. Atunci ne-a spus **să ne ținem de Biserică și să învățăm cele patru Evanghelii, să nu uităm pe “lazării” [oamenii săraci] de la poartă**, să ne schimbăm viața și să devenim mai buni; toate acestea ni le-a lăsat ca pe un testament. Despre mine a spus: „*Pe tine nu te trimit*

la mânăstire, tu să stai să rabzi anii vieții aici, în Mânăstirea Sâmbăta”, care e mânăstire de călugări.

(*Sora Aurica Tinca, Sf. Mânăstire Brâncoveanu*)

- La câțiva ani după ce l-am cunoscut pe Părintele, mama mea a paralizat rămânând imobilizată la pat. Am fost nevoită să mă internez cu ea în spital. După externarea din spital, într-o dimineață, au sunat la poarta casei noastre două fete, spunând că sunt din București. Le-am pus mai multe întrebări pentru a putea să le cunosc mai bine, după care le-am poftit în casă și le-am întrebat de scopul vizitei lor, la care ele m-au întrebat dacă pot să rămână câteva zile pentru a-mi veni în ajutor la îngrijirea mamei. Surprinsă, le-am întrebat cine le-a trimis și de unde aveau adresa mea. Fetele sau eschivat și nu au răspuns. Am acceptat să rămână câteva zile, dar în aceste zile am fost anunțată de la Râmnicu Vâlcea că tatăl meu a murit. Abia după anunțarea morții tatălui meu am realizat că au fost trimise de Părintele Arsenie pentru a fi lângă mama, eu putând astfel să particip la înmormântarea tatălui meu. Una din fete este măicuță la Tismana, cealaltă locuiește în Turda.

Un anume Gheorghe, care locuia în apropierea mânăstirii Brâncoveanu, a mers la un târg din Tâlmăciu să cumpere porcei. În târg s-a întâlnit cu doi călugări cu care se cunoștea și care l-au rugat pe Gheorghe să le ducă și porceii lor. După ce au cumpărat, au pornit la drum, dar, înnoptându-se, s-au oprit în satul lui Gheorghe. Noaptea, Gheorghe cu soția lui și la cererea ei, au schimbat porceii, considerând că porceii mânăstirii sunt mai frumoși. Dimineața și-au continuat drumul spre mânăstire. La intrarea spre stăreție, dimineața la ora 5, în dreptul porții mari, au fost întâmpinați de Părintele Arsenie, care i-a zis lui Gheorghe: „*Ce făcuși mă astă noapte, schimbași porceii?*” După toate astea, Gheorghe a suferit o cădere psihică, petrecându-și restul anilor mai mult pe la Mânăstirea Frăsinei.

De câte ori mergeam la Drăgănescu, întâlneam o credincioasă, Mariana Dodi din București, care pregătea pliculețe cu mir și le împărțea la credincioși. La această femeie Părintele îi spunea mereu că ea are „*să scape din toate*”. Acest lucru s-a adeverit și cu ocazia cutremurului din 1977. Locuind la un bloc cu nouă etaje, foarte vechi, împreună cu o femeie care urma să nască și pe care o găzduia, în timpul cutremurului au intrat sub tocul ușii, așa cum se obișnuiește în asemenea situații. Instalațiile fiind foarte vechi, blocul a explodat, aruncându-le pe amândouă în mijlocul străzii scăpând astfel cu viață.

(*D-na M. A.*)

Capitolul 15

Sfârșitul lumii depinde de purtarea lumii

- Părintele Arsenie spunea că *sfârșitul lumii depinde de purtarea lumii*, nu de Dumnezeu, că Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci să se întoarcă să fie viu, dar noi prin faptele noastre îl forțăm pe Dumnezeu să ne gata odată, că nu ne mai poate suporta. [notă: Pământul nu are o dată la care sfârșește, ci o măsură a păcatelor, pe care numai Dumnezeu o știe. Prin păcate grăbim sfârșitul, grăbim umplerea măsurii. Când aceasta se va umple, atunci va fi a doua Venire, iar după Judecată va fi înnoit cerul și pământul. Nu este un sfârșit, ci un nou început.]

Am auzit că ar fi lăsat la maicile de la Sinaia un buchet de lumânări, pentru 3 zile și 3 nopți, când va veni vremea sfârșitului. Dar nu știm când va fi acesta. Dacă trăim mai mult poate-1 prindem. Dumnezeu are un plan, dar Dumnezeu nu măsoară timpul în ani, zile; El n-are timp. Și cum a făcut Dumnezeu cu profetul Iona din pântece și nu i-a pedepsit pe oameni pentru că a văzut credința lor, așa și noi dacă ne căim, Dumnezeu poate să mai țină lumea mii de ani.

Cartea lui Iona 3, 1 - 10

1. Și a fost cuvântul Domnului către Iona, pentru a doua oară, zicând:
2. Scoală și pornește către cetatea cea mare a Ninivei și vestește-le ceea ce îți voi spune!
3. Și s-a sculat Iona și a mers în Ninive, după cuvântul Domnului. Și Ninive era cetate mare înaintea lui Dumnezeu; îți trebuia trei zile ca s-o străbați.
4. Și a pătruns Iona în cetate, zicând: "Patruzeci de zile mai sunt, și Ninive va fi distrusă!"
5. Atunci Ninivitenii au crezut în Dumnezeu, au ținut post și s-au îmbrăcat cu sac, de la cei mai mari și până la cei mai mici.
6. Și a ajuns vestea până la regele Ninivei. Acesta s-a sculat de pe tronul său, și-a lepădat veșmântul lui cel scump, s-a acoperit cu sac și s-a culcat în cenușă.

7. Apoi, din porunca regelui și a dregătorilor săi, s-au strigat și s-au zis acestea: Oamenii și animalele, vitele mari și mici să nu mănânce nimic, să nu pască și nici să bea apă;

8. Iar oamenii să se îmbrace cu sac și către Dumnezeu să strige din toată puterea și fiecare să se întoarcă de pe calea lui cea rea și de la nedreptatea pe care o săvârșesc mâinile lui;

9. Poate că Dumnezeu Se va întoarce și Se va milostivi și va ține în loc iușimea mâniei Lui ca să nu pierim!"

10. Atunci Dumnezeu a văzut faptele lor cele de pocăință, că s-au întors din căile lor cele rele. **Și i-a părut rău Domnului** de prezicerile de rău pe care li le făcuse [...]

(Gheorghe Silea, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)

- Spunea că în vremurile din urmă călugării vor fi ca mirenii și mirenii ca dracii.

(Ana Rițivoiu, Sibiu)

- Părintele Arsenie zicea: „*Eu vă ajut și când n-oi mai fi.*” Când a murit (1989), a zis: „*Eu mai puteam să trăiesc, dar nu mai vreau să trăiesc pentru că Apocalipsa e foarte aproape, chiar trăim în timpul Apocalipsei.*” Nu știu la ce timpuri să ne așteptăm, nu vreau să fiu un pesimist, dar cei care au fost în preajma Părintelui când a murit așa spun.

(Pr. Ioan Ciungara, Copăcel)

- Părintele Arsenie spune că, în Apocalipsă, când se spune că „*vor cădea stelele cerului pe pământ*”, e vorba de oamenii credincioși, de oamenii lui Dumnezeu care vor cădea în păcat. E vorba de cei despre care profetul Daniel spunea: „*Cel ce va întoarce pe cineva din necredință la credință, se va mântui pe sine și va acoperi mulțime de păcate și va străluci ca stelele cerului.*” Dar așa de mari vor fi ispitele în vremea aceea că până și aleșii lui Dumnezeu vor cădea în păcat. De aceea se spune că cei ce vor crede în vremea din urmă vor fi mult mai mari înaintea lui Dumnezeu decât cei ce au crezut în vremea de început, chiar dacă nu vor face ceea ce au făcut cei dintâi. De aceea străduiți-vă să credeți cu adevărat.

Sf. Evanghelie după Matei 24, 23 – 27

23. Atunci, de vă va zice cineva: Iată, Mesia este aici sau dincolo, să nu-l credeți

24. Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși.

25. Iată, v-am spus de mai înainte.

26. Deci, de vă vor zice vouă: Iată este în pustie, să nu ieșiți; iată este în cămări, să nu credeți.

27. Căci precum fulgerul iese de la răsărit și se arată până la apus, așa va fi și venirea Fiului Omului.

[notă: oamenii care vor crede în hristoșii falși (în nălucirile sectelor), vor cădea, iar Lumina din ei se va stinge („vor cădea stelele cerului pe pământ”). La a doua Venire, Dumnezeu Fiul vine să facă Judecată, iar nu minuni. Vine în slavă cu zeci și zeci de mii de îngeri. Nu va păși pe pământ, căci vine ca Dumnezeu iar nu ca Dumnezeu si Om. Ortodoxia e credința dreaptă.]

(Pr. Ciprian Negrean)

Sfaturi și îndemnuri

ale

Părintelui Arsenie

- Unei stăpâniri de stat (sau șef), care nu se supune lui Dumnezeu, nici Sfânta Biserică (și slujitorii ei) nu trebuie să i se supună.
- Din toate timpurile se știe că, atunci când puternicii vremii ridicau mâna asupra slujitorilor lui Dumnezeu, n-a mai dăinuit puterea lor.
- Ungurii vor mai mult decât Ardealul.

- Vor veni necazuri mai mari decât Munții Făgărașului
- Rugăciunile și jertfa Sfinților Brâncoveni m-a adus pe mine pentru țara aceasta a noastră.
- Va lua țara foc din Prislop [este vorba de "focul" Duhului Sfânt: Luca 12, 49]
- Nu va putea avea omul pace pe pământ de nu va avea pace cu Dumnezeu! (I Tesaloniceni 5, 3; Luca 21, 55; Isaia 139, 11). Așadar în numele lui Hristos vă rugăm ca și cum Dumnezeu v-ar ruga prin noi: împăcați-vă cu Dumnezeu (II Corinteni 5, 20). I-a părut rău
- Să băgăm de seamă ca nu cumva creștinismul să se ia de la noi. Pe simplul motiv că noi, creștinii, nu aducem roadele acestui creștinism: oameni după chipul lui Iisus.
- Mântuirea nu se câștigă cu o faptă răzleață, ci presupune o față socială; nimeni nu se mântuiește singur; de mântuirea sa se mai leagă o mulțime de oameni.
- Mântuirea noastră nu e numai un dar de la Dumnezeu, ci și o faptă a libertății noastre.
- Cei vechi știau pricina pentru care nu se arăta Antihrist în zilele lor, căci Sfântul Pavel vorbește despre taina aceasta în chip ascuns, dar n-o numește (II Tesaloniceni, 2, 3). E **Sfânta Liturghie** sau **Jertfa cea de-a pururi**, despre care a grăit Domnul prin Daniil (Daniil 12, 10) și apoi Însuși ne-a învățat. Ea este cea care **oprește să nu se arate Antihrist sau omul nelegiurii** (II Tesaloniceni 2, 3) decât în vremea îngăduită lui de Dumnezeu. Căci pentru mulțimea fărădelegilor, de mult ar fi trebuit Dumnezeu - Tatăl să sfârșească lumea, însă Dumnezeu - Fiul, Cel ce este Iubirea de oameni și de toată firea, mereu Se aduce pe Sine Jertfă Sfântă înaintea lui Dumnezeu - Tatăl, mijlocind milostivirea de la El.
- Precum Taina Pocăinței e un dar al cerului, sub chip smerit, pentru mântuirea fiecărui suflet în parte, așa Sfânta Liturghie, marea taină, ascunsă iarăși sub chip smerit, mântuiește lumea sau o ferește de urgiile lui Antihrist. Iată de ce, toată lumea ar trebui să vie la Sfânta Liturghie, că pentru dăinuirea lumii e darul acesta pe pământ.
- Sfânta Liturghie mai ține lumea.
- Când fărădelegile vor încleșta mintea și inima oamenilor și-i vor sălbătici așa de tare, încât vor zice că nu le mai trebuie Dumnezeu și Biserică și preoți, încât va fi sălbăticia și nebunia urii (Luca 6, 11) peste tot pământul, atunci vine sfârșitul.

- Neamurile au un destin ascuns în Dumnezeu. Când își urmează destinul, au apărarea lui Dumnezeu. Când și-1 trădează, să se gătească de pedeapsă.
- El e „acela” care va veni în numele său - nu al lui Dumnezeu - evreu de neam, care va tirăni sub ascultarea sa tot pământul. Căci „acela” va primi să fie împărat peste strălucirea tuturor împărățiilor pământului (Matei 4, 8 - 9) ... Cel rău vrea să ocupe scaunul lui Dumnezeu.
- Pentru o alunecare a omului **de la nume la număr** [notă: **chip**-urile **R. F. I. D.** au fiecare un număr unic – acestea se vor implantate în mâna dreaptă sau pe frunte], au să dea seama toți înzestrații lui Dumnezeu, cei cu daruri, cu răspunderi, cu măririi, cu puteri și cu tot felul de haruri. Regele David, înzestrat deodată cu darul stăpânirii și cu darul proorociei, a căpătat o strașnică pedeapsă, numai fiindcă a îndrăznit să numere poporul (II Regi 24). Darul proorociei i s-a luat o vreme, iar din popor i-au murit 70.000 de oameni - și doar el greșise, nu poporul (II Regi 24,17). Deci, înainte-stătătorii și deținătorii puterii au să dea seamă, chiar de venirea sabiei după dreptate.
- „*Nu este stăpânire fără numai de la Dumnezeu*” (Rom. 13, 1). Deci primim divinul stăpânirii, dar refuzăm păcatul ei... Să fiți deci pregătiți să puneți capul pe butuc dacă credința o va cere. [notă: Când stăpânirea (chiar și îngăduita de Dumnezeu) va cere implanturile la oameni (păcatul stăpânirii), atunci sa fim gata de jertfă.]

Excurs

Semnul fiarei

și

răsplata celor ce nu au luat semnul ei

Apocalipsa 3

11. Vin curând; ține ce ai, ca nimeni să nu ia cununa ta.
12. Pe cel ce biruiește îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Meu și **afară nu va mai ieși** și voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, - al noului Ierusalim, care se pogoară din cer, de la Dumnezeul Meu - și numele Meu cel nou.

Apocalipsa 13

15. Și i s-a dat ei să insufle duh chipului fiarei, ca chipul fiarei să și grăiască și să **omoare pe toți câți nu se vor închina chipului fiarei.**
16. Și ea îi **silește pe toți**, pe cei mici și pe cei mari, și pe cei bogați și pe cei săraci, și pe cei slobozi și pe cei robi, ca **să-și pună semn pe mâna lor cea dreaptă sau pe frunte.**
17. Încât **nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, decât numai cel ce are semnul**, adică numele fiarei, sau numărul numelui fiarei.

Apocalipsa 14

9. Și al treilea înger a venit după ei, strigând cu glas puternic: **Cine se închină fiarei și chipului ei și primește semnul ei pe fruntea lui, sau pe mâna lui,**
10. Va bea și el din vinul aprinderii lui Dumnezeu, turnat neamestecat, în potirul mâniei Sale, și **se va chinui în foc și în pucioasă**, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.
11. Și fumul **chinului** lor se suie **în vecii vecilor**. Și nu au odihnă nici ziua nici noaptea cei ce se închină fiarei și chipului ei și oricine primește semnul numelui ei.
12. Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Iisus.
13. Și am auzit un glas din cer, zicând: Scrie: **Fericiți cei morți, cei ce acum mor întru Domnul! Da, grăiește Duhul, odihnească-se de ostenele lor, căci faptele lor vin cu ei**

- Care nu va voi să primească pecetea lui, va primi moartea din mâinile lui. „Fericit va fi cel ce va răbda în acea vreme, căci se va mântui și cu muceniciei cei mari va fi”, după cum zice Domnul, în Evanghelia de la Matei: „Cel ce va răbda până la sfârșit, acela se va mântui.” Și Sfântul Ioan Evanghelistul, zice în Evanghelia sa: „Unii ca aceia mari se vor chema.”¹

- [notă: După a doua Venire, la înnoirea cerului și a pământului (Luca 21, 33) Dumnezeu Fiul va primi Nume nou (Apocalipsa 3, 12), iar înaintea Numelui Domnului de acum, Iisus Hristos, se pleacă tot genunchiul, al celor cerești, și al celor pământești, și al celor

---

¹ Profeții și mărturii creștine pentru vremea de acum, Ediția a II-a, Ed. Biserica Ortodoxă Alexandria, 2004, pagina 11

dedesubt. Când se face referire la “mari se vor chema” se descoperă puterea numelui pe care îl vor primi la înnoirea lumii aceia, care au răbdat și nu au luat semnul fiarei; iar puterea numelui constă în Puterea Duhului Sfânt dobândit prin răbdarea muncilor sfârșitului lumii. Vezi: Excurs Scopul vieții creștine. Conversația lui N. A. Motovilov cu Sf. Serafim de Sarov.]

Capitolul 16

Moartea Părintelui

„Știu unde mă duc, am mai fost acolo!”

- În postul Paștilor, anul 1989, mă aflu cu fratele Andrei (fiul protopopului Galea din Sibiu) la Drăgănescu. Părintele Arsenie îl vede pe Andrei și bătându-l pe umăr îi spune că este „*ultimul calendar*”. Noi ne gândeam că urmează sfârșitul lumii dar, în realitate, urma sfârșitul Părintelui Arsenie: 28 XI 1989.

(D-na M. A.)

- În 1989 m-am gândit să mai cercetez pe Părintele. În 27 octombrie 1989, cu o lună înainte de a-l chema Dumnezeu la cele veșnice, mi-a spus la despărțire: „*Este ultima dată când ne vedem.*” Eu am gândit că e ultima dată în luna aceea. Știind gândul meu mi-a răspuns: „*Nu, eu am să plec pentru totdeauna.*” Îmi părea rău, pentru că mă legasem sufletește de Părinte. Dar mi-a spus: „*Mă duc, dar de acolo de unde mă voi duce, am să vă ajut mult mai mult decât am făcut până aici.*” În 28 noiembrie 1989 am primit un telefon care m-a întristat mult de tot, căci am aflat că Părintele a plecat din lumea aceasta. La înmormântare am avut impresia puternică că văd moaștele unui sfânt și mi-am zis: „*Părinte, ai fost mare în viață, mare te-a lăsat și moartea aceasta.*” Ceea ce doresc să vă spun este că, dacă autoritatea superioară a Bisericii declară pe cineva sfânt, numai atunci el intră oficial în sfințenia poporului, dar noi - și eu personal - trebuie să fim martorii care să determinăm luarea acestei decizii. De multe ori, ceea ce se scrie despre Părintele Arsenie este cu

tendință... [notă: Părintele este un sfânt necanonizat. Acatistele tipărite sunt o neascultare față de rânduiala bisericii. Când cu nedreptate Părintelui i-a fost luat dreptul de a sluji, acesta a dat ascultare de această hotărâre, spunând preotului, care îl rugase să slujească Sf. Liturghie: „*Eu cu ascultarea nu mă joc.*”]

Credeți dumneavoastră că dacă Părintele a avut opozanți în timpul vieții, acum nu mai are pe nimeni?

(Pr. Prof. Simion Todoran)

- Părintele Arsenie a vrut să fie înmormântat la Mănăstirea Sâmbăta, iar Părintele Veniamin, care a fost stareț, a acceptat acest lucru, dar nu de la început. Când s-a hotărât, Părintele i-a spus: „*Acum e prea târziu. Să mă înmormânteze la Prislop, că e mănăstire săracă*” - știa că va veni multă lume în pelerinaj.

Unul din cei care au fost la înmormântare, Constantin Jurcovan din Recea, a spus că atunci când săpau groapa Părintelui, a apărut pe cer un nor alb, ca o ceață, pe care scria cu negru Enoh, cu litere tot din nori formate. Cei care au văzut au spus că a fost duhul lui Enoh în Părintele Arsenie. [notă: Sufletul omului este însoțit de îngeri până în rai. Este cu puțința ca Enoh să-l fi însoțit pe părintele. Nu este cu puțința ca duhul acestuia să fi fost în întregime înrânsul.]

(Paraschiva Anghel, Dejani)

- Cu un an sau doi înainte de a muri, mi-a spus Părintele Nicodim (care a ajuns ucenicul Părintelui Arsenie printr-o minune), că a mers la Prislop cu Părintele Arsenie, care i-a zis să ia 4 pocimpți (țăruși): „*Bate unul aici, unul acolo, unul acolo și unul acolo*”, iar după ce i-a bătut a zis: „*Pe mine aici mă veți îngropa.*” Până atunci se știa că Părintele va fi înmormântat aici, la Sâmbăta. După câte gândesc eu, Părintele s-a rugat la Dumnezeu să-i fie îngăduit să fie înmormântat la Prislop și când a primit îngăduință de la Dumnezeu, atunci a zis că acolo să fie înmormântat.

Odată, am ajuns la mănăstire la Prislop și nu avea cine să acopere cu șindrilă acoperișul porții. Era numai meseriașul, domnul Vâlcea, care a făcut și crucea Părintelui Arsenie, după cum i-a spus Părintele. Când a scris pe cruce anul morții „1989” i-a zis Părintelui Arsenie: „*Nu grăbim ?*”, și Părintele a zis: „*Nici un ceas din 1990.*”

Când a murit Părintele Arsenie a fost pentru prima dată în viață când am avut ocazia să-l ating. Obrajii îi erau roșii. Era acolo și Părintele Sebastian. Părintele Sebastian era

nevăzător, a avut o defecțiune la ochi și a rămas fără vedere, iar Părintele Arsenie 1-a întrebat la vremea respectivă: „*Mă omule, vrei să-ți dau vederea și să te fac preot?*“ El răspunde: „*Nu vreau să mai văd deșertăciunile acestei lumi*”, și a murit ca simplu monah. A fost și Părintele Domeție, care nu exista să pomenească de Părintele Arsenie și să nu-i dea lacrimile. Ori de câte ori îl pomenea îi dădeau lacrimile.

A murit joi și 1-au înmormântat luni, și era ca viu atunci. Împrejurul sicriului se simțea mireasmă de mir. Eu îl pomenesc pe Părintele Arsenie la morți când fac pomelnic cu morții și când închei rugăciunile mă rog ca la un sfânt.

La înmormântare, când i-am sărutat mâna, am văzut că avea unghiile la mână. Eu nu zic că nu a fost torturat, dar unghiile le avea. Nu au fost la înmormântare atât de mulți, cum mă așteptam.

A trecut la cele veșnice neîmpăcat pentru că a plecat cu multe taine pe care nu a avut cui să i le dezvăluie. A vrut să slujească Sfânta Liturghie într-un grup restrâns, numai cu obștea mănăstirii Prislop și n-a primit binecuvântare. N-a putut să slujească. Cred că acolo vroia să dezvăluie celelalte taine.

După moartea Părintelui mi-a spus Părintele Lucian că un om avea niște necazuri mari: a cumpărat o casă, a dat arvună o sumă mare și mai trebuia să dea și nu mai avea de unde să strângă. Era necăjit omul și i-a spus părintelui Lucian, care este acum la Drăgănescu, iar acesta i-a spus: „*Să te rogi la Părintele Arsenie că te va ajuta.*” S-a rugat la Părintele Arsenie și după vreo două săptămâni vine la mănăstire și-i mulțumește părintelui că 1-a îndrumat să se roage la un așa sfânt care 1-a ajutat, pentru că nici nu-și dă seama cum a făcut rost de bani să plătească. Asta este una din minunile Părintelui Arsenie. S-a întâmplat în anul 2001.

(Gheorghe Silea, 45 de ani, Sâmbăta de Sus)

- Am fost și la înmormântare. Stând pe margine acolo am auzit pe unii, că ar fi spus Părintele lui Ceaușescu: „*După o lună de zile după ce mor eu, mori și tu.*“ Așa s-a întâmplat.

În timpul slujbei de înmormântare noi ne-am dus pentru puțină vreme ca să mâncăm. Când am ajuns înapoi, lumea era ieșită afară și cânta „*Sfinte Dumnezeule, Sfinte Tare, Sfinte fără de moarte...*“, dar nu mai înainta, toți stăteau pe loc. Au intrat în alertă că nu știau ce-i acolo. Când să iasă din biserică Părintele ar fi deschis ochii, fiind descoperit la față. Eu nu am văzut treaba asta, dar cunosc doi băieți care au văzut. Ieșind, i-au legat o năframă neagră și au plecat cu el mai departe.

(Șerban Alexe, 73 de ani, Lisa)

- La Prislop am fost și eu, era iarnă și pe mormântul dânsului erau flori. Le-a spus la măicuțe: „*Cât am fost în viață, nu v-am putut ajuta, dar o să vă ajut după moarte.*“ [notă: Când se întorc românii din străinătate (sau la plecare) pot intra cu ușurință la Prislop. Sâmbăta de Sus nu ar fi fost la fel de accesibilă.]

(Dobrin Ioan, 67 de ani, Săvăstreni)

- Părintele s-a și rugat să moară mucenic și Dumnezeu i-a împlinit dorința. Deși el a fost mucenic în fiecare zi, a avut cruce grea, pe măsura harului. A murit pe 28 noiembrie, ca și Cuviosul Mucenic Ștefan cel Nou, a cărui mucenicie tocmai o pictase [profetic] pe absida altarului din biserica Drăgănescu! Pe pictură este scrisă vina pentru care a fost omorât Sfântul Ștefan cel Nou: „*Ștefan mi-a făcut temnița Mânăstire.*” Există o asemănare mare între viața acestui sfânt și viața Părintelui Arsenie. Ca și acesta, încă din pânțece a fost ales.

(Pr. Petru Vănvulescu)

- La înmormântarea Părintelui, am văzut că avea degetele mâinilor sub dulamă. M-am mirat și m-am întrebat de ce au făcut așa. Nu știu de ce, dar am auzit în predica Părintelui Bunescu (la înmormântare) ceva ce m-a uluit. A spus așa: „*Ai trăit ca un cuvios și ai murit ca un martir.*” [notă: Părintele i-a relatat unei persoane apropiate despre un complot de otrăvire împotriva dânsului.] Tot la înmormântare, când s-a întors sicriul cu 180 de grade, pentru a pleca spre cimitir, am văzut foarte clar cum Părintele Arsenie a deschis ochii! I-am văzut clar ochii albaștri. Eram foarte aproape de sicriu (0,5 metri). Când am auzit că și alții au văzut acest lucru, am înțeles că nu a fost o nălucire.

(Maica Adriana, Schitul Cornet)

- Părintele Arsenie a zis odată către mine: „*Mă, tu ai văzut o cruce... și nu trebuia să o arăți la lume.*” Asta a fost după 1970. Când m-am dus la Prislop i-am mai spus de-o arătare și zice „*Mă, de ce arăți, te rog să nu mai arăți, că lucrurile cerești nu se arată.*” Dar atunci nu

am știut de ce vorbește dânsul așa. Eu am făcut groapa Părintelui la Prislop, am zidit-o cu cărămidă. Când s-a făcut slujba de înmormântare din Biserică, eram toți afară, și a apărut o cruce albă de pe clopotniță până la el (în văzduh) și crucea a pornit. Și când a venit crucea a venit și un nor mare. Am văzut eu asta. Și s-a dus norul să prăvălească crucea albă și nu a prăvălit-o și a venit alt nor cu altă viteză și s-a nimicit norul și crucea s-a dus către miazăzi. [notă: Sufletul este însoțit de către îngeri pe drum, pentru a fi apărat. La fel cum dintr-un nor s-a coborât un tânăr să ceară găzduire, așa și aici, norii aceștia (nu oricare din văzduh) erau îngeri și demoni. Dumnezeu biruind.] După aceea a fost dus în biserică. În acest timp, din chilia lui, pe după mânăstire, a apărut semnul unei cruci în formă de „X”, de un argint auriu ce strălucea ca soarele, dar dacă el a zis să nu arăt, n-am arătat nimănui. Dar am văzut-o...

(Ioan Bica, 76 de ani, Voivodeni)

- Părintele mai zicea și lucrul acesta: „*Eu după ce mor vă ajut mai mult ca până trăiesc,*” și mai spunea așa: „*Eu știu unde mă duc, eu am mai fost acolo!*“

(Ierod. Ieronim Coldea)

- Un preot care a fost ucenic al Părintelui Arsenie a adormit în Domnul. Soția lui nu știa ce să scrie pe crucea de marmură de la mormânt și a întrebat un preot. Acesta i-a zis să scrie: „*De ce căutați pe cel viu printre cei morți.*” Și așa a scris. Așa ar trebui scris pe crucile celor ce cred în Hristos, căci cel adormit nu e acolo ci la Hristos pe care l-a iubit. Scrie Părintele Arsenie în Cărarea Împărăției: „*Hristos vine oriunde este chemat și-l cheamă iubirea.*“

(Pr. Ciprian Negrean)

- Țin minte că-n ziua în care am aflat că Părintele Arsenie va fi înmormântat la Prislop, eram în casa unei creștine și am plecat direct la înmormântare. Cât a durat drumul cu trenul mi-a tot venit să plâng. Nu pot uita, când au scos sicriul din biserică, în spatele meu era o femeie îmbrobodită, plânsă, și un bărbat foarte înalt, amândoi țărani din părțile Făgărașului, și brusc, bărbatul a rămas ca paralizat, cu ochii mari, înspăimântați, și-a îndreptat mâna spre inimă și deodată a făcut așa, în mare șoaptă: „*Uoaaaahhh!*”. I-am urmărit prin curtea mânăstirii doar-doar voi afla ce-o fi văzut bărbatul acela, și când mergeam cu toții spre

groapă, am tras cu urechea și am auzit: cu toate că era amiază, omul văzuse sus, pe cer, **o cruce de stele**.

O minune legată de Părintele Arsenie, după moartea lui, am văzut și eu la mănăstirea Sâmbăta în 1990, unde venisem cu o fată foarte credincioasă, bolnavă grav de scleroză în plăci de 17 ani. Nu putea merge decât cel mult 5-10 pași; o duceam cu un cărucior pentru invalizi. Astfel am urcat împreună spre un izvorăș, cam la 2 kilometri mai sus de mănăstire. Și cum stăteam amândoi lângă izvorul acela, în poiană apare o bătrână a cărei înfățișare era imposibil să nu-ți atragă atenția. Părea de vreo sută de ani, înaltă, gârbovită, dar cu ochii albaștri, plini de viață. Eu povesteam cu fata asta, cu voce înceată. Zic: „*No, mâine aș vrea să urc până la chilia Părintelui Arsenie, sub poalele Făgărașului...*” . “ Deși se afla cam la o sută de pași, bătrâna a ridicat ochii spre mine și m-a întrebat: „*Chiar vrei să mergi la chilie...* ?” Nu vă pot spune ce voce avea femeia asta... Un glas ce ajungea până la noi cu o ireală putere, un glas aproape muștrător și totuși nu, un glas ce venea parcă să ne certe din lumea cealaltă... Eu am spus că da, merg la chilie. Bătrâna a zis: „*Bine*”, și-a luat apă de la izvor și, când a dat să plece, s-a întors către noi și ne-a întrebat: „*Nu vreți un măr ?*” Noi am spus: „*Da*.” Ea și-a băgat mâna în straiță și a scos două mere mari, galbene, unul pentru mine, celălalt pentru fată și atunci m-am uitat la piciorul ei. Un picior nefiresc de mare pentru o femeie, numărul 45 sau chiar 46. Bătrâna s-a îndepărtat și fata îmi zice: „*Măi, parcă intrau ochii ei prin mine, simțeam că trece privirea ei prin mine, că-mi intră în carne, în corp...*” . “ Iar eu eram sigur că erau aceiași ochi mari, albaștri și umezi, pe care-i văzusem atunci la Drăgănescu. Deodată, pe amândoi ne-a străfulgerat un gând: „*Să vezi că a fost Părintele!*” Am alergat după bătrână dar, cu toate că nu trecuseră nici două minute de la plecarea ei, n-am mai găsit-o nicăieri. Mai mult, pe poteca aceea veneau spre noi niște turiști care ziceau la rându-le, că n-au văzut nimic, nici o bătrână. Am mai zăbovit puțin și când a fost să plecăm, fata zice: „*Hai, că încerc să merg până la cărucior.*” Când a ajuns la cărucior zice: „*Mai încerc doar să cobor până în drum, c-am văzut că m-ai tras cam greu pe panta asta.*” Când am ajuns jos, la drum, spune: „*Măi, nu știu, parcă simt așa, o putere în picioare...*” , iar eu am îndemnat-o în glumă: „*Măcar dacă ai merge până la mănăstire, să nu mă tot obosesc să împing de cărucior prin grohotișul ăsta.*” Atunci ea s-a oprit, s-a uitat spre cer și a devenit foarte serioasă: „*Doamne, n-aș vrea să merg decât ca să nu-i mai supăr pe alții!*” , și a mers cei doi kilometri pe jos. Făcuse așa o febră musculară că sâmbătă n-a mai coborât de la chilie. Însă din acea zi și până astăzi, fata aceea merge pe picioarele ei.

(Părintele Dumitru, Mănăstirea Sf. Ilie , Albac)

- La înmormântarea Părintelui Arsenic Boca, în 1989, Părintele Bunescu (preotul paroh din Drăgănescu), spunea: „*Aici, astăzi, suntem cei chemați de Părintele Arsenie Boca; toți aceștia ne vom întâlni cu Părintele în rai.*”

La înmormântarea Părintelui, lumea vorbea că Maica Stareță de la Prislop se consulta odată cu Părintele despre greutățile materiale pe care le avea. Părintele i-a răspuns că va veni vremea când toată valea aceasta va fi plină de lume și atunci va scăpa de necazurile materiale. La scurt timp Părintele a murit; de atunci și până acum este o afluență mare de oameni în pelerinaj la mormântul Părintelui Arsenic Boca.

(D-na Prof. C.F.)

- Părintele va fi veșnic în amintirea făgărășenilor! Și eu, ca preot, am un loc aparte pentru el în sufletul meu; nu putem să nu vorbim despre el, despre ce a fost și a făcut Părintele. Nu am fost la înmormântare, dar am auzit că preoții care l-au dus la mormânt pe Părintele Arsenie, au văzut o lacrimă pe fața Părintelui, lacrimă care s-a imprimat pe fața Părintelui și nu s-a mai șters niciodată, așa cum s-a imprimat și pe fotografie.

(Pr. Ioan Ciungara, Copăcel)

- Schimbarea mea s-a petrecut cu viteza și tăria unui fulger. Îmbrăcată subțire, cu pantofi decupați și talpă de plută, mă plimbam ca un fotomodel printre oameni. **La mormântul Părintelui** însă, ceva s-a năruit în mine. Am început să plâng fără conținere și prin fața ochilor îmi treceau toate păcatele pe care le săvârșisem. Nu știu cât timp am stat la mormânt, dar când am revenit în curtea bisericii, aveam un dor cumplit de mântuire, un dor sfâșietor să rămân acolo, să nu mă mai despart de Părintele. Era peste puterile mele să mai plec. Prietenii care mă așteptau la mașină nu au înțeles nimic. Credeau că am înnebunit, că trec printr-o criză de delir mistic. Într-o secundă am lăsat în urmă tot: o carieră strălucită, o casă superbă în cartierul Primăverii din București, luxul și toate deșertăciunile vârstei. Am câștigat infinit mai mult: ajutorul și mângâierea Părintelui.

(Maica Maria, Sf. Mănăstire Prislop)

- Pentru mine Părintele Arsenie este un Ioan Botezătorul al românilor. Spun unii că nu se mai desface mormântul căci așa spune cartea [*„Să-mi lăsați trupul în mormânt. Să nu-l deranjați până la A Doua Venire”*]. Sigur că da, smerenia călugărească așa trebuie să fie. Și Sf. Ioan Iacob a lăsat scris să se roage pentru el că se va duce în iad deoarece n-a făcut fapte vrednice de mântuire. Dar, după 20 de ani de la înmormântare, ne-am închinat la moaștele lui. Sau Sf. Ioan cel Nou de la Neamț, la care n-a mai lăsat Dumnezeu să calce oameni păcătoși peste el. Așa și cu Părintele Arsenie. Să așteptăm să-l scoată Dumnezeu din mormânt, fără voia noastră. Așa cum a descoperit Dumnezeu arhimandritului grec să vină la Sf. Ioan Iacob și să-l descopere pentru a-l găsi așa cum l-au găsit, tot așa și la Sf. Arsenie de la Prislop va veni cineva care va spune că neapărat trebuie să-l descoperim pentru că i s-a arătat. Și se va arăta multora.

Mi-a părut rău că nu a fost dezgropat la 7 ani de la înmormântare. Atunci era o ploaie liniștită, care mi-a inspirat cuvintele: *„Iubiți credincioși, dați umbrelele la o parte, căci aceasta nu este o ploaie normală. Acestea sunt lacrimile Părintelui, pe care le-a vărsat pentru poporul acesta.”* La începuturi, am auzit că Părintele vărsa lacrimi multe când slujea și predica. Dar mai încoace, ajunsese la maturitate spirituală căci nici nu plângea, nici nu râdea, ci spunea, ca din partea lui Dumnezeu, cuvântul autorizat: Mă, să nu mai faci cutare!.

(Pr. Nicolae Boboia)

- Sfântul Ilie, cât de mare prooroc era, avea nevoie, simțea nevoie ca poporul să se apropie de el. *„Apropiati-vă de mine”* zicea Sfântul Ilie către poporul rătăcit al lui Israel. *„Apropiati-vă de mine”*, parcă ar vrea să ne spună preacuviosul Părintele nostru Arsenie, în toate zilele de prăznuire ale acestei sfinte Mânăstiri, în toate zilele de pomenire, în toate zilele de hram și de praznic, și în duminici și sărbători. *„Apropiati-vă de mine”*, pentru că cine se apropie de Sfinți se apropie de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu transpare prin Sfinți și ni se descoperă prin Sfinți. Sfinții, spun teologii ortodocși, sunt într-un fel *„întruparea Duhului Sfânt.”* [notă: ascultați de îndemnurile din Sf. Scriptură și veți dobândi Duh Sfânt] *„Apropiati-vă de mine!”*, și tot poporul s-a apropiat de Sfântul Ilie. A părăsit poporul pe preoții lui Baal, s-a depărtat poporul de cei care-l duceau în rătăcire și idolatrie, și poporul s-a apropiat din nou de omul lui Dumnezeu de Sfântul Ilie. Aceasta este salvarea, aceasta este soluția și pentru neamul nostru ortodox de pretutindeni, să se apropie de Hristos apropiindu-se de sfinți, să se apropie de sfinți ca să se poată apropia de Dumnezeu. Simțim cu toții, iată,

după aproape 14 ani de la plecarea în veșnicie a Părintelui Arsenie, că poporul nostru românesc simte cine a fost, cine este și cine mijlocește în mod deosebit. Simte poporul și se apropie de mănăstirea Prislop, de Părintele Arsenie, de mormântul sfinției sale, așa cum avea să spună cu puțin timp înainte să plece dintre noi: „*Va lua țara foc din Prislop!*” E vorba de focul ceresc, de focul Duhului Sfânt, de focul harului lui Dumnezeu. Prin tot ceea ce se scrie bine, și prin tot ceea ce se publică bine despre Părintele Arsenie, se simte că poporul are o sete duhovnicească deosebită care nu i se poate astâmpăra decât prin cuvântul cel viu și adevărat al lui Dumnezeu, transmis nouă prin Sfinții Părinți, de la Sfinții Apostoli și până la Sfinții zilelor noastre.

(PS. Daniil Partoșanul)

**Sfaturi și îndemnuri
ale
Părintelui Arsenie**

- Rar să găsești un om care să dea sens religios morții, adică s-o aștepte cu bucurie, ca pe-o izbăvire sigură din împărăția păcatului.
- Când sora moarte ne dezleagă de trup, ne face un mare bine, fără să știm și fără să vrem. Tot ce e rău în lumea asta: neștiință, neputință, întunerecul, păcatul cu miile lui de gheare, prin moarte încetează. Răul e osândit de moarte, deci moartea ni-i un ajutor. Nu trupul este răul, dar prin moarte se omoară răul cu desăvârșire, de aceea, la vreme, trupul va învia din morți. În moarte-i învierea.
- Împliniți-mi dorințele, sfaturile minime, și vă schimbă Dumnezeu situațiile, problemele voastre, fără să fiu eu prezent, căci Dumnezeu e Cel ce le schimbă.

În continuare urmează **Picturi, Omagii, Note Biografice și Cuprinsul cărții.**

Picturi

Învierea Mântuitorului

Pictură realizată de Părintele Arsenie Boca în Biserica din Drăgănescu

Adormirea Maicii Domnului

Pictură realizată de Părintele Arsenie Boca în Biserica din **Drăgănescu**

Sfânta Cuvioasă Paraschiva de la Iași

Icoană pictată de Arsenie Boca, care se află în Biserica **Sf. Antonie** (Biserica Domnească)
din București

I

Omagiu Părintelui drag

Noi, cei ce l-am cunoscut,
Și Părinte drag l-am avut,
Simțim astăzi adâncă durere,
Dar și mare mângâiere.
Caci noi știm că și acum,
Nu va înceta nicicum,
Viu să fie-n amintiri,
Chipul sfintei lui iubiri.
Și cu toți nădăjduim,
Cu Părintele să fim,
De vom împlini curat,
Sfaturile ce ne-a dat.
Iar acum la despărțire,
Cu smerenie și iubire,
De la cel plecat în zare,
Cerem Binecuvântare...

Teodosia – Zorica Lațcu, împreună cu toți credincioșii, copii ai Părintelui.

(Brașov, 3 – 4 decembrie 1989)

II

Părintelui Arsenie

Părinte, ai plecat și-ai luat cu tine,
Sprovada grea de-atâta neputința,
Nu ne mai ceartă nimeni de păcate,
Și n-avem de iertare trebuința.

Se-adună toată turma când vin lupii,
Ei nu se mai îmbracă-n piei de oaie,
Nici n-are rost de-acum să se ascundă
Învață ei pe oi să se jupoaie.

Toți mieii-nnebuniți urla la lună,
Nu știu de-n turmă stau lângă vreun frate,
Trimite-ne, Părinte, -un semn din ceruri
Și mântuiește-ne de păcate!

Prof. Maria Gabor

Capitolul 17

Părintele Arsenie. Note biografice

1910 Septembrie 29. Se naște în localitatea Vața de Sus, județul Hunedoara, prin părțile Dragului, dintr-o familie de țărani simpli, Iosif și Cristina, dar credincioși. Primește numele de Zian. Mai are o soră care moare de tânără. Tatăl său cunoștea meseria de pantofar.

1929. Absolvă ca șef de promoție Liceul "Avram Iancu" la Brad. Este marcat de colegi cu epitetul de "Sfântul", iar stejarul pe care-l plantează cu colegii la absolvire, îi va purta numele, "Gorunul lui Zian". Școala primară (primele 4 clase) o face în satul său natal.

1929 - 1933. Urmează cursurile Institutului Teologic din Sibiu, unde este remarcat de profesori ca un student de elită. Aici îi devin cunoscute talentele sale de pictor și devine interpret la flaut.

1933. Este trimis la București de către Mitropolitul Nicolae Bălan pentru a urma Institutul de Belle Arte. Cu această ocazie participă și la cursurile de anatomie ale profesorului Francisc Crainer și la prelegerile de mistică ale lui Nechifor Crainic. Ajută pe părintele Dumitru Stăniloiaie la traducerea Filocaliei, realizând grafica primelor patru volume, care apărut la Sibiu.

1935 Septembrie. Conform documentelor arhivei Arhiepiscopiei Sibiului, este hirotonit întru citeț și ipodiaton. Și tot atunci este hirotonit diacon celib (conform părintelui Veniamin Tohănescu).

1939. Merge la Muntele Athos, unde stă trei luni. Experimentează viața duhovnicească de aici, postind 40 de zile. După unii, în aceste trei luni, ar fi refăcut și traseul parcurs de Apostolul Pavel în Grecia. În iunie se închinoviază la Mănăstirea Sâmbăta de Sus.

1940 Mai 3. Are loc tunderea în monahism, când primește numele de Arsenie.

1942 Aprilie 10. Părintele Arsenie este hirotonit preot și numit stareț al mănăstirii.

1943. După un an de la hirotonia întru preot, Părintele Dumitru Stăniloiaie remarcă amploarea mișcării duhovnicești de la Sâmbăta de Sus.

1948 Mai. Este arestat și torturat de securitate, fiind acuzat că e legionar, lucru pe care Părintele l-a negat chiar dacă în 1947, cu sprijinul său, la Sâmbăta, s-a ținut o consfătuire ce a dus la o unitate de luptă a tuturor forțelor anticomuniste din țară.

1948 Noiembrie 25. Este mutat la mănăstirea Prislop de Mitropolitul Nicolae Bălan. Mănăstirea era într-o stare jalnică, fiind părăsită de ultimii trei viețuitori călugări, greco-catolici (În 1948 greco - catolicii au revenit la Ortodoxie). Este numit stareț al acestei mănăstiri.

1949 Septembrie 14. Se tund în monahism, la Prislop, Stelian Manolache cu numele Domeție și Leonida Plămădeală, cu numele Antonie.

1950. Prislop devine mănăstire de maici; Părintele Arsenie nu mai este stareț, ci rămâne duhovnic al mănăstirii, iar stareță este numită monahia Zamfira.

1951 Ianuarie 15-16. Părintele este din nou ridicat de securitate.

1952. Părintele revine la Prislop după ce, condamnat, a stat 9 luni la Canal, înainte fiind și la Ocnele Mari.

1959. Se desființează mănăstirea Prislop, maicile sunt alungate, la fel și Părintele Arsenie, căruia i se interzice să mai slujească ca preot. Clădirea este transformată într-un cămin de bătrâni, până în 1976 când se redeschide mănăstirea.

1961. După o lungă pribegie prin București, este angajat ca pictor muncitor, la Atelierele Patriarhiei de la Schitul Maicilor, participând la slujbe doar ca și cântăreț.

1968. Este pensionat (o pensie minoră); începe pictura Bisericii de la Drăgănescu la care se va osteni timp de 15 ani.

1969 – 1989. Deține un atelier de pictură și chilie la proaspătul înființat așezământ mănăstiresc de la Sinaia. (După 1959, Maicile alungate de la Prislop, se reorganizează într-un așezământ mănăstiresc la Sinaia.)

28 Noiembrie 1989

Părintele a încetat din viață la Sinaia. Este înmormântat pe data de **4 Decembrie 1989** la

Prislop

(Hațeg, Județul Hunedoara).

Cuprins

Capitolul 1: Mama Părintelui Arsenie. „ <i>Eu am fost pictat din pântecul maicii mele</i> ”	4
Capitolul 2: Părintele Arsenie... un Moise care ne-a despărțit Marea Roșie.....	7
Capitolul 3: Pictor de icoane și de suflete.....	25
Capitolul 4: Prima întâlnire cu Părintele și ... următoarele!.....	28
Capitolul 5: Ucenici ai Părintelui.....	42
Capitolul 6: Moștenirea și ispășirea păcatelor.....	45
Capitolul 7: Taina Spovedaniei „ <i>Cu cei ce se grăbesc eu nu mă grăbesc</i> ”	50
Capitolul 8: Post și rugăciune. „ <i>Mai mare este omul în genunchi, decât în picioare</i> “	59
Capitolul 9: Vindecări și sfaturi. „ <i>De acum să nu mai păcătuiești</i> “	67
Capitolul 10: Căsătoria. „ <i>Copiii nefăcuți strică pe cei făcuți</i> ”	76
Capitolul 11: Catolici, greco-catolici, sectanți, legionari.....	90
Capitolul 12: Dacă vreți preoți buni, nașteți copii creștini.....	96
Capitolul 13: Maica Zamfira.....	101
Capitolul 14: Alte mărturii despre darurile și sfințenia Părintelui Arsenie.....	102
Capitolul 15: Sfârșitul lumii depinde de purtarea lumii.....	110
Capitolul 16: Moartea Părintelui. „ <i>Știu unde mă duc, am mai fost acolo!</i> ”	117
Capitolul 17: Părintele Arsenie. Note Biografice.....	131

"...pedeapsa părinților vine în copii până la al treilea și al patrulea neam pentru cei ce Mă urăsc...și Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele."

Deuteronom 5, 9 - 10

"Situția stă așa: oamenii se roagă lui Dumnezeu să-i scape de necazuri, iar Dumnezeu se roagă de oameni să părăsească păcatul. Acum, care de care să asculte mai întâi? Dumnezeu de oameni sau oamenii de Dumnezeu?!"

Părintele Arsenie Boca

ISBN 978-973-99739-8-4